

Senat
Rzeczypospolitej Polskiej
IX kadencja

Odpowiedzi

na oświadczenia złożone przez senatorów
na 83. posiedzeniu Senatu

Warszawa
2020 r.

Senat
Rzeczypospolitej Polskiej
IX kadencja

Odpowiedzi

na oświadczenia złożone przez senatorów
na 83. posiedzeniu Senatu

Warszawa
2020 r.

SPIS TREŚCI

ODPOWIEDZI NA OŚWIADCZENIA

złożone na 79. posiedzeniu Senatu:

senatora Grzegorza Biereckiego	7
senatora Grzegorza Biereckiego	9
senatora Roberta Dowhana.....	15
senatora Roberta Dowhana.....	17
senatora Roberta Dowhana.....	22
senatora Jana Marię Jackowskiego.....	25
senatora Jana Marię Jackowskiego.....	26
senatora Jana Marię Jackowskiego.....	28
senatora Stanisława Koguta.....	30
senatora Władysława Komarnickiego	33
senatora Władysława Komarnickiego	36
senatora Władysława Komarnickiego	39
senatora Józefa Łyczaka	41
senatora Józefa Łyczaka	44
senatora Ryszarda Majera.....	46
senatora Ryszarda Majera.....	48
senatora Ryszarda Majera.....	51
senatora Ryszarda Majera.....	53
senatora Ryszarda Majera.....	55
senatora Ryszarda Majera.....	61
senatora Krzysztofa Mroza	63
senatora Krzysztofa Mroza	64
senatora Grzegorza Napieralskiego.....	67
senatora Grzegorza Napieralskiego.....	69
senator Marię Pańczyk-Pozdziej	71
senator Marię Pańczyk-Pozdziej	73
senatora Aleksandra Pocięja	75
senatora Krystiana Probierza	77
senatora Sławomira Rybickiego.....	82
senatora Sławomira Rybickiego.....	85
senatora Waldemara Sługockiego.....	87
senatora Waldemara Sługockiego.....	98
senatorów Antoniego Szymańskiego, Jana Żaryna i Jana Marii Jackowskiego.....	101
senatora Antoniego Szymańskiego	105
senatora Antoniego Szymańskiego	110
senatora Artura Warzochy	117
senatora Jerzego Wcisły.....	119
senatora Jerzego Wcisły.....	121
senatora Andrzeja Wojtyłę.....	124

83. POSIEDZENIE SENATU

(2 sierpnia 2019 r.)

Oświadczenie senatora Grzegorza Biereckiego

skierowane do ministra spraw zagranicznych Jacka Czaputowicza

Szanowny Panie Ministrze!

Bezpieczeństwo i pokój w Europie zależą od polityczno-wojskowej obecności USA na naszym kontynencie – taka myśl została sformułowana w 1949 r. w Stuttgarcie, w przemówieniu sekretarza stanu Stanów Zjednoczonych J. Byrnesa. Wyrazem tej atlantyckiej solidarności był plan Marshalla, oferujący gospodarczą pomoc w powojennej odbudowie Europy, poparcie Stanów Zjednoczonych dla europejskich tendencji integracyjnych. Potwierdzeniem transatlantyzmu było utworzenie i rozwój Paktu Północnoatlantyckiego. Idea transatlantyzmu to całokształt stosunków gospodarczych, politycznych, militarnych i społecznych łączących Stany Zjednoczone z Europą Zachodnią. Stosunki transatlantyckie rozwijają się nie tylko na forum organizacji międzynarodowych skupiających państwa po obu stronach Atlantyku, przede wszystkim NATO i OBWE, ale także na gruncie bezpośrednich, często nieoficjalnych czy wręcz nieformalnych kontaktów i relacji pomiędzy ludźmi i organizacjami na obu kontynentach.

Przykładem tego typu działań jest współpraca sektora Spółdzielczych Kas Oszczędnościowo-Kredytowych z uniami kredytowymi ze stanu Georgia w USA. Pod auspicjami Światowej Rady Związków Kredytowych (World Council of Credit Unions – WOCCU) ponad 20 lat temu zainicjowano i nadal się realizuje ambitny program współpracy i „bliźniaczenia” amerykańskich unii kredytowych ze stanu Georgia i ich polskich odpowiedników – SKOK-ów. Dzięki temu spółdzielcze kasy od początku swojej działalności czerpały z doświadczeń amerykańskich unii kredytowych. Doświadczyły też wielu aktów bezinteresownej pomocy czynionej przez spółdzielców z Georgii w imię miłości bliźniego. Podstawą i wzorcem dla współpracy stała się umowa Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej z Ligą Unii Kredytowych stanu Georgia w USA. WOCCU uznało ją za wzorcową, a następnie rozwinęło na jej podstawie kilkadziesiąt porozumień pomiędzy organizacjami z różnych krajów. Na podstawie tych doświadczeń Krajowa SKOK rozpoczęła później współpracę z Ukraińskim Związkiem Spółek Kredytowych.

Pragnę podkreślić zasługi działaczy unii z Georgii, a przede wszystkim pana Mike’a Mercera, prezesa Georgia Credit Union Affiliates, odznaczonego postanowieniem prezydenta Lecha Kaczyńskiego Krzyżem Kawalerskim Orderu Zasługi RP, oraz pana Marshalla Boutwella, człowieka, którego roztropność i intelekt są równie wielkie co jego skromność i pracowitość, wielkiego przyjaciela Polski i Polaków. Pan Marshall Boutwell nie tylko zaangażował do współpracy Peach State Federal Credit Union, której jest prezesem, ale także od wielu lat przeznacza należną mu roczną premię za pracę na wsparcie programu współpracy z polskimi kasami.

Na przykładzie współpracy pomiędzy sektorem SKOK z uniami kredytowymi ze stanu Georgia widać dobitnie, że taki rodzaj partnerstwa, które odbywa się bez zaangażowania środków publicznych i jest realizowane nie na oficjalnym poziomie kontaktów między odpowiednimi instytucjami polskiej i amerykańskiej administracji, służy idei transatlantyzmu. Krzewi ją w praktyce. Wzmacnia sojusze i przyczynia się do pogłębiania integracji między naszymi narodami w sposób najbardziej efektywny i trwały, bo na poziomie bezpośrednich relacji międzyludzkich. Taki model współpracy wart jest promowania, a przedstawiony przykład – nagłośnienia i wsparcia, ludzie zaś w to zaangażowani warci są najwyższego uznania.

Z poważaniem
Grzegorz Bierecki

Odpowiedź

Warszawa, dnia 6 września 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

Dziękuję za przesłane oświadczenie złożone podczas 83. posiedzenia Senatu RP przez Pana Senatora Grzegorza Biereckiego.

Z zainteresowaniem zapoznałem się z przedstawioną przez Pana Senatora historią współpracy Spółdzielczych Kas Oszczędnościowo-Kredytowych i unii kredytowych stanu Georgia.

Zapewniam, że jesteśmy zgodni w ocenie wartości relacji transatlantyckich, a polska dyplomacja jest zdecydowanym orędownikiem budowania silnych więzi transatlantyckich.

Polska konsekwentnie umacnia strategiczne partnerstwo ze Stanami Zjednoczonymi, kluczowym sojusznikiem w NATO. Z powodzeniem rozwijaliśmy w ostatnim okresie dialog polityczny, czego ilustracją były wzajemne wizyty na najwyższych szczeblach. W efekcie dwustronnych negocjacji doprowadziliśmy do wzmocnienia obecności wojskowej Stanów Zjednoczonych na naszym terytorium.

Współpraca gospodarcza stanowi coraz ważniejszy składnik naszego strategicznego partnerstwa. Wzrostowi wymiany handlowej i dobremu klimatowi inwestycyjnemu towarzyszy rozszerzenie obszarów współpracy. Z zadowoleniem przyjmujemy zaangażowanie USA w poprawę dywersyfikacji dostaw surowców energetycznych do naszego regionu.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych wspiera realizację wszystkich spraw priorytetowych w stosunkach z USA: wzmocnienia amerykańskiej obecności wojskowej w Polsce, współpracy w sektorze energetycznym, pogłębienia wymiany handlowej, wzajemnych inwestycji.

Doskonale rozumiemy jednak, że strategiczne partnerstwo między Polską i USA tworzą nie tylko władze państwowe i instytucje rządowe, ale przede wszystkim społeczeństwa, które wykorzystują liczne kanały kontaktów. Niezwykłym łącznikiem między naszymi narodami jest aktywna amerykańska Polonia. Współpraca samorządów, naukowców czy wreszcie przedsiębiorców przyczynia się w najwyższym stopniu do zacieśniania więzi Polski ze Stanami Zjednoczonymi.

Cieszę się ogromnie z roli, jaką w budowaniu partnerstwa z USA odgrywają członkowie Spółdzielczych Kas Oszczędnościowo-Kredytowych, i gratuluję wszystkim dotychczasowych osiągnięć.

Z poważaniem

z upoważnienia
Ministra Spraw Zagranicznych
Maciej Lang
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Grzegorza Biereckiego

skierowane do prezesa Zarządu Bankowego Funduszu Gwarancyjnego
Mirostawa Panka

Szanowny Panie Prezesie!

W drugiej połowie roku 2016 do różnych instytucji (do jednostek prokuratury, do Rzecznika Praw Obywatelskich, do Biura Interwencji Pomocy Prawnej Kancelarii Prezydenta RP, do Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej) zaczęli się zgłaszać członkowie spółdzielczych kas, których upadłość ogłoszono, ze skargami dotyczącymi tego, że syndycy masy upadłości żądają od nich dopłat w wysokości równej kwotom, które członkowie ci wpłacili do kasy tytułem udziałów.

Do tego czasu, pomimo że upadłość pierwszej z kas (SKOK „Wspólnota” z siedzibą w Gdańsku) ogłoszono już w 2014 r., syndykom masy upadłości przez myśl nie przeszło, aby członków kas obciążać dopłatami.

W sierpniu 2016 r., tuż przed wygaśnięciem kadencji ówczesnego przewodniczącego KNF Andrzeja Jakubiaka, Komisja Nadzoru Finansowego zwróciła się do syndyków z zapytaniem o to, czy w stosunku do członków kasy zostały skierowane żądania pokrycia strat z dodatkowej odpowiedzialności członkowskiej.

Pismo to było dla syndyków przynagleniem, aby podjąć decyzję o obciążeniu członków kasy taką odpowiedzialnością. A przecież żeby członkowie kas mogli zostać zobowiązani do dokonania dopłat na pokrycie strat kasy do podwójnej wysokości objętych udziałów, potrzebna jest uchwała zebrania przedstawicieli członków kasy, podjęta w związku z zatwierdzeniem jej sprawozdania finansowego, o pokryciu strat kasy właśnie z tego źródła, w celu zapewnienia kasie stabilności finansowej i zachowania jej działalności, mimo wystąpienia straty przewyższającej jej fundusze własne.

Już w czerwcu 2017 r. Prokuratura Krajowa opublikowała na swojej stronie internetowej komunikat zatytułowany „Prokuratura staje po stronie członków SKOK «Wołomin»”, w którym wyjaśniła, dlaczego podstawa prawna do obciążenia członków dodatkową odpowiedzialnością za straty kasy nie może zaistnieć po ogłoszeniu upadłości. Mimo to syndycy dalej prowadzą z członkami kas procesy o zapłatę i wysyłają im wezwania do zapłaty. Sądy w przeważającej części oddalają żądania syndyków masy upadłości, choć zdarzają się też wyroki zasądzające, w szczególności gdy członkowie nie bronią się skutecznie lub, z różnych przyczyn, nie bronią się wcale.

Warto podkreślić, że członkowie 10 kas, które znalazły się w upadłości, to ponad 490 tysięcy ludzi. Kierowane do nich wezwania do zapłaty powodują powszechne przekonanie, że członkostwo w SKOK łączy się z ryzykiem, że w przyszłości trzeba będzie do niego dopłacać, że będzie się miało z tego tytułu sprawy sądowe. Taki przekaz narusza wizerunek kas i ich pozycję konkurencyjną na rynku usług finansowych. Skutki wizerunkowe dotyczą tych kas, które nadal prowadzą działalność. Przekłada się to na zmniejszenie efektywności funkcjonowania kas i realizacji przez nie programów postępowania naprawczego, a w konsekwencji prowadzi do osłabienia kondycji finansowej sektora SKOK. Zwiększa to niewątpliwie ryzyko dokonania przez BFG kolejnych wypłat na pomoc bankom przejmującym kasy albo na wypłatę depozytów. Wpływy z tytułu dodatkowej odpowiedzialności na rzecz syndyków są znikome, w skali całego kraju mogą być liczone zaledwie w tysiącach złotych.

Komisja Nadzoru Finansowego przyjmuje, że od chwili ogłoszenia upadłości kasy nie sprawuje już nadzoru nad jej działalnością, a kompetencje w tym zakresie należą do sędziów komisarzy. Ci zaś nie mają za cel dbanie o stabilność rynku finansowego. Syndycy twierdzą, że chętnie zaniechaliby dochodzenia dopłat, jednak BFG jako główny wierzyciel w postępowaniach upadłościowych SKOK nalega na dochodzenie tych należności.

Według tych relacji BFG nie zwraca uwagi na okoliczność, że żądania dopłat z tytułu dodatkowej odpowiedzialności, w przypadku gdy do chwili ogłoszenia upadłości zebranie przedstawicieli członków SKOK nie podjęło uchwały o pokryciu strat kasy z dodatkowej odpowiedzialności, nie znajdują

podstawy prawnej, a ich kierowanie do członków kas w upadłości istotnie zaburza normalne funkcjonowanie kas działających i realizujących programy postępowania naprawczego, destabilizując sektor SKOK jako część rynku finansowego.

Powstaje w tym miejscu pytanie: czy – skoro celem funkcjonowania Bankowego Funduszu Gwarancyjnego, w świetle art. 4 i 5 ustawy o BFG, jest podejmowanie działań na rzecz stabilności krajowego systemu finansowego, opracowywanie analiz i prognoz dotyczących sektora bankowego i sektora kas oraz poszczególnych banków i kas – Bankowy Fundusz Gwarancyjny nie powinien, w odniesieniu do działań syndyków nakierowanych na dochodzenie od członków dopłat z tytułu dodatkowej odpowiedzialności, dążyć raczej do wyhamowania takich działań? Czy w swoim postępowaniu nie powinien kierować się wynikami przeprowadzonych analiz, służących zbadaniu wpływu dochodzenia dopłat od członków kas w upadłości na kondycję finansową sektora SKOK, oraz porównaniem skali ewentualnych korzyści płynących z dochodzenia tych dopłat z ryzykiem dla stabilności sektora kas oraz dla stabilności poszczególnych kas?

Czy nie powinien także wskazywać raczej na zgodną z sensem i celem dodatkowej odpowiedzialności interpretację tej instytucji prawnej, zamiast poszukiwać ekstremalnej interpretacji, zgodnie z którą obowiązek dopłat miałby powstawać bez wiedzy i zgody członków, gdy strata kasy przewyższy sumę funduszy zasobowego i udziałowego (a taką odosobnioną opinię sędziego S.G., sformułowaną na zlecenie BFG, przedstawiają syndycy w sporach z członkami, pomimo że – co zapewne wiadomo BFG – w kasach występowała już taka sytuacja, a nie powodowało to uruchomienia mechanizmu dopłat z tytułu dodatkowej odpowiedzialności członkowskiej)?

Z wyrazami szacunku
Grzegorz Bierecki

**Odpowiedź
PREZESA
BANKOWEGO FUNDUSZU
GWARANCYJNEGO**

Warszawa, 10 września 2019 r.

Szanowny Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Grzegorza Biereckiego na 83. posiedzeniu Senatu w dniu 2 sierpnia 2019 r. w załączeniu przekazuję stanowisko Bankowego Funduszu Gwarancyjnego w przedmiotowej sprawie.

Szanowny Panie Senatorze!

Na wstępie pragnę podziękować za Pana wystąpienie, w którym poruszono istotne kwestie w działalności sektora spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych. Nie ulega przy tym wątpliwości, że sektor ten odgrywa ważną rolę na rynku finansowym w Polsce. Dlatego też z zaniepokojeniem odbieram Pana stwierdzenia o ryzyku osłabienia kondycji finansowej sektora SKOK, m.in. na skutek kierowania przez syndyków do członków 9 kas, wobec których ogłoszono upadłość, wezwań do zapłaty z tytułu

dodatkowej odpowiedzialności tych członków za straty kas. Tym bardziej Bankowy Fundusz Gwarancyjny (dalej: Fundusz lub BFG) czuje się w obowiązku odnieść do stwierdzeń zawartych w oświadczeniu Pana Senatora.

Podkreślenia wymaga, że Fundusz nie zajmował stanowiska w kwestii zasadności lub braku zasadności wzywania przez syndyków członków upadłych SKOK-ów do dokonywania wpłat z tytułu odpowiedzialności członków SKOK za straty bilansowe do podwójnej wysokości wpłaconych udziałów.

Nie znajduje także potwierdzenia w znanych Funduszowi faktach twierdzenie, stosownie do którego BFG miałby jakoby próbować wpływać na stanowisko syndyków w tej sprawie, o czym świadczy również to, że nie kwestionował podjętych przez dwóch syndyków decyzji w sprawie odstąpienia od dokonania takich wezwań. Zdarzały się natomiast sytuacje, kiedy syndycy po stwierdzeniu, iż mają podstawę do dochodzenia tych roszczeń i wezwaniu członków SKOK do dokonania dopłaty, pytali Fundusz o stanowisko w sprawie zasadności dochodzenia przedmiotowych wierzytelności. Fundusz informował wówczas, że syndyk w odniesieniu do wszystkich wierzytelności wchodzących w skład masy upadłości powinien działać na podstawie art. 2 Prawa upadłościowego, czyli zgodnie z zasadą optymalizacji postępowania upadłościowego. Oznacza to, że u podstaw wszelkich decyzji syndyka powinien leżeć interes masy upadłości. Fundusz zwracał również uwagę, że syndycy, podejmując decyzję w sprawie wyboru ścieżki dochodzenia, powinni brać pod uwagę także możliwość zastosowania ugodowego rozwiązania. Podobne stanowisko Fundusz wyrażał jako członek rad wierzycieli, w których zobowiązany jest do działania w interesie ogółu wierzycieli.

W świetle posiadanej przez Fundusz wiedzy syndycy, podejmując decyzje o wezwaniu członków SKOK do dokonania dopłat bądź o odstąpieniu od takiego wezwania, opierali się na opiniach prawnych, które w wielu przypadkach przygotowywane były dla konkretnych postępowań upadłościowych. Zagadnienie to było również przedmiotem publikacji w uznanych czasopismach prawniczych. Funduszowi znane są zarówno opinie wskazujące na istnienie uprawnień syndyków do wzywania członków SKOK do dokonywania dopłat (np. zob. Piotra Zimmermana, Karola Tatary, Łukasza Małysy oraz Mirosława Możdżenia i Joanny Juszczyk-Posiła¹), jak i wskazujące na brak takich uprawnień (np. zob. Agnieszki Lizer-Klatki, Feliksa Zedlera, Rafała Adamusa², Mirosława Możdżenia³).

Powyższe może prowadzić do wniosku, że w tak ważnej ze społecznego i z finansowego punktu widzenia sprawie obowiązujące przepisy nie pozwalają na przyjęcie jednolitej praktyki ich stosowania. *De lege ferenda* należałoby zatem oczekiwać podjęcia stosownych działań legislacyjnych przez Władzę Ustawodawczą w Polsce.

Biorąc pod uwagę kontrowersje dotyczące zagadnienia odpowiedzialności członków SKOK za straty bilansowe do podwójnej wysokości wpłaconych udziałów, Fundusz podjął szereg działań, których celem było uzyskanie obiektywnego stanowiska w tej sprawie. Nie poprzestając na własnej analizie prawnej tego zagadnienia, Fundusz zwrócił się z prośbą o przygotowanie opinii prawnej w tej sprawie do niekwestionowanego autorytetu w tym zakresie, za jaki należy uznać Pana Sędziego Stanisława Gurgula. Fundusz skierował także zapytanie do Ministra Finansów w sprawie stanowiska dotyczącego uprawnień syndyków. Własne analizy prawne Funduszu oraz opinia Pana Sędziego Gurgula wskazują na istnienie podstaw do wzywania przez syndyków członków SKOK do dokonywania dopłat. Minister Finansów wskazał natomiast na właściwość sądów do rozstrzygnięć w przedmiotowej sprawie.

Nie jest więc uprawnione twierdzenie, że stanowisko wyrażone w opinii prof. Gurgula jest odosobnione – uwzględniając bowiem to stanowisko, Funduszowi znanych jest więcej opinii wskazujących na istnienie podstaw do żądania przez syndyków dopłat niż opinii wskazujących na brak tych podstaw.

¹ Stanowisko wyrażone w artykule opublikowanym w nr 14 (4/2018) „Doradcy Restrukturyzacyjnego”.

² Stanowisko wyrażone w artykule opublikowanym w nr 13 (3/2018) „Doradcy Restrukturyzacyjnego”.

³ Stanowisko wyrażone w komentarzu pod red. A.J. Witosza do Prawa upadłościowego (LexisNexis 2017).

Jakkolwiek Prokuratura Krajowa ogłosiła na swojej stronie internetowej w czerwcu 2017 r., że działania syndyka SKOK „Wołomin” zmierzające do dochodzenia przedmiotowych roszczeń są bezprawne oraz zgodnie z zamieszczoną tam informacją wystąpiła w tej sprawie do Sędziego Komisarza, to należy zauważyć, że Sędzia Komisarz nie podjął żadnych kroków, z których wynikałoby, że stanowisko prokuratury jest zasadne. Również w przypadku innego postępowania upadłościowego, w lutym 2019 r. Prokuratura Rejonowa wystąpiła do Sądu Upadłościowego w Gdańsku z wnioskiem o wydanie syndykowi polecenia zaniechania dochodzenia roszczeń z tytułu odpowiedzialności członków SKOK za straty bilansowe do podwójnej wysokości wpłaconych udziałów – wniosek prokuratury został przez Sędziego Komisarza oddalony. W sprawie wypowiadał się również Rzecznik Finansowy, który także wskazał na właściwość sądów do rozstrzygnięcia.

Z posiadanych przez Fundusz informacji wynika, że jakkolwiek wiele pojedynczych roszczeń wynikających z wezwań syndyków stanowi stosunkowo niewielkie kwoty, których dochodzenie może być dla mas upadłości nieopłacalne (w takich przypadkach Fundusz pytany o stanowisko wskazuje na brak zasadności ponoszenia przez syndyków kosztów dochodzenia niewielkich kwot wierzytelności), to uzyskane dotąd przez syndyków sumy wpłat należy liczyć w milionach, a nie w tysiącach złotych. Jednocześnie Fundusz nadmienia, że wśród dłużników znajduje się podmiot, do którego skierowano kilka roszczeń w kwotach jednostkowych przewyższających 10 milionów zł.

Fundusz podkreśla, iż, uczestnicząc w postępowaniach upadłościowych jako wierzyciel, realizuje ustawowo określony mandat publiczny. Aktywność Funduszu jest determinowana obowiązkiem realizacji celu, który został wskazany w art. 4 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz. U. poz. 966 z późn. zm.). Stosownie do tego artykułu celem działalności Funduszu jest podejmowanie działań na rzecz stabilności krajowego systemu finansowego, w szczególności przez zapewnienie funkcjonowania obowiązkowego systemu gwarantowania depozytów oraz prowadzenie przymusowej restrukturyzacji. Podejmując te działania, Fundusz kieruje się też koniecznością ochrony zarządzanych środków publicznych.

Istotnym jest, aby w tym miejscu przypomnieć, iż w 2014 r. Eurostat podjął decyzję o włączeniu Funduszu do sektora instytucji rządowych i samorządowych. W związku z powyższym Główny Urząd Statystyczny dokonał – zgodnie z Europejskim Systemem Rachunków Narodowych i Regionalnych ESA 2010 – reklasyfikacji Funduszu do tego sektora. Tym samym, począwszy od 2014 r., wynik finansowy Funduszu determinuje stan sektora instytucji rządowych i samorządowych, czyli stan finansów publicznych w ujęciu Europejskiego Systemu Rachunków Narodowych i Regionalnych ESA 2010. W konsekwencji na mocy ustawy z dnia 22 lipca 2015 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych⁴ BFG został włączony do zakresu podmiotów objętych kwotą wydatków określoną w art. 112aa ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych⁵. Oznacza to, że wszelkie podejmowane przez Fundusz działania służące odzyskiwaniu wierzytelności przysługujących mu w stosunku do masy upadłości, zarówno w postępowaniach upadłościowych dotyczących banków krajowych, jak i spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych, mają wpływ na stan finansów publicznych.

W świetle powyższego należy zwrócić uwagę na poniesione dotychczas przez Fundusz w związku z zawieszeniem działalności bądź przejściem spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych koszty, które wyniosły łącznie 4,95 mld zł, w tym 4,37 mld zł zostało wypłacone deponentom kas. Tymczasem tylko ok. 6% tych kosztów zostało pokrytych ze źródeł pochodzących z sektora SKOK. W procesach upadłościowych wobec SKOK-ów Fundusz odzyskał dotychczas 0,83 mld zł, co stanowi 19% należności Funduszu z tytułu wypłaty środków gwarantowanych deponentom upadłych kas.

W odniesieniu do sugerowanego wpływu żądania przez syndyków dopłat z tytułu dodatkowej odpowiedzialności, kierowanego do członków kas na destabilizację sektora

⁴ Dz. U. z 2015 r. poz. 1190.

⁵ Tekst jednolity: Dz. U. z 2013 r. poz. 885.

SKOK, Fundusz przypomina, iż możliwość podwyższenia odpowiedzialności członków kas za straty powstałe w kasie, do podwójnej wysokości wpłaconych udziałów, wynika z art. 26. ust. 3 ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych, przy czym możliwość ta musi zostać zawarta w statucie danej kasy. W przypadku gdy statut danej kasy przewiduje możliwość obciążenia jej członków stratami do podwójnej wysokości wpłaconych udziałów, obowiązkiem kasy jest właściwe informowanie członków o ryzyku wynikającym z przedmiotowych zapisów. Celem przedmiotowej regulacji jest umożliwienie wzmocnienia kapitałowego kas poprzez zaliczenie dodatkowej odpowiedzialności członków do funduszy własnych danej kasy. Jakkolwiek zaliczenie to wymaga zgody Komisji Nadzoru Finansowego, to należy podkreślić, iż zamieszczenie w statucie możliwości żądania podwyższenia kwoty partycypacji członków w stracie bilansowej do podwójnej wysokości udziału już samo w sobie ma wpływ na zwiększenie stabilności finansowej kasy, wierzyciele bowiem, znając takie postanowienie, inaczej oceniają sytuację finansową takiej kasy. Twierdzenie, iż kierowanie przez syndyków roszczeń do członków upadłych kas powoduje „powszechne przekonanie, że członkostwo w SKOK łączy się z ryzykiem, że w przyszłości trzeba będzie do niego dopłacać” może świadczyć o powszechnym braku informowania potencjalnych członków kas o istnieniu tego ryzyka i jego możliwych konsekwencjach. Fundusz nadmienia jednocześnie, iż jakkolwiek ustawa o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych daje możliwość podwyższenia odpowiedzialności członków kas za straty powstałe w kasie do podwójnej wysokości wpłaconych udziałów, to uwzględnienie tej możliwości w statucie kasy nie jest obligatoryjne. Jeżeli więc przedmiotowa kwestia wpływa negatywnie na postrzeganie członkostwa w SKOK, to organy poszczególnych SKOK-ów mogą podjąć stosowne działania zmierzające do eliminacji odpowiednich zapisów w statutach oraz właściwego informowania członków o braku ryzyka ponoszenia dodatkowych kosztów w związku z członkostwem w SKOK. W przypadku kas, które za zgodą Komisji Nadzoru Finansowego zaliczyły dodatkową odpowiedzialność członków do funduszy własnych, eliminacja takich zapisów w statutach musiałaby zostać poprzedzona odpowiednim uzupełnieniem funduszy własnych.

Z poważaniem

Mirosław Panek

**Odpowiedź
PREZESA
BANKOWEGO FUNDUSZU
GWARANCYJNEGO**

Warszawa, 28 listopada 2019 r.

Szanowny Pan
Tomasz Grodzki
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W uzupełnieniu odpowiedzi Bankowego Funduszu Gwarancyjnego (pismo nr DMW.052.1.2019 z dnia 10 września 2019 r.) na oświadczenie złożone przez senatora Grzegorza Biereckiego na 83. posiedzeniu Senatu w dniu 2 sierpnia 2019 r. (pismo

Marszałka Senatu nr BPS/043-832356/19 z dnia 7 sierpnia 2019 r.) w sprawie dochodzenia przez syndyków roszczeń od członków SKOK w ramach tzw. podwójnej odpowiedzialności za stratę bilansową uprzejmie informuję, że przedmiotowe oświadczenie w zakresie wypowiedzi w kwestii rzekomego wywierania nacisku przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny (dalej: BFG, Fundusz) na syndyków masy upadłości w celu podejmowania działań windykacyjnych wobec członków SKOK oparte było na wypowiedzi przedstawiciela Kancelarii Prawnej T, który reprezentował Syndyka masy upadłości Twojej Spółdzielczej Kasy OszczędnościowoKredytowej w upadłości (dalej: TSKOK), na odbywającym się w dniu 29 czerwca 2019 r. Zwyczajnym Walnym Zgromadzeniu Krajowej SKOK.

W załączeniu przedkładałam przekazane do Funduszu wyjaśnienia Kancelarii oraz Syndyka, z których wynika, że nie potwierdzają oni tezy zawartej w oświadczeniu senatora Grzegorza Biereckiego w zakresie wypowiedzi jakoby BFG naciskało na syndyka masy upadłości w celu podjęcia decyzji o dochodzeniu środków z tytułu odpowiedzialności za straty bilansowe do podwójnej wysokości wpłaconych udziałów od członków SKOK.

BFG, jako główny wierzyciel w postępowaniach upadłościowych prowadzonych wobec spółdzielczych kas oszczędnościowo-rozliczeniowych, monitoruje efektywność działań syndyków, w tym również działań podejmowanych w celu odzyskania wierzytelności stanowiących majątek mas upadłości. Fundusz raz jeszcze podkreśla, że nigdy nie przekazywał syndykom stanowiska w kwestii zasadności lub braku zasadności wzywania przez syndyków członków upadłych SKOK-ów do dokonywania wpłat z tytułu odpowiedzialności członków SKOK za straty bilansowe do podwójnej wysokości wpłaconych udziałów, a zarzuty stawiane przez senatora Grzegorza Biereckiego nie znajdują uzasadnienia.

Z poważaniem

Mirosław Panek

Oświadczenie senatora Roberta Dowhana

skierowane do ministra edukacji narodowej Dariusza Piontkowskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Jako senator Rzeczypospolitej Polskiej chciałbym odnieść się do projektu nowelizacji ustawy – Prawo oświatowe w sferze dotyczącej transportu niepełnosprawnych dzieci.

Projekt nowelizacji prawa oświatowego dotyka bezpośrednio opiekunów niepełnosprawnych dzieci poprzez pominięcie kosztów amortyzacji oraz dostosowania samochodu do szczególnych potrzeb. Projekt jest niewątpliwie krokiem w dobrym kierunku, jednak algorytm obliczania zwrotu kosztów nie uwzględnia kosztów amortyzacji czy dodatkowego wyposażenia samochodu dla osoby z niepełnosprawnością. W zaproponowanym projekcie nie widnieje także zapis wprost regulujący możliwość otrzymania zwrotu za 4 przejazdy dziennie – może przyczynić się to do ograniczenia liczby przejazdów refundowanych przez gminy. Konieczność interpretacji nowelizowanych przepisów dotyczy także sytuacji, kiedy niepełnosprawne dziecko transportowane jest za pośrednictwem podmiotu zewnętrznego – ustawa nie określa wzoru umowy ani kryteriów, co może działać na niekorzyść przewoźnych dzieci osobiście.

W związku z tym wnoszę o ponowne przeanalizowanie proponowanych zmian pod kątem konsekwencji wynikających z ich wprowadzenia.

*Z poważaniem
Robert Dowhan*

Odpowiedź

Warszawa, 4 września 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

Składam na Pana ręce odpowiedź na oświadczenie Senatora RP Pana Roberta Dowhana, złożone 2 sierpnia 2019 r. podczas 83. posiedzenia Senatu RP, w sprawie projektu nowelizacji ustawy – Prawo oświatowe w sferze dotyczącej transportu niepełnosprawnych dzieci.

Szanowny Panie Senatorze!

Uprzejmie informuję, że w przyjętym 28 sierpnia 2019 r. Stanowisku Rządu wobec senackiego projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo oświatowe (druk nr 3721) wskazano, że projektowane przepisy ustawy w sposób szczegółowy regulują kwestię kryteriów ustalania kosztów dowozu.

Wziąwszy pod uwagę duże zróżnicowanie częstotliwości możliwych – w tym minimalnych i maksymalnych w ciągu dnia – przejazdów rodziców zapewniających dowóz niepełnosprawnym dzieciom do jednostek systemu oświaty, zaproponowano rezygnację z projektowanego przepisu ust. 4 w art. 39a, wskazującego, że zwrot kosztów przewozu przysługuje rodzicom w wysokości nie wyższej niż równowartość czterech przewozów w ciągu dnia.

W przypadku powierzenia przez rodzica innemu podmiotowi dowozu i opieki nad dzieckiem podczas przewozu do jednostki systemu oświaty zaproponowano, aby ustalenie kwoty zwrotu kosztów przewozu odbywało się w sposób analogiczny jak w przypadku zwrotu przez gminę rodzicom kosztów dowozu, tj. z zastosowaniem wzoru określonego w projektowanych przepisach art. 390 ust. 2.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA EDUKACJI NARODOWEJ
Iwona Michałek
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Roberta Dowhana

skierowane do minister spraw wewnętrznych i administracji
Elżbiety Witek

Szanowana Pani Minister!

Jako senator Rzeczypospolitej Polskiej wnoszę o zwiększenie kompetencji oraz zastosowanie dodatkowych narzędzi dla samorządów lokalnych dotyczących polityki migracyjnej.

Niewątpliwie obcokrajowcy odgrywają coraz większą rolę w lokalnych społecznościach. Niedobory pracowników na rynku pracy z powodzeniem uzupełniane są przez osoby z zagranicy. Samorzady lokalne, zdając sobie sprawę z potencjału ekonomicznego, społecznego i kulturowego, apelują o wzmocnienie kompetencji samorządów województw na rynku pracy dotyczących sfery pomocy społecznej i edukacji.

Istnieje wyraźna potrzeba dodatkowego funduszu przeznaczonego na integrację, który trafiłby do samorządów. Wsparcie na poziomie ministerialnym jest w chwili obecnej niewystarczające, fundusze muszą dotrzeć do samorządów lokalnych. Brakuje przede wszystkim doradztwa dla osób podejmujących pracę w Polsce – pracownicy otrzymują niskie stawki, nie są wyedukowani międzykulturowo, brakuje im poradnictwa zawodowego.

Obecnie bardzo dużym wyzwaniem jest pomoc osobom podejmującym zatrudnienie w naszym kraju. Napływ pracowników ma tendencję wzrostową – do Polski przeprowadzają się całe rodziny potrzebujące wsparcia.

W związku z tym wnoszę o analizę i rozważenie wykreowania dodatkowych narzędzi dla samorządów lokalnych w obszarze pomocy społecznej, edukacji czy doradztwa dla cudzoziemców.

*Z poważaniem
Robert Dowhan*

Odpowiedź

Pani
Bożena Borys-Szopa
Minister Rodziny, Pracy
i Polityki Społecznej

Pan
Dariusz Piontkowski
Minister Edukacji Narodowej

Szanowni Państwo Ministrowie!

W załączeniu przekazuję – według właściwości – pismo Marszałka Senatu Rzeczypospolitej Polskiej (sygn. BPS/043-83-2358/19), przy którym przesłano oświadczenie Senatora RP Pana Roberta Dowhana w sprawie zwiększenia narzędzi dla samorządów lokalnych w zakresie polityki migracyjnej, złożone podczas 83. posiedzenia Senatu RP w dniu 2 sierpnia 2019 r.

Jednocześnie uprzejmie wyjaśniam, że niniejsza sprawa pozostaje poza zakresem kompetencji Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji.

Z poważaniem
z upoważnienia
MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH
i ADMINISTRACJI
Paweł Szefernaker
Sekretarz Stanu

**Odpowiedź
PODSEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE RODZINY,
PRACY I POLITYKI SPOŁECZNEJ**

Warszawa, dnia 20 września 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na oświadczenie Senatora RP Pana Roberta Dowhana (sygn. BPS/043-83-2358/19) z dnia 7 sierpnia 2019 r. w sprawie zwiększenia narzędzi dla samorządów lokalnych w zakresie polityki migracyjnej, złożone podczas 83. posiedzenia Senatu RP w dniu 2 sierpnia 2019 r., informuję, iż:

Zgodnie z obowiązującymi przepisami prawnymi cudzoziemcy są uprawnieni do korzystania z usług oferowanych przez powiatowe urzędy pracy. Cudzoziemcy zarejestrowani jako bezrobotni mają dostęp do zasiłków dla bezrobotnych (po spełnieniu ustawowych kryteriów – podobnie jak obywatele polscy) oraz usług rynku pracy, tj. pośrednictwa pracy, poradnictwa zawodowego i informacji zawodowej, pomocy w aktywnym poszukiwaniu pracy oraz udziału w szkoleniach organizowanych przez urząd pracy. Cudzoziemcy zarejestrowani w urzędzie, którzy nie spełniają warunków niezbędnych do rejestracji jako osoby bezrobotne, mogą zarejestrować się jako osoby poszukujące pracy. Uzyskują oni dostęp do usług świadczonych przez urzędy pracy, m.in. do pośrednictwa pracy i poradnictwa zawodowego.

Ponadto portal Zielona Linia (<https://zielonalinia.gov.pl/>) – nad którą nadzór sprawuje Komendant Główny Ochotniczych Hufców Pracy – w ramach swojej działalności udziela informacji na temat usług rynku pracy, świadczeń oraz wsparcia oferowanego przez urzędy pracy. Ekspertki Zielonej Linii odpowiadają na pytania z zakresu ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, a także z podstawowych zagadnień z kodeksu pracy. Ekspertki infolinii udzielają informacji m.in. w języku rosyjskim. Pracownicy ZL biorą także udział w seminariach regularnie organizowanych przez MRPiPS, których celem jest omówienie i wypracowywanie rozwiązań w zakresie zatrudniania cudzoziemców w Polsce.

Dodatkowo Centrum Poradnictwa Państwowej Inspekcji Pracy również obsługuje infolinię, w ramach której udzielane są nieodpłatne porady prawne w zakresie prawa pracy. Warto zaznaczyć, że został uruchomiony numer dedykowany kwestiom legalności zatrudnienia obywateli Ukrainy na terytorium RP (obsługiwany w języku ukraińskim).

Obecnie trwają prace nad przetłumaczeniem treści wortalu publicznych służb zatrudnienia, który jest główną bazą informacyjną resortu skierowaną do pracodawców, bezrobotnych i poszukujących zatrudnienia w Polsce. Wortal posiada również w swoich zasobach aktualne oferty pracy, które docelowo także mają zostać przetłumaczone na inne języki (rosyjski, ukraiński, angielski) w celu dotarcia do jak najszerszego kręgu odbiorców. Ministerstwo publikuje także cykliczne materiały informacyjne w formie ulotek w 7 językach obcych. Materiały te zawierają informacje odnośnie do zasad podejmowania legalnej i bezpiecznej pracy w Polsce.

Cudzoziemcy mają w Polsce prawo do świadczenia wychowawczego, świadczeń rodzinnych, świadczeń z funduszu alimentacyjnego oraz świadczenia dobry start, jeżeli spełniają warunki, w szczególności dotyczące tytułu pobytowego, określone odpowiednio w:

- art. 1 ust. 2 pkt 2 i ust. 3 ustawy z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowaniu dzieci (Dz. U. z 2018 r. poz. 2134 z późn. zm.) w przypadku świadczenia wychowawczego;
- art. 1 ust. 2 pkt 2 i ust. 3 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2220 z późn. zm.) w przypadku świadczeń rodzinnych;

- art. 1a ust. 1 pkt 2 i ust. 3 ustawy z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów (Dz. U. z 2019 r. poz. 670 z późn. zm.) w przypadku świadczeń z funduszu alimentacyjnego;
- §2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie szczegółowych warunków realizacji rządowego programu „Dobry Start” (Dz. U. z 2018 r. poz. 1061 z późn. zm.) w przypadku świadczenia dobry start.

Cudzoziemcy mają też w Polsce prawo do świadczeń z pomocy społecznej na takich samych zasadach co obywatele polscy, zgodnie z art. 5 ust. 2 i 3 oraz art. 5a ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2018 r. poz. 1508 z późn. zm.).

Jednocześnie informuję, iż w Polsce wdrażany jest obecnie Fundusz Azylu, Migracji i Integracji (FAMI), który przeznaczony jest m.in. na integrację cudzoziemców. Środki z funduszu FAMI zostały zakontraktowane przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji wojewodom, którzy na swoim terenie realizują projekty integracyjne skierowane do cudzoziemców legalnie przebywających na terenie Polski, polegające m.in. na nauce języka polskiego, zapewnieniu doradztwa i pomocy w kwestiach legalizacji pobytu, administracyjnych i prawnych, przysługujących praw pracowniczych, zapewnieniu doradztwa i pomocy integracyjnej, opieki zdrowotnej, psychologicznej i socjalnej, opieki nad dziećmi oraz łączenia rodzin, działaniach zwiększających kontakt i integrację ze społeczeństwem polskim, zapewnieniu kursów adaptacyjnych dla cudzoziemców dotyczących wartości i praw obowiązujących w Polsce, zapewnieniu wsparcia dla szkół w zakresie pracy z dzieckiem cudzoziemskim, a także działania wspierające usamodzielnienie się i samowystarczalność cudzoziemców. Projekty realizowane są przez wojewodów od początku 2018 r.

Od kwietnia 2017 r. Departament Pomocy i Integracji Społecznej MRPiPS realizuje projekt współfinansowany ze środków Funduszu Azylu, Migracji i Integracji „Budowanie struktur dla integracji cudzoziemców w Polsce”, którego celem jest wypracowanie modelu instytucjonalnego wsparcia integracyjnego dla cudzoziemców przebywających w Polsce. Zakończenie działań w ramach projektu przewidziane jest na kwiecień 2020 r.

Warto także zaznaczyć, iż samorządy lokalne mają możliwość korzystania ze środków europejskich na podejmowanie działań związanych z integracją cudzoziemców. Środki te dystrybuowane są przez marszałków województw, a pochodzą m.in. z Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego.

Z wyrazami szacunku

Marcin Zieleniecki
Podsekretarz Stanu

Odpowiedź

Warszawa, dnia 23 września 2019 r.

Szanowny Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku!

Składam na Pana ręce odpowiedź, zgodnie z właściwością, na oświadczenie skierowane do Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji, złożone przez Pana Senatora Roberta Dowhana podczas 83. posiedzenia Senatu RP w dniu 2 sierpnia 2019 r.,

dotyczące możliwości wykreowania dodatkowych narzędzi dla samorządów lokalnych w obszarze pomocy społecznej, edukacji czy doradztwa dla cudzoziemców.

Szanowny Panie Senatorze!

Uprzejmie informuję o rozwiązaniach funkcjonujących w obszarze oświaty, których celem jest ułatwienie integracji cudzoziemcom migrującym do naszego kraju.

Przepisy ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe (Dz. U. z 2019 r. poz. 1148) oraz rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z 23 sierpnia 2017 r. w sprawie kształcenia osób niebędących obywatelami polskimi oraz osób będących obywatelami polskimi, które pobierały naukę w szkołach funkcjonujących w systemach oświaty innych państw (Dz. U. poz. 1655) umożliwiają cudzoziemcom nieodpłatną naukę w szkołach publicznych na zasadach obywateli polskich. Osoby przybyłe z zagranicy będące w wieku obowiązku szkolnego i obowiązku nauki przyjmowane są z mocy prawa do szkół podstawowych, w rejonie których mieszkają, natomiast w przypadku innych szkół podstawowych oraz szkół ponadpodstawowych, w tym szkół kształcących w zawodach – w miarę posiadania przez szkołę wolnych miejsc. W przypadku kiedy szkoła nie dysponuje wolnymi miejscami, organ prowadzący szkołę na danym terenie wskazuje szkołę posiadającą wolne miejsca.

Uczniowie przybywający z zagranicy kwalifikowani są do danej klasy na podstawie dokumentów, przez które rozumie się:

- 1) świadectwo, zaświadczenie lub inny dokument stwierdzające ukończenie szkoły lub kolejnego etapu edukacji za granicą, lub
- 2) świadectwo, zaświadczenie lub inny dokument wydane przez szkołę za granicą, potwierdzające uczęszczanie ucznia przybywającego z zagranicy do szkoły za granicą i wskazujące klasę lub etap edukacji, który uczeń ukończył w szkole za granicą, oraz dokument potwierdzający sumę lat nauki szkolnej ucznia lub pisemne oświadczenie dotyczące sumy lat nauki szkolnej ucznia, złożone przez rodzica ucznia albo pełnoletniego ucznia, jeżeli ustalenie sumy lat nauki szkolnej nie jest możliwe na podstawie świadectwa, zaświadczenia lub innego dokumentu.

Uczeń przybywający z zagranicy może być kwalifikowany do odpowiedniej klasy lub na odpowiedni semestr lub rok kształcenia oraz przyjmowany do publicznej szkoły także z uwzględnieniem wieku ucznia lub opinii rodzica ucznia albo pełnoletniego ucznia wyrażonej w formie ustnej lub pisemnej.

Dla uczniów przybywających z zagranicy szkoła organizuje bezpłatną naukę języka polskiego w formie dodatkowych zajęć lekcyjnych z języka polskiego. Takie zajęcia są prowadzone indywidualnie lub w grupach w wymiarze pozwalającym na opanowanie języka polskiego w stopniu umożliwiającym udział w obowiązkowych zajęciach edukacyjnych, nie niższym niż dwie godziny lekcyjne tygodniowo. Jednocześnie uczeń przez 12 miesięcy może korzystać także z dodatkowych zajęć wyrównawczych z przedmiotów nauczania, jeśli taką potrzebę stwierdzi nauczyciel prowadzący. Łączny wymiar dodatkowych zajęć z języka polskiego i dodatkowych zajęć wyrównawczych nie może przekroczyć 5 godzin w tygodniu.

Od 1 września 2017 r. umożliwiono organom prowadzącym szkoły publiczne i niepubliczne tworzenie oddziałów przygotowawczych dla osób przybywających z zagranicy. Do oddziału przygotowawczego może zostać zakwalifikowany uczeń w przypadku stwierdzenia, że ma on trudności adaptacyjne związane z różnicami kulturowymi lub ze zmianą środowiska edukacyjnego. Wśród takich problemów wymienić można te związane m.in. z wcześniejszym kształceniem za granicą lub zaburzenia komunikacyjne związane z nieznaną lub słabą znajomością języka polskiego. Oddział przygotowawczy może być utworzony również w trakcie roku szkolnego.

Celem wprowadzonych rozwiązań jest umożliwienie szybkiego i efektywnego włączenia tych uczniów do polskiego systemu oświaty, wprowadzenie ułatwień w adaptacji ucznia do nowych warunków nauki, uzyskanie szybkiej i efektywnej nauki języka polskiego, w tym języka specjalistycznego, niezbędnego do aktywnego udziału w zajęciach z poszczególnych przedmiotów nauczania w istniejących w szkole klasach regularnych, a tym samym – pełne włączenie i zintegrowanie uczniów z polskim systemem oświaty.

Dlatego też czas nauki ucznia w oddziale przygotowawczym został ograniczony do roku szkolnego, w którym uczeń został przyjęty do oddziału, przy czym istnieje możliwość skrócenia lub wydłużenia okresu nauki, ale nie więcej niż o jeden rok szkolny.

Ucznia cudzoziemca może wspierać w szkole osoba zatrudniona w charakterze pomocy nauczyciela, władająca językiem kraju pochodzenia ucznia – przez 12 miesięcy.

Jednostki samorządu terytorialnego będące organami prowadzącymi szkoły, w których uczą się uczniowie przybyli z zagranicy, otrzymują dodatkowe środki finansowe. W rozporządzeniu Ministra Edukacji Narodowej z dnia 18 grudnia 2018 r. w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego w 2019 r. (Dz. U. poz. 2446)¹ określono wagi dla poszczególnych grup uczniów, w tym wagi dla uczniów cudzoziemskich, dla których szkoła prowadzi dodatkowe zajęcia z języka polskiego, a także organizuje naukę w oddziałach przygotowawczych.

Ponadto na gruncie przepisów oświatowych określono zasady ustalania poziomu wykształcenia osób przybyłych z zagranicy, na podstawie którego można wskazać dalsze dostępne ścieżki edukacyjno-zawodowe, czyli możliwości kontynuowania nauki w szkołach lub uczelniach bądź podjęcia pracy.

Tryb i zasady określania poziomu wykształcenia posiadaczy świadectw uzyskanych w zagranicznych systemach oświaty są jednakowe dla wszystkich obywateli, nie zależą od posiadanego obywatelstwa czy statusu. Uznanie poziomu wykształcenia i uprawnień do dalszej nauki następuje z mocy prawa lub na podstawie decyzji kuratora oświaty, w wyniku postępowania administracyjnego. Dla uchodźców oraz osób znajdujących się pod ochroną uzupełniającą na terytorium Polski, a także dla osób poszkodowanych w wyniku kryzysów humanitarnych opracowano specjalną, bardziej elastyczną procedurę potwierdzania wykształcenia w przypadku niekompletnej dokumentacji przebiegu kształcenia za granicą.

Podstawą prawną regulującą tryb i zasady uznawania poziomu wykształcenia uzyskanego w zagranicznym systemie oświaty są:

- 1) ustawa o systemie oświaty (art. 93–93h, Dz. U. z 2018 r. poz. 1457 t.j.) oraz
- 2) rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z 2015 r. w sprawie postępowania w celu uznania świadectwa lub innego dokumentu albo potwierdzenia wykształcenia lub uprawnień do kontynuacji nauki uzyskanych w zagranicznym systemie oświaty (Dz. U. z 2015 r. poz. 447, Dz. U. z 2016 r. poz. 369).

Wymienione powyżej akty prawne stanowią narzędzia, z których korzystają bezpośrednio zarówno osoby indywidualne, jak i szkoły, instytucje, kuratorzy oświaty oraz organy prowadzące szkoły.

Od 2016 r. wdrażany jest w Polsce Zintegrowany System Kwalifikacji (ZSK), wprowadzony ustawą z dnia 22 grudnia 2015 r. o Zintegrowanym Systemie Kwalifikacji (Dz. U. z 2018 r. poz. 2153 z późn. zm.). Celem ZSK jest zwiększenie dostępności oraz wyższa jakość kwalifikacji (zestawów efektów uczenia się nabytych w edukacji formalnej, edukacji pozaformalnej lub poprzez uczenie się nieformalne, których osiągnięcie zostało sprawdzone w walidacji oraz formalnie potwierdzone przez uprawniony podmiot certyfikujący) możliwych do uzyskania w Polsce. Poprzez przypisanie kwalifikacjom objętym ZSK poziomowi Polskiej Ramy Kwalifikacji ZSK umożliwia wzajemne odniesienie tych kwalifikacji oraz odniesienie ich do Europejskiej Ramy Kwalifikacji (ERK).

Obecnie systemy oparte na ramach kwalifikacji odniesionych do ERK funkcjonują w większości krajów Unii Europejskiej. Ramy kwalifikacji nie są narzędziem uznawania kwalifikacji, jednakże ułatwiają ocenę kwalifikacji uzyskanych w tych krajach oraz porównanie ich – za pośrednictwem ERK – do polskich kwalifikacji włączonych do ZSK, którym przypisano poziom Polskiej Ramy Kwalifikacji.

Z poważaniem

z upoważnienia

MINISTRA EDUKACJI NARODOWEJ

Maciej Kopeć

Podsekretarz Stanu

¹ Rozporządzenie wydawane jest co roku na kolejny rok budżetowy.

Oświadczenie senatora Roberta Dowhana

skierowane do minister spraw wewnętrznych i administracji Elżbiety Witek
oraz do ministra finansów Mariana Banasia

Szanowna Pani Minister! Szanowny Panie Ministrze!

Jako senator Rzeczypospolitej Polskiej wnoszę o podjęcie dialogu z jednostkami samorządu terytorialnego w sprawie ich bieżących problemów finansowych.

Samorządy lokalne po zmianach w PIT, które bezpośrednio je dotknęły, przedstawiają wyliczenia obrazujące poziom nadwyżki operacyjnej brutto i netto. Rząd w wyliczeniach bazuje na kwocie brutto, samorządy realnie podają kwoty netto, więc występują tu gigantyczne różnice. Według DGP z 23 lipca 2019 r. nr 141 (5043) „na koniec zeszłego roku cały sektor j.s.t. odnotował nadwyżkę operacyjną brutto rządu 23,2 miliarda zł. Po przeliczeniu netto jest to kwota 14,4 miliarda zł”. Wiele samorządów przewiduje, że wprowadzenie przepisów dotyczących PIT przyczyni się do problemów finansowych gmin. Istnieje realna potrzeba wprowadzenia programu finansowego wsparcia dla j.s.t. z ujemną nadwyżką operacyjną oraz o niskich dochodach własnych. Realia są takie, że samorządy mają coraz więcej wydatków rok do roku, finansowanie pozostaje na tym samym poziomie, a na dodatek powstają nowe wydatki delegowane do gmin.

Wobec tego w chwili obecnej właściwe jest, aby rząd pochylił się nad problemami finansowymi samorządów: spadkiem dochodów j.s.t., wzrostem wydatków na oświatę, pogarszającą się sytuacją szpitali oraz wzrostem kosztów energii elektrycznej. Apeluję o podjęcie dialogu i znalezienie korzystnych rozwiązań, które pomogą j.s.t. w sprawnym funkcjonowaniu.

*Z poważaniem
Robert Dowhan*

Odpowiedź

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na pismo z dnia 7 sierpnia 2019 r. (sygn. BPS/043-83-2359-MSWA/19), przekazujące tekst oświadczenia, złożonego przez Senatora RP Pana Roberta Dowhana podczas 83. posiedzenia Senatu RP w dniu 2 sierpnia 2019 r., odnoszącego się do podjęcia dialogu z jednostkami samorządu terytorialnego (j.s.t.) w sprawie ich bieżących problemów finansowych, uprzejmie informuję, że Rada Ministrów jest otwarta zarówno na dyskusję z przedstawicielami samorządu terytorialnego o sprawach dotyczących jego funkcjonowania, jak i o sposobach rozwiązywania sygnalizowanych kwestii.

W dniu 17 lipca 2019 r. na posiedzeniu Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego odbyła się debata odnosząca do sytuacji finansowej j.s.t., w której wzięli udział reprezentanci organizacji samorządowych (Unii Metropolii Polskich, Unii Miasteczek Polskich, Związku Gmin Wiejskich RP, Związku Miast Polskich, Związku Powiatów Polskich i Związku Województw RP), a ze strony rządowej m.in. Minister Finansów wraz ze współpracownikami. W wyniku dyskusji ustalono, że dalsze rozmowy dotyczące sytuacji finansowej samorządu terytorialnego po planowanych zmianach, w tym obniżających podatek dochodowy od osób fizycznych, będą prowadzone w ramach

zespołów eksperckich powołanych przy Ministerstwie Finansów. Zatem szczegółowych informacji w zakresie działania ww. gremiów i ich prac może udzielić Minister Finansów, do którego również zostało skierowane przedmiotowe oświadczenie.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH
i ADMINISTRACJI
Paweł Szefernaker
Sekretarz Stanu

Odpowiedź
PODSEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE FINANSÓW,
INWESTYCJI I ROZWOJU

Warszawa, 8 października 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku!

W związku z oświadczeniem złożonym przez Senatora Pana Roberta Dowhana na 83. posiedzeniu Senatu w dniu 2 sierpnia 2019 r. uprzejmie informuję.

Sytuacja finansowa jednostek samorządu terytorialnego jest na bieżąco monitorowana i analizowana. Przedmiotem szczególnej analizy są projekty aktów prawnych w aspekcie ich wpływu na budżety samorządowe. Sprawy dotyczące systemu finansowania jednostek samorządu terytorialnego omawiane są z przedstawicielami samorządów m.in. na posiedzeniach Zespołu do Spraw Systemu Finansów Publicznych Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego, jak również na posiedzeniach Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego. Należy bowiem zauważyć, iż stosownie do ustawy z dnia 6 maja 2005 r. o Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego oraz o przedstawicielach Rzeczypospolitej Polskiej w Komitecie Regionów Unii Europejskiej (Dz. U. Nr 90, poz. 759) Komisja Wspólna Rządu i Samorządu Terytorialnego stanowi forum wypracowania wspólnego stanowiska rządu i samorządu terytorialnego, rozpatruje problemy związane z funkcjonowaniem samorządu terytorialnego i z polityką państwa wobec samorządu terytorialnego, a także sprawy dotyczące samorządu terytorialnego znajdujące się w zakresie działania Unii Europejskiej i organizacji międzynarodowych, do których Rzeczpospolita Polska należy.

Zaznaczyć należy, że zagadnienia poruszone w oświadczeniu Pana Senatora były przedmiotem dyskusji na posiedzeniu Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego w dniu 17 lipca br., w której uczestniczyli m.in. przedstawiciele wszystkich organizacji samorządowych. Podkreślając ogromną rolę samorządu w realizacji zadań publicznych, na posiedzeniu ww. Komisji, Minister Finansów zwrócił uwagę na potrzebę przeanalizowania uwag i propozycji strony samorządowej, dokonania przeglądu finansów samorządowych i wyznaczenia kierunków zmian. Na posiedzeniu tej Komisji wspólnie ustalono, że prace w tym zakresie będą prowadzone w ramach zespołu, w skład którego wejdą przedstawiciele resortu finansów i przedstawiciele strony samorządowej.

Potrzebę powołania takiego zespołu potwierdzono również na posiedzeniu Zespołu ds. Finansów Publicznych KWRiST w dniu 7 sierpnia br. podczas debaty dotyczącej sytuacji finansowej samorządów. Strona rządowa i samorządowa uzgodniły, że w pracach zespołu oprócz przedstawicieli strony rządowej i samorządowej powinni uczestniczyć również przedstawiciele środowisk naukowych.

Z wyrazami szacunku

Tomasz Robaczyński
PODSEKRETARZ STANU

Oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego

skierowane do prezesa Rady Ministrów Mateusza Morawieckiego

Szanowny Panie Premierze!

W związku z opublikowaniem raportu „Sytuacja demograficzna Polski do 2018 roku. Tworzenie i rozpad rodzin” z dnia 1 sierpnia 2019 r. zwracam się z uprzejmą prośbą o informację, czy wyniki tego raportu są analizowane przez podległe panu resorty i instytucje rządowe i czy w związku z tym raportem trwają prace studyjne bądź bardziej zaawansowane nad korektą polityki rodzinnej państwa, tak aby przybrała ona oblicze bardziej pronatalistyczne.

Jan Maria Jackowski

Odpowiedź

Warszawa, dnia 11 września 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na oświadczenie Jana Marii Jackowskiego, złożone podczas 83. posiedzenia Senatu RP, w sprawie opublikowanego raportu „Sytuacja demograficzna Polski do 2018 roku. Tworzenie i rozpad rodzin”, poinformuję, że Ministerstwo na bieżąco monitoruje sytuację demograficzną w Polsce w m.in. w oparciu o wyniki badań Głównego Urzędu Statystycznego, których dotyczy przedmiotowa publikacja.

W zakresie analizy danych GUS oceniane są również ryzyka wynikające z zagrożeń będących konsekwencją obserwowanych zjawisk demograficznych i pod tym względem kształtowana jest polityka rodzinna państwa, której jednym z podstawowych celów jest cel pronatalistyczny. Wyrazem troski o sytuację demograficzną są m.in. realizowane przez Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej programy: Rodzina 500+, Dobry start, Maluch+. Programy te są aktualizowane i dostosowywane do aktualnych potrzeb i wyzwań, czego wyrazem może być rozszerzenie Programu Rodzina 500+ na wszystkie dzieci bez względu na osiągnięte przez rodzinę dochody. Należy jednocześnie zauważyć, że efekty realizacji powyższych programów należy ewaluować po dłuższym okresie ich funkcjonowania.

Ponadto analiza wpływu realizacji Programu Rodzina 500+ na dzietność zawarta została w Sprawozdaniu Rady Ministrów z realizacji ustawy o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci w 2018 roku.

Z poważaniem

w z. MINISTER RODZINY,
PRACY I POLITYKI SPOŁECZNEJ
Stanisław Szwed
SEKRETARZ STANU

Oświadczenie senatora Jana Marię Jackowskiego

skierowane do ministra edukacji narodowej Dariusza Piontkowskiego

Proszę o informację, jak Ministerstwo Edukacji Narodowej ocenia przebieg rekrutacji gimnazjalistów oraz absolwentów klas VIII szkół podstawowych do szkół średnich. Pytanie moje zadaje w kontekście alarmistycznych informacji, które pojawiały się w przestrzeni publicznej i wywołały duże reakcje wśród rodziców i samej młodzieży. Później autorzy tych publikacji wycofywali się z alarmistycznego tonu.

Prosiłbym Pana Ministra o ocenę tego procesu i wnioski, jakie Ministerstwo Edukacji Narodowej wyciągnęło z całej tej sytuacji.

Jan Maria Jackowski

Odpowiedź

Warszawa, 20 sierpnia 2019 r.

Szanowny Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

Składam na Pana ręce odpowiedź na oświadczenie złożone przez senatora Jana Marię Jackowskiego podczas 83. posiedzenia Senatu RP w dniu 2 sierpnia 2019 r.

Szanowny Panie Senatorze!

Odpowiadając na złożone oświadczenie, uprzejmie informuję, że w opinii Ministra Edukacji Narodowej rekrutacja do szkół ponadpodstawowych i ponadgimnazjalnych na rok szkolny 2019/2020 przebiega zgodnie z przewidywaniami resortu oświaty.

Do przedłożonego przez rząd w 2016 r. projektu ustawy wdrażającej reformę oświaty załączono ocenę skutków regulacji, zawierającą szczegółową analizę wpływu projektowanej reformy na wszystkie podmioty (m.in. samorzady, szkoły, nauczycieli i uczniów). Dokonano szczegółowej analizy finansowej i kosztowej, analizy niemierzalnego wpływu tej zmiany na społeczeństwo, obywateli i rodzinę, a także na rynek pracy.

Przeanalizowano także możliwe warunki i skutki rekrutacji na rok szkolny 2019/2020, w którym doszło do tzw. kumulacji roczników, ponieważ rekrutacja do klas I szkół ponadgimnazjalnych objęła ostatnich absolwentów gimnazjów, a równocześnie o przyjęcie do klas I szkół ponadpodstawowych ubiegają się pierwsi absolwenci ośmioletniej szkoły podstawowej. Z danych zgromadzonych w Systemie Informacji Oświatowej wynika, że liczba uczniów liceów ogólnokształcących po rekrutacji w roku szkolnym 2019/2020 będzie wynosiła około 641 tysięcy, czyli powróci do poziomu z roku 2009, czyli zaledwie sprzed 10 lat. W latach poprzednich była ona jeszcze wyższa: w roku szkolnym 2004/2005 – 746 tysięcy uczniów, w roku szkolnym 2006/2007 – 727 tysięcy uczniów i nie odnotowano wówczas żadnych zauważalnych problemów z rekrutacją do szkół i zmianowością.

Obecna rekrutacja przeprowadzona była według tych samych zasad i przebiegała nawet sprawniej niż dotychczas. W poprzednim roku szkolnym po pierwszym etapie rekrutacji w miastach wojewódzkich 86% kandydatów dostało się do wybranych

szkół, natomiast w roku 2019 wskaźnik ten zwiększył się o 3 punkty procentowe i wyniósł 89%. Dobra sytuacja po pierwszym etapie rekrutacji jest nawet w największych miastach, które próbowały wykorzystać rekrutację do wywoływania nieuzasadnionego niepokoju wśród uczniów i rodziców.

Podawana w komunikatach m.st. Warszawy liczba rzekomo brakujących miejsc w szkołach ponadpodstawowych i ponadgimnazjalnych stale się zmieniała. Początkowo miało to być ponad 7 tysięcy miejsc, potem około 3,5 tysiąca, aż ostatecznie miasto musiało przyznać, że po pierwszym etapie rekrutacji dostępnych jest ponad 6 tysięcy wolnych miejsc w szkołach, w tym ponad 3,5 tys. w liceach, także tych uznawanych za elitarne. Informacje te, podane na konferencji prasowej władz miasta w końcu lipca, wywołały zrozumiałą konsternację. Na konferencji prasowej w dniu 25 lipca br. Minister Edukacji Narodowej przedstawił wyniki rekrutacji do szkół w Warszawie. Szczegółowa prezentacja na ten temat jest dostępna pod linkiem:

<https://www.gov.pl/web/edukacja/rekrutacja-do-szkol-w-warszawie>.

Podobna sytuacja dotyczyła także innych dużych miast (Poznań, Gdańsk), gdzie według niektórych informacji prasowych miało brakować miejsc. Obecnie, po zakończeniu pierwszego etapu rekrutacji, także tam nie ma problemu z dostępnością miejsc do różnych typów szkół dla uczniów uczestniczących w rekrutacji uzupełniającej. Szczegółowe wyniki pierwszego etapu rekrutacji zostały podsumowane i opublikowane na stronie internetowej MEN:

<https://www.gov.pl/web/edukacja/zakonczenie-i-etapu-rekrutacji-podsumowanie>.

Wobec bezzasadnie alarmujących i kreujących atmosferę zagrożenia doniesień części mediów nie została w sposób wystarczający dostrzeżona opinia tych samorządów i szkół, które wskazywały, że w związku z trwającym od lat kryzysem demograficznym rekrutacja na rok 2019/2020 jest szansą dla wielu placówek na odbudowanie naboru i utrzymanie miejsc pracy dla nauczycieli. W przestrzeni publicznej pojawiały się argumenty przedstawicieli organów prowadzących szkół, że zwiększona liczba uczniów w tegorocznej rekrutacji pozwoli na uzyskanie zwiększonej subwencji oświatowej, utrzymanie, a nawet wzrost poziomu zatrudnienia kadry pedagogicznej czy dalszą modernizację szkół.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA
EDUKACJI NARODOWEJ
Maciej Kopeć
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka

Proszę o szczegółowe informacje, kiedy należy się spodziewać oddania drogi krajowej nr 7 na odcinku od Płońska do Napierek, ponieważ prace na tym odcinku na początku były intensywne, a w tej chwili nastąpiło ich zatrzymanie.

I proszę Pana Ministra o podanie szczegółowego harmonogramu oraz przewidywanej daty odbioru całego tego odcinka, po której będzie możliwość użytkowania go przez obywateli.

Jan Maria Jackowski

Odpowiedź

Warszawa, 22 sierpnia 2019 r.

Szanowny Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Jana Marię Jackowskiego w dniu 2 sierpnia 2019 r., przekazane przy piśmie z dnia 7 sierpnia 2019 r. (znak: BPS/043-83-2362/19) w sprawie zaawansowania budowy drogi ekspresowej S7 z Płońska do Napierek, przedstawiam następujące informacje i wyjaśnienia.

Uprzejmie informuję, iż przedmiotowa droga jest realizowana w ramach czterech kontraktów. Obecnie trwa etap projektowania dokumentacji budowlanej, a dokładnie złożone zostały wnioski do Wojewody Mazowieckiego o wydanie decyzji ZRID (zezwolenie na realizację inwestycji drogowej) dla poszczególnych odcinków S7. Faktyczne prace budowlane będą mogły się zacząć dopiero po wydaniu tych decyzji.

1. Odcinek Napierki – Mława o długości 13,97 km:

Umowę na realizację tego kontraktu Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad zawarła w dniu 20 grudnia 2017 r. z konsorcjum firm: lider – Strabag Sp. z o.o. oraz partner – Strabag Infrastruktura Południe Sp. z o.o. Inwestycja jest realizowana w systemie „projektuj i buduj”. Zaawansowanie rzeczowe na kontrakcie (na czerwiec 2019 r.) wynosi 8,2%, a finansowe – 7,28%. Zgodnie z harmonogramem droga zostanie oddana do ruchu w kwietniu 2021 r.

2. Odcinek Mława – Strzegowo o długości 21,50 km:

Umowę na realizację tego kontraktu Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad zawarła w dniu 20 grudnia 2017 r. z konsorcjum firm: lider – Porr SA oraz partner – Porr Bau GmbH. Inwestycja jest realizowana w systemie „projektuj i buduj”. Zaawansowanie rzeczowe na kontrakcie (na czerwiec 2019 r.) wynosi 7,84%, a finansowe – 6,41%. Zgodnie z harmonogramem droga zostanie oddana do ruchu w kwietniu 2021 r.

3. Odcinek Strzegowo – Pieńki o długości 21,99 km:

Umowę na realizację tego kontraktu Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad zawarła w dniu 12 stycznia 2018 r. z konsorcjum firm: lider – Strabag Sp. z o.o. oraz partner – Strabag Infrastruktura Południe Sp. z o.o. Inwestycja jest realizowana w systemie „projektuj i buduj”. Zaawansowanie rzeczowe na kontrakcie (na czerwiec

2019 r.) wynosi 7,9%, a finansowe – 6,4%. Zgodnie z harmonogramem droga zostanie oddana do ruchu w maju 2021 r.

4. Odcinek Pieńki – Płońsk o długości 13,75 km:

Umowę na realizację tego kontraktu Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad zawarła w dniu 12 stycznia 2018 r. z konsorcjum firm: lider – Strabag Sp. z o.o. oraz partner – Strabag Infrastruktura Południe Sp. z o.o. Inwestycja jest realizowana w systemie „projektuj i buduj”. Zaawansowanie rzeczowe na kontrakcie (na czerwiec 2019 r.) wynosi 7,9%, a finansowe – 6,4%. Zgodnie z harmonogramem droga zostanie oddana do ruchu w maju 2021 r.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Rafał Weber
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Stanisława Koguta

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka
oraz do ministra cyfryzacji Marka Zagórskiego

28 maja br. złożyłem oświadczenie senatorskie skierowane do ministra infrastruktury, pana Andrzeja Adamczyka, który przekierował je do ministra cyfryzacji, pana Marka Zagórskiego.

Wskazanie przeze mnie adresata oświadczenia nie było przypadkowe. Mając świadomość, iż CEPiK, którego dotyczyło oświadczenie, jako baza informacyjna jest pod nadzorem resortu cyfryzacji, oczekiwałem raczej merytorycznej, „drogowej” reakcji właściwego do spraw infrastruktury ministra. Wywołany przez bratni resort do tablicy pan minister Zagórski odpowiedział mi, że wszystko jest w porządku, bowiem CEPiK udostępnia dane osobowe tylko wówczas, gdy przedsiębiorca prowadzący parking udowodni swój interes prawny.

A ja uważam, Panowie Ministrowie, że w istocie przedsiębiorcy parkingowi nie udowadniają faktycznego istnienia interesu prawnego, bowiem CEPiK umożliwia wysyłanie żądań zapłaty także osobom do niej niezobowiązany. A umożliwia, bowiem zadowolona się informacją pochodzącą od przedsiębiorcy, iż on taki interes prawny ma. Skąd bierze się to przekonanie Panów Ministrów, że przedsiębiorcy zawsze wpisują w swoich wnioskach tylko prawdę? Może niekiedy się po prostu mylą?

A może należy się zastanowić, czy w sytuacji wprowadzania nowych standardów ochrony (RODO) nie należałoby także zmodernizować standardów udostępniania informacji przez CEPiK i wprowadzić np. do prawa regulującego te kwestie zasady audi alteram partem? Zanim udostępnicie dane wrażliwe, warto zapytać właściciela pojazdu, czy w tym czasie, w którym miał „wyłudzić postój”, nie był przypadkiem za granicą, a może nawet już za ten postój raz zapłacił?

Przy okazji należałoby zastanowić się, czy wszystkie regulaminy parkowania spełniają standardy uzasadniające wsparcie takich egzekucji przez organy państwa. Namawiam Panów do analizy dyskusji na forach internetowych na te tematy – dowiedzą się Panowie sporo o ukrywaniu znaków wskazujących teren prywatny, a także tekstów wspomnianych regulaminów, za przeszkodami utrudniającymi ich spostrzeżenie, jak również o tym, że niekiedy pracownicy firm parkingowych w pogoni za efektami ekonomicznymi grają nieczysto, zastawiając sidła na kierowców.

Z poważaniem
Stanisław Kogut

Odpowiedź

Warszawa, dnia 30 sierpnia 2019 r.

Szanowny Pan
Marek Zagórski
Minister Cyfryzacji

Szanowny Panie Ministrze!

Do Ministerstwa Infrastruktury wpłynęło pismo Marszałka Senatu RP, nr BPS/043-83-2363-MI/19, z dnia 7 sierpnia 2019 r., dotyczące oświadczenia senatora Stanisława Koguta, złożonego podczas 83. posiedzenia Senatu RP w dniu 2 sierpnia 2019 r., w sprawie modyfikacji funkcjonowania systemu CEPiK.

Mając na uwadze, że kwestie związane z działaniem Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców pozostają we właściwości Ministra Cyfryzacji, przekazuję w załączeniu przedmiotową korespondencję, do udzielenia odpowiedzi zgodnie z właściwością.

Jednocześnie poniżej przekazuję wkład do odpowiedzi na oświadczenie senatora w kwestii regulaminów obowiązujących na parkingach, będącej we właściwości ministra właściwego do spraw transportu.

Zgodnie z przepisami art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. 2018 r. poz. 2068 z późn. zm.) drogi, drogi rowerowe, parkingi oraz place przeznaczone do ruchu pojazdów, niezaliczone do żadnej z kategorii dróg publicznych i niezlokalizowane w pasie drogowym tych dróg, są drogi wewnętrznymi. Zgodnie z przepisami wymienionej wyżej ustawy o drogach publicznych budowa, przebudowa, remont, utrzymanie, ochrona i oznakowanie drogi wewnętrznej oraz zarządzanie nią należą do zarządcy terenu, na którym jest ona zlokalizowana, a w przypadku jego braku – do właściciela tego terenu. Finansowanie zadań, o których mowa, należy do zarządcy terenu, na którym jest zlokalizowana droga, a w przypadku jego braku – do jego właściciela. Na podstawie przepisów art. 8 ust. 4 wymienionej wyżej ustawy o drogach publicznych oznakowanie połączeń dróg wewnętrznych z drogami publicznymi oraz utrzymanie urządzeń bezpieczeństwa i organizacji ruchu związanych z funkcjonowaniem tych połączeń należą do zarządcy drogi publicznej.

Ponadto należy wskazać, iż zgodnie z przepisami art. 10 ust. 7 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 1990 z późn. zm.) zarządzanie ruchem na drogach wewnętrznych należy do podmiotu zarządzającego tymi drogami. Wobec czego zastosowania w organizacji ruchu na drodze wewnętrznej właściwych rozwiązań (np. umieszczenie znaku drogowego pionowego lub poziomego) dokonuje podmiot zarządzający tą drogą wewnętrzną. Natomiast na podstawie przepisów art. 10 ust. 10a wymienionej wyżej ustawy – Prawo o ruchu drogowym podmioty zarządzające ruchem na drogach wewnętrznych, w tym w strefie ruchu i strefie zamieszkania, ustalając organizację ruchu na tych drogach, stosują znaki i sygnały drogowe oraz zasady ich umieszczania wynikające z ustawy i jej przepisów wykonawczych. Koszt oznakowania drogi wewnętrznej ponosi podmiot zarządzający drogą.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Rafał Weber
Sekretarz Stanu

Stanowisko

Warszawa, dnia 10 września 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku!

W nawiązaniu do odpowiedzi z 8 lipca br. jeszcze raz pragnę podkreślić, że udzielanie informacji z Centralnej Ewidencji Pojazdów i z Centralnej Ewidencji Kierowców następuje w trybie i na warunkach określonych przepisami ustawy – Prawo o ruchu drogowym¹.

¹ Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. 2018 poz. 1990).

Zgodnie z art. 80cd ww. ustawy minister właściwy do spraw informatyzacji może udostępnić dane zgromadzone w ewidencji innym podmiotom niż wymienione w art. 80c–80cc (tzw. podmioty uprawnione), w tym osobom fizycznym, osobom prawnym lub jednostkom organizacyjnym nieposiadającym osobowości prawnej, jeżeli wykażą swój interes prawny.

Jeżeli więc firma parkingowa posiada tytuł prawny do władania gruntem (umowa dzierżawy terenu), na którym utworzony został parking i parkowanie na jego terenie jest płatne – zgodnie z obowiązującym regulaminem – to jeśli złoży wszystkie dokumenty poprawnie (do Centralnego Ośrodka Informatyki, realizującego na podstawie umowy cywilnoprawnej w imieniu Ministra Cyfryzacji zadania związane z udostępnianiem danych zgromadzonych w Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców) i spełni wszystkie warunki przewidziane przepisami prawa (tj. wykaże interes prawny – konieczne jest zdjęcie parkującego pojazdu z widocznym numerem rejestracyjnym), nie będzie podstaw do odmowy udzielenia informacji z CEP dotyczącej danych tego kierowcy, który nie przestrzega regulaminu i za parkowanie swojego pojazdu nie uiścił stosownej opłaty.

Co do zasady audi alteram partem, o której wspomina Pan Senator, zawsze z wnioskiem o wyjaśnienie okoliczności wystawienia mandatu właściciel pojazdu może zwrócić się do firmy, która go wystawiła.

Jeżeli właściciel pojazdu przebywał za granicą – to ma obowiązek wiedzieć, kto jego pojazd użytkował w tym czasie.

Dodatkowo informuję, że przedstawione w wystąpieniu zdarzenia, np. ukrywanie znaków, teksty regulaminów czy informacje o tym, jak pracują pracownicy firm parkingowych, wykraczają poza zakres działania Ministerstwa Cyfryzacji. O wyjaśnienie proponuję zwrócić się bezpośrednio do urzędów miast, które wydają zgody na prowadzenie parkingów, a ewentualne naruszenia – zgłosić na Policję.

Z wyrazami szacunku

MINISTER CYFRYZACJI
Marek Zagórski

Oświadczenie senatora Władysława Komarnickiego

skierowane do minister spraw wewnętrznych i administracji Elżbiety Witek

Dłużą się procedury mające doprowadzić do rozdysponowania ok. 6 miliardów zł pomiędzy gminy i powiaty, które aplikowały w tegorocznym naborze w ramach Funduszu Dróg Samorządowych. Samorzady od miesięcy czekają na pieniądze, by ruszyć z przetargami na modernizację i budowę dróg lokalnych. I choć jeszcze czekają, nie przeszkodziło to Ministerstwu Infrastruktury rozpocząć przygotowań do kolejnego naboru, naboru na 2020 r.

Resort w drugiej połowie lipca opublikował limity środków w podziale na województwa. A zgodnie z przepisami ustawy z 23 października 2018 r. o Funduszu Dróg Samorządowych (Dz. U. poz. 2161) w terminie do 14 dni od otrzymania informacji o wysokości środków FDS wojewodowie ogłaszają nabory wniosków na 2020 r.

Czy w związku z powyższym na rok 2020 są przewidziane procedury, które usprawnią przekazywanie wspomnianych środków finansowych samorządom?

Z wyrazami szacunku
Władysław Komarnicki

Odpowiedź

Pan
Andrzej Adamczyk
Minister Infrastruktury

Szanowny Panie Ministrze!

Stosownie do art. 27 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej¹ oraz §1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 11 stycznia 2018 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Infrastruktury² w załączeniu uprzejmie przekazuję – zgodnie z właściwością – tekst oświadczenia³ złożonego przez Senatora RP Pana Władysława Komarnickiego podczas 83. posiedzenia Senatu RP w dniu 2 sierpnia 2019 r. w sprawie procedur usprawniających przekazywanie samorządom środków z Funduszu Dróg Samorządowych.

Jednocześnie pragnę wskazać, że poruszone w ww. wystąpieniu zagadnienia pozostają poza zakresem właściwości Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA SPRAW
WEWNĘTRZNYCH I ADMINISTRACJI
Paweł Szefernaker
Sekretarz Stanu

¹ Dz. U. z 2019 r. poz. 945 z późn. zm.

² Dz. U. poz. 101 z późn. zm.

³ Przesłanego przy piśmie z dnia 7 sierpnia 2019 r. (sygn. BPS/043-83-2364/19) Pani Marii Koc, Wicemarszałek Senatu RP.

Odpowiedź

Warszawa, 11 września 2019 r.

Szanowny Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

Odpowiadając na oświadczenie Pana Senatora Władysława Komarnickiego z dnia 2 sierpnia br. (przekazane do Ministra Infrastruktury przez Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji w dniu 2 września br.) w sprawie Funduszu Dróg Samorządowych, przedstawiam poniższe informacje.

Fundusz Dróg Samorządowych funkcjonuje w oparciu o przepisy ustawy z dnia 23 października 2018 r. o Funduszu Dróg Samorządowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2161 i 2383, dalej „ustawa o FDS”), która weszła w życie pod koniec 2018 r. Rok 2019 jest więc pierwszym rokiem funkcjonowania Funduszu. W roku bieżącym jednostki samorządu terytorialnego mogły uzyskać dofinansowanie w ramach dwóch naborów:

- zadania przeniesione do dofinansowania ze środków Funduszu z naboru przeprowadzonego w 2018 r. w ramach „Programu rozwoju gminnej i powiatowej infrastruktury drogowej na lata 2016–2019”;
- zadania dofinansowane w ramach naboru wniosków przeprowadzonego wiosną 2019 r. w ramach Funduszu Dróg Samorządowych.

Pierwszą grupą zadań gminnych i powiatowych, która otrzymuje dofinansowanie z Funduszu, są zadania przeniesione z naboru wniosków w ramach „Programu rozwoju gminnej i powiatowej infrastruktury drogowej”. Aktualna łączna wartość dofinansowania ze środków Funduszu dla tych zadań to ponad 1,19 mld zł. Obecnie trwa realizacja zadań lub proces rozstrzygania przetargów oraz zawierania umów wykonawczych na realizację zadań zatwierdzonych w ramach tego naboru. Pierwsze zadania dofinansowane ze środków Funduszu są już zakończone.

30 sierpnia br. Prezes Rady Ministrów zatwierdził listy zadań powiatowych i gminnych rekomendowanych do dofinansowania w ramach wiosennego naboru wniosków. Na listach podstawowych zadań rekomendowanych do dofinansowania znajduje się łącznie 3220 zadań, w tym 812 zadań powiatowych i 2408 zadań gminnych. Ponadto na listach rezerwowych znajduje się 681 zadań, w tym 72 powiatowe i 609 gminnych, które będą mogły otrzymać dofinansowanie w ramach oszczędności uzyskanych na listach podstawowych. Łączne dofinansowanie zadań na listach podstawowych wynosi 3,27 mld zł. Rozpoczyna się teraz proces zawierania umów z samorządami na udzielenie dofinansowania zadań ze środków Funduszu.

Proces udzielania w 2019 r. dofinansowania zadań odbywa się oddzielnym trybem z uwagi na fakt, że 2019 rok to okres przejściowy wdrażania nowego mechanizmu wsparcia działań samorządów. Nabór wniosków o dofinansowanie w 2020 r. zadań powiatowych i gminnych prowadzony już jest zgodnie z przepisami ustawy o FDS. 15 lipca br. Minister Infrastruktury przekazał wojewodom limity środków na dofinansowanie zadań powiatowych i gminnych w 2020 r. w łącznej wysokości 2,58 mld zł. Do 29 lipca br. wszyscy wojewodowie ogłosili nabory, w ramach których samorządy mogły składać wnioski do końca sierpnia.

Obecnie trwa weryfikacja złożonych wniosków. Wojewodowie do końca listopada prześlą do Ministra Infrastruktury listy zadań rekomendowanych do dofinansowania w 2020 r., które następnie zostaną zweryfikowane pod kątem zgodności z przepisami ustawy o FDS. Zakłada się, że listy będą zatwierdzane przez Prezesa Rady Ministrów pod koniec 2019 r. Następnie wojewodowie będą zawierać z beneficjentami umowy na udzielenie dofinansowania, zaś samorządy będą przeprowadzać postępowania przetargowe na wybór wykonawców prac. Prace w ramach tych zadań będą realizowane w 2020 r. i później.

Podkreślam, że procedury i terminy przeprowadzenia naborów wniosków oraz zawierania umów na udzielenie dofinansowania, które określono w ustawie o FDS, umożliwiają rozpoczęcie przez samorządy prac w marcu wraz z początkiem nowego sezonu budowlanego. Dzięki temu wspieranie rozwoju dróg powiatowych i gminnych ze środków Funduszu Dróg Samorządowych będzie kontynuowane bez przeszkód w 2020 r., co przyczyni się do utrzymania lokalnej sieci drogowej we właściwym stanie i poprawi poziom bezpieczeństwa jej użytkowników.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Rafał Weber
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Władysława Komarnickiego

skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego
Zbigniewa Ziobry

Ponad 300 sędziów chce w tym roku przejść w stan spoczynku. To dwa razy więcej niż kilka lat temu. Z roku na rok rośnie liczba sędziów, którzy odchodzą z zawodu. Statystyki Ministerstwa Sprawiedliwości mówią, że jeszcze w 2014 r. zrezygnowało z orzekania 174 sędziów, trzy lata później było ich już 312, a w 2019 r. w stan spoczynku zamierza przejść na razie 102 sędziów, ale już wiadomo, że do końca roku będzie ich znacznie więcej.

W związku z tym zwracam się z pytaniem: co ministerstwo zamierza zrobić w tej sprawie?

*Z wyrazami szacunku
Władysław Komarnicki*

Odpowiedź
PODSEKRETARZ STANU
w MINISTERSTWIE SPRAWIEDLIWOŚCI

Warszawa, 2 października 2019 r.

Pani
Maria KOC
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek!

W odpowiedzi na oświadczenie Pana Senatora Władysława Komarnickiego, złożone podczas 83. posiedzenia Senatu w dniu 2 sierpnia 2019 r., dotyczące liczby sędziów, którzy w 2019 r. przejdą w stan spoczynku lub ich stosunek służbowy ulegnie rozwiązaniu z mocy prawa, wskutek zrzeczenia się urzędu, uprzejmie informuję.

Stan spoczynku sędziów został zagwarantowany w art. 180 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483 ze zm.).

Konstytucyjnie zagwarantowana możliwość przejścia sędziego w stan spoczynku z powodu osiągnięcia wieku jest niezbywalnym prawem sędziego i uzasadnienie przez sędziego decyzji w zakresie ewentualnego złożenia oświadczenia lub wniosku w tym zakresie co do zasady nie jest wymagane. Sędziowie w stanie spoczynku nie przestają być sędziami, co oznacza, że stan spoczynku nie pozbawia sędziego statusu sędziego, a jedynie stanowi swoistą emeryturę dla sędziego, w czasie której nie wykonuje czynności orzeczniczych. Przysługujący sędziemu stan spoczynku wynika z konstytucyjnej zasady nieusuwalności sędziów i stanowi jej materialne dopełnienie i gwarancję.

W związku z treścią oświadczenia poniższe stanowisko odnosi się wyłącznie do sędziów sądów powszechnych.

Konkretyzację zapisu zawartego w Konstytucji w odniesieniu do sędziów sądów powszechnych stanowią przepisy art. 69–71 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 52 ze zm., dalej: u.s.p.).

Stosownie do art. 69 u.s.p. co do zasady sędziowie przechodzą w stan spoczynku po osiągnięciu odpowiedniego wieku lub po osiągnięciu odpowiedniego wieku i spełnieniu przesłanki dotyczącej stażu pracy na stanowisku sędziego lub prokuratora.

Sędzia może być również przeniesiony w stan spoczynku z uwagi na stan zdrowia, który uniemożliwia sprawowanie urzędu. W takim przypadku, stosownie do art. 70

§1 u.s.p. i art. 71 §2 u.s.p., sędzia może zostać przeniesiony w stan spoczynku na swój wniosek lub na wniosek uprawnionego organu, jeżeli z powodu choroby lub utraty sił uznany został przez lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych za trwale niezdolnego do pełnienia obowiązków sędziego lub bez uzasadnionej przyczyny nie poddał się badaniu, o którym mowa w art. 70 §2 u.s.p.

Zgodnie z ogólną zasadą, wyrażoną w art. 69 §1 u.s.p. w brzmieniu obowiązującym od 23 maja 2018 r., sędzia przechodzi w stan spoczynku z dniem ukończenia 65. roku życia, chyba że na jego wniosek Krajowa Rada Sądownictwa wyrazi zgodę na dalsze zajmowanie stanowiska do ukończenia 70. roku życia. Do decyzji sędziów należy to, czy po osiągnięciu wieku 65 lat chcą nadal czynnie pełnić swoje obowiązki.

Zaznaczyć należy, że regulacja zawarta w art. 69 §1 u.s.p. w okresie objętym oświadczeniem Pana Senatora, tj. od 2013 r. do 2018 r., ulegała licznym zmianom.

Od 1 stycznia 2013 r. przepis art. 69 §1 u.s.p. przewidywał, że sędzia przechodzi w stan spoczynku z dniem ukończenia 67. roku życia, co miało być spójne ze zmianami dotyczącymi powszechnego wieku emerytalnego. Z uwagi na to, że dochodzenie do tego wieku zostało rozłożone w czasie, to w 2014 r. możliwe było przechodzenie sędziów w stan spoczynku w wieku 65 lat oraz w wieku 65 lat i kilku lub kilkunastu miesięcy – w zależności od daty urodzenia sędziego.

Od 1 października 2017 r. przepis art. 69 §1 u.s.p. umożliwiał przechodzenie w stan spoczynku sędziego – z dniem ukończenia 60. roku życia w przypadku kobiety i z dniem ukończenia 65. roku życia w przypadku mężczyzny.

W przepisach przejściowych, tj. art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 38 ze zm.), przewidziano, że do dnia 31 marca 2018 r. przejdą w stan spoczynku sędziowie, którzy na datę 1 października 2017 r. spełnili warunek wieku, chyba że skorzystają z możliwości dalszego zajmowania stanowiska. Normą przepisu przejściowego objętych było 350 sędziów: 338 kobiet i 12 mężczyzn. Z tej liczby uprawnionych w stan spoczynku przeszło 110 sędziów. To bezpośrednio wpłynęło na wzrost liczby sędziów, którzy przeszli w stan spoczynku w 2017 r. w porównaniu z poprzednimi latami.

Począwszy od dnia 1 stycznia 2013 r. w mocy pozostaje również możliwość przejścia w stan spoczynku przez sędziów, którzy osiągnęli wiek 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn i spełniają dodatkowy warunek stażu pracy na stanowisku sędziego lub prokuratora. Z takiej możliwości mogli i mogą skorzystać sędziowie, którzy warunek powyższy spełniali najpóźniej do dnia 31 grudnia 2017 r.

Kolejna zmiana przepisu art. 69 u.s.p. dokonana z dniem 23 maja 2018 r. poszerzyła liczbę sędziów uprawnionych do przejścia w stan spoczynku ze względu na osiągnięty staż pracy prokuratora lub sędziego. Umożliwiła bowiem przejście w stan spoczynku sędziom kobietom, które ukończyły 60 lat, bez względu na staż pracy na stanowisku prokuratora lub sędziego.

Powyższe regulacje prawne, a w szczególności zmiany przepisów odnoszące się do wieku, w jakim możliwe jest przechodzenie sędziów w stan spoczynku z uwagi na osiągnięcie wieku, powodują, że nie jest możliwa obiektywna ocena zjawiska przechodzenia sędziów w stan spoczynku w latach 2014–2019 tylko na podstawie zestawienia ogółem liczby sędziów, którzy w tym okresie przeszli w stan spoczynku z różnych przyczyn, w tym także z uwagi na stan zdrowia (co jest niezależne od wieku i stażu pracy).

Obiektywna ocena tego zjawiska możliwa jest tylko w powiązaniu z analizą zmieniających się w tym czasie norm prawnych regulujących zasady przechodzenia sędziów w stan spoczynku. Wobec tego, że zmiany przepisów w latach 2017–2018 w zakresie wieku, w jakim możliwe jest przechodzenie sędziów w stan spoczynku, spowodowały wzrost liczby sędziów uprawnionych do przejścia w stan spoczynku, to w konsekwencji wzrosła liczba sędziów, którzy skorzystali z tej możliwości i przeszli w stan spoczynku w latach 2017 i 2018 w porównaniu z rokiem 2014. Zestawienie danych wskazuje, że:

- w 2014 r. spośród 174 sędziów, którzy przeszli w stan spoczynku: 58 przeszło z powodu osiągnięcia wieku emerytalnego, 27 ze względu na stan zdrowia, a 83 ze względu na wiek i staż pracy;

- w 2017 r. spośród 312 sędziów, którzy przeszli w stan spoczynku: 83 przeszło z powodu osiągnięcia wieku emerytalnego, 18 ze względu na stan zdrowia, a 207 ze względu na wiek i staż pracy;
- w 2018 r. spośród 291 sędziów, którzy przeszli w stan spoczynku: 166 przeszło z powodu osiągnięcia wieku emerytalnego, 28 ze względu na stan zdrowia, a 90 ze względu na wiek i staż pracy;
- na dzień 14 sierpnia 2019 r. spośród 109 sędziów, którzy przeszli w stan spoczynku: 50 przeszło z powodu osiągnięcia wieku emerytalnego, 16 ze względu na stan zdrowia, a 37 ze względu na wiek i staż pracy.

Z powyższego zestawienia wynika, że liczba sędziów, którzy odeszli z zawodu do dnia 14 sierpnia 2019 r. (ósmy miesiąc roku), nie stanowi nawet połowy liczby sędziów, którzy odeszli z zawodu w kolejnych latach objętych oświadczeniem Pana Senatora: 2014, 2017 i 2018.

Przedstawione dane statystyczne wskazują również, że brak podstaw do stwierdzenia, że wzrasta liczba sędziów, którzy zamierzają przejść w stan spoczynku. Analiza powyższych danych prowadzi do wniosku, że liczba sędziów, którzy w 2019 r. przejdą w stan spoczynku, będzie mniejsza od liczby sędziów, którzy przeszli w stan spoczynku w latach poprzednich.

Od sędziowskiego stanu spoczynku należy odróżnić zrzeczenie się urzędu przez sędziego, co można określić również jako odejście z zawodu.

Zgodnie z art. 68 §1 u.s.p. stosunek służbowy sędziego rozwiązuje się z mocy prawa, jeżeli sędzia zrzekł się urzędu. Zrzeczenie się urzędu jest skuteczne po upływie trzech miesięcy od dnia złożenia na ręce Ministra Sprawiedliwości oświadczenia, chyba że na wniosek sędziego Minister Sprawiedliwości określi inny termin.

Możliwość rozwiązania stosunku służbowego wskutek zrzeczenia się urzędu przez samego sędziego następuje wskutek oświadczenia woli, które jest wyrazem podjętej przez sędziego autonomicznej i niezależnej decyzji. Z danych Ministerstwa Sprawiedliwości wynika, że liczba sędziów, którzy zrzekli się urzędu od 2014 r., się zmniejszyła. W 2014 r. urzędu zrzekło się 11 sędziów, w 2017 r. – 5, w 2018 r. – 8, a w 2019 r. – 4 sędziów.

Zestawienie danych w tym zakresie z 2014 r. z danymi za 2019 r. wskazuje, że zrzeczenia się urzędu przez sędziów od 1 stycznia 2019 r. do chwili obecnej stanowią jedynie ok. 36,4% liczby sędziów, którzy zrzekli się urzędu w 2014 r. i tylko 50% liczby sędziów, którzy zrzekli się urzędu w roku ubiegłym.

Wobec tego nieuprawnione jest twierdzenie, że z roku na rok rośnie liczba sędziów, którzy odchodzą z zawodu, czyli podejmują autonomiczną decyzję w postaci oświadczenia woli o zrzeczeniu się urzędu.

Niezależnie od powyższego wskazać należy, że w Ministerstwie Sprawiedliwości na bieżąco prowadzona jest analiza sytuacji kadrowej sądownictwa powszechnego w celu zapewnienia racjonalnej etatyzacji i organizacji, w tym rozmieszczenia i obciążenia pracą sędziów i innych pracowników sądownictwa w poszczególnych jednostkach organizacyjnych, a też stale prowadzone są prace w celu wypracowania najkorzystniejszych rozwiązań w zakresie organizacji i funkcjonowania sądów powszechnych.

Z poważaniem

Anna Dalkowska
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Władysława Komarnickiego

skierowane do ministra środowiska Henryka Kowalczyka

Nowe zasady wywozu śmieci są dziurawe. Łatwo będzie je omijać, więc pozorny stanie się prawny obowiązek sortowania wszystkich odpadów komunalnych.

Dziś, płacąc więcej za wywóz odpadów, można z tego obowiązku się zwolnić. Tak ma już nie być, ale nowe przepisy zawierają furtki, dzięki którym wielu uniknie segregacji, np. w nieruchomościach niezamieszkałych, czyli m.in. w sklepach, restauracjach, hotelach, biurach.

Nowe przepisy dają właścicielom wybór, czy chcą korzystać z komunalnego systemu odbioru odpadów, czy nie. Ci, którzy nie zechcą skorzystać z usług gminnych, będą mogli sami organizować wywóz śmieci. A to oznacza, że dzikich wysypisk nie ubędzie i raczej nie trafią na nie śmieci segregowane. Komunalny wywóz śmieci jest droższy, więc należy się spodziewać, że z możliwości wyłączenia się z systemu komunalnego skorzysta wielu właścicieli niezamieszkałych nieruchomości.

W związku z powyższym proszę o informację we wspomnianej sprawie.

*Z wyrazami szacunku
Władysław Komarnicki*

Odpowiedź

Warszawa, 5 września 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W związku z oświadczeniem złożonym przez Pana Senatora Władysława Komarnickiego podczas 83. posiedzenia Senatu RP w dniu 2 sierpnia 2019 r., skierowanym do Ministra Środowiska, w sprawie nowych zasad wywozu odpadów (znak: BPS/043-832366119), poniżej przedstawiam stosowne wyjaśnienia.

Każdy obywatel jest wytwórcą odpadów, w związku z czym powinien mieć adekwatny wkład w ich zagospodarowanie, a najbardziej odpowiednim sposobem do włączenia obywatela w odpowiedzialność za wytworzone przez siebie odpady jest zobligowanie go do selektywnego zbierania odpadów. Odpady zbierane selektywnie stają się cennym surowcem, a dzięki odpowiedniemu zagospodarowaniu są źródłem dochodów dla gmin oraz korzyści dla mieszkańców. Zgodnie z uchwalonymi w lipcu bieżącego roku zmianami ustawowymi ze środków pochodzących ze sprzedaży surowców wtórnych gmina może obniżyć opłaty mieszkańcom. W związku z tym przepisy prawa zostały tak skonstruowane, aby zachęcać oraz promować selektywne zbieranie odpadów, a nie, jak stwierdzono w oświadczeniu, unikać tego obowiązku.

Ustawa z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach¹ wskazuje wprost, że odpady komunalne zarówno z nieruchomości zamieszkałych, jak i niezamieszkałych należy gromadzić w sposób selektywny².

¹ Dz. U. z 2018 r. poz. 1454 z późn. zm.

² Art. 5 ust. 1 pkt 3 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach.

Zgodnie z ww. ustawą wszyscy właściciele nieruchomości już od 2013 r. zobowiązani są do selektywnego zbierania odpadów komunalnych w podziale na co najmniej 5 frakcji (papier, metal, tworzywa sztuczne, szkło i opakowania wielomateriałowe oraz odpady komunalne ulegające biodegradacji, w tym odpady opakowaniowe ulegające biodegradacji)³.

Dodatkowo, w celu ujednoczenia selektywnego zbierania odpadów komunalnych w całej Polsce, w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 29 grudnia 2016 r. w sprawie szczegółowego sposobu selektywnego zbierania odpadów⁴ określono wymagania dotyczące selektywnego zbierania odpadów. Do zasad tych dostosować się muszą wszystkie gminy przez uchwalenie regulaminu utrzymania czystości i porządku, który zawiera szczegółowe zasady dotyczące prowadzenia selektywnej zbiórki odpadów⁵. Przepisy nie dawały i nie dają właścicielom nieruchomości możliwości wyboru zbierania odpadów komunalnych w sposób nieselektywny. Zgodnie z obowiązującymi przepisami odpady powinny być zbierane w sposób selektywny.

Ponadto, w przypadku gdy właściciele nieruchomości zamieszkałych nie wypełniają obowiązku w zakresie selektywnego zbierania odpadów komunalnych, zgodnie z ustawą z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach oraz niektórych innych ustaw (art. 6k ust. 3) rada gminy może nałożyć na właściciela nieruchomości podwyższoną opłatę, której wysokość będzie nie niższa niż dwukrotność i nie wyższa niż czterokrotność wysokości stawki ustalonej dla odpadów gromadzonych w sposób selektywny.

Natomiast właściciele nieruchomości niezamieszkałych, w przypadku gdy nie włączają się do gminnego systemu gospodarowania odpadami, zobowiązani są do zawarcia umowy na odbiór i zagospodarowanie odpadów komunalnych z gminną jednostką organizacyjną lub przedsiębiorcą wpisanym do rejestru działalności regulowanej⁶. W celu kontroli oraz ograniczenia ewentualnych nieprawidłowości wójt, burmistrz lub prezydent miasta ma obowiązek kontroli posiadania ww. umów i dowodów uiszczenia opłat za usługi odbioru odpadów komunalnych lub innego sposobu udokumentowania wykonywania tego obowiązku⁷.

Reasumując, za niezasadne należy uznać stwierdzenie, iż „nowe zasady wywozu śmieci są dziurawe. Łatwo będzie je omijać, więc pozorny stanie się prawny obowiązek sortowania wszystkich odpadów komunalnych”. Również za mylne należy uznać przekonanie, że „płacąc więcej za wywóz odpadów, można być zwolnionym z obowiązku selektywnego zbierania odpadów, a nowe przepisy zawierają luki, umożliwiające unikanie segregacji odpadów komunalnych”. Ponadto podkreślić należy fakt, że Pan Senator Władysław Komarnicki w złożonym oświadczeniu nie wskazał konkretnych przypadków, w których miałyby zaistnieć ww. sytuacje.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ŚRODOWISKA
Sławomir Mazurek
Podsekretarz Stanu

³ Art. 5 ust. 1 pkt 3 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach.

⁴ Dz. U. z 2017 r. poz. 19 oraz Dz. U. z 2018 r. poz. 2482.

⁵ Art. 4 ust. 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach.

⁶ Art. 6 ust. 1 pkt 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach.

⁷ Art. 1 pkt 7 lit. c ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach oraz niektórych innych ustaw.

Oświadczenie senatora Józefa Łyczaka

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów,
ministra kultury i dziedzictwa narodowego Piotra Glińskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Aktualnie w Ciechocinku trwa społeczna akcja zbiórki podpisów na listach poparcia dla inicjatywy dotyczącej wykupu i rewitalizacji basenu termalno-solankowego w Ciechocinku. Jest to kompleks budynków, urządzeń i odkrytej niecki basenowej otoczonej terenem parkowym z wytyczonymi alejkami.

Wskazany obiekt na mocy decyzji wojewódzkiego konserwatora zabytków we Włocławku z dnia 29 października 1993 r. jest wpisany do rejestru zabytków jako zabytek 322A. Niestety obiekt ten jest nieczynny od 2001 r., kiedy to po raz pierwszy po 70 latach eksploatacji został wyłączony z użytku. Do tego momentu stanowił on największą atrakcję turystyczną Ciechocinka, umożliwiał bowiem kąpiele na wolnym powietrzu w solance produkowanej w uzdrowisku. Z uwagi na fakt, że nie została wydana w tej sprawie żadna decyzja organu architektoniczno-budowlanego wyłączająca ten obiekt z użytkowania, decyzję w tym zakresie samodzielnie podjął ówczesny właściciel. W 2008 r. basen wraz z prawem użytkowania wieczystego został sprzedany, ale do dnia dzisiejszego żaden z inwestorów ani kolejnych właścicieli nie zdołał doprowadzić do rewitalizacji i odbudowy obiektu, przy zachowaniu jego walorów zabytkowych. Zarząd Spółki Termy Ciechocinek, która jest aktualnie właścicielem basenu, potwierdził przeznaczenie kompleksu do sprzedaży.

Zgodnie z art. 5 pkt 3 i 4 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami opieka nad zabytkami polega na zabezpieczeniu i utrzymaniu zabytku oraz jego otoczenia w jak najlepszym stanie, a także na korzystaniu z zabytku w sposób zapewniający trwałe zachowanie jego wartości.

Mieszkańcy uzdrowiska i kuracjusze nie mogą pogodzić się z zamknięciem basenu i od lat podejmowane są próby, aby przywrócić obiektowi dawną świetność. Zabytkowy charakter obiektu i położenie w centrum Ciechocinka, między łożniami, stwarzają uwarunkowanie sprzyjające planowanej inwestycji, niestety wciąż niemożliwej do realizacji dla kolejnych właścicieli. W przeciągu minionych 18 lat żaden inwestor nie był w stanie poradzić sobie z ogromem tego przedsięwzięcia.

Mając to na uwadze, uprzejmie proszę Pana Ministra o zainteresowanie się przedmiotową sprawą, o szczególnie wnikliwe zapoznanie się z tym niezwykle wartościowym obiektem Ciechocinka i rozważenie możliwości wykupu obiektu i dokonania niezbędnych inwestycji. Reaktywacja zabytkowego kompleksu basenowo-termalnego nie tylko sprawi, że Ciechocinek odzyska szansę na wzrost zainteresowania mieszkańców lokalną infrastrukturą, ale również przyczyni się do podwyższenia jego atrakcyjności dla turystów zarówno z Polski, jak i z zagranicy.

Proszę Pana Ministra o podanie, czy planowane są działania mogące przyczynić się do odbudowy obiektu, a jeśli tak, to jaki byłby możliwy termin inwestycji. Czy możliwe jest wykupienie obiektu przez Skarb Państwa? A jeśli tak, to kiedy?

Z wyrazami szacunku
Józef Łyczak

**Stanowisko
MINISTRA KULTURY
I DZIEDZICTWA NARODOWEGO**

Warszawa, 5 grudnia 2019 r.

Pan
Tomasz Grodzki
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Józefa Łyczaka z 2 sierpnia 2019 r., przekazane pismem z 7 sierpnia 2019 r., znak: BPS/043-83-2367/19, dotyczący możliwości wykupienia przez Skarb Państwa oraz odbudowy basenu termalno-solankowego w Ciechocinku, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Na wstępie wyjaśnić należy, że wzniesiony w latach 1930–1932 basen termalno-solankowy w Ciechocinku nie jest wpisany indywidualnie do rejestru zabytków. Znajduje się natomiast na terenie parku Tężniowego, wpisanego do rejestru zabytków wraz z budynkami pensjonatu d. szpitala, budynku przebieralni przy basenie oraz hydrofonii, decyzją Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków we Włocławku z 29 października 1993 r. oraz na terenie obszaru „Ciechocinek – zespół tężni i warzelnii soli wraz z parkami Tężniowym i Zdrojowym”, uznanego za pomnik historii Rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z 22 listopada 2017 r. Organem, którego ochronie podlega park Tężniowy, jest Kujawsko-Pomorski Wojewódzki Konserwator Zabytków (dalej: KPWKZ).

Z uwagi na wysokie wartości zabytkowe parku Tężniowego oraz jego znaczenie dla dziedzictwa kulturowego Zastępca Dyrektora Departamentu Ochrony Zabytków pismem z 15 października 2018 r. zobowiązała KPWKZ do zapoznania się ze stanem przedmiotowego basenu, znajdującego się na obszarze wpisanym do rejestru zabytków, oraz rozważenie ewentualnego objęcia go indywidualną ochroną konserwatorską w sytuacji stwierdzenia posiadania przez ten obiekt wartości zabytkowych. Wyjaśnić bowiem należy, że zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy z 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 2067 ze zm.) kompetencje do wpisania zabytku nieruchomego do rejestru posiada właściwy terenowo wojewódzki konserwator zabytków. Wpis basenu termalno-solankowego może być wszczęty z urzędu przez KPWKZ albo na wniosek właściciela zabytku nieruchomego lub użytkownika wieczystego gruntu, na którym znajduje się zabytek nieruchomy.

Powyższy obiekt, jako element unikatowego kompleksu uzdrowiskowego, niewątpliwie wymaga podjęcia zdecydowanych działań w celu zapewnienia należytej opieki i ochrony oraz przywrócenia dobrego stanu zachowania. Wyjaśnić trzeba, że obecny stopień degradacji obiektu to wynik braku działań konserwatorskich ze strony dotychczasowych właścicieli. Zgodnie z art. 5 cytowanej ustawy obowiązek opieki nad zabytkiem spoczywa przede wszystkim na jego właścicielu. Polega on m.in. na prowadzeniu prac konserwatorskich, restauratorskich i robót budowlanych przy zabytku, zabezpieczeniu i utrzymaniu zabytku oraz jego otoczenia w jak najlepszym stanie czy też korzystaniu z zabytku w sposób zapewniający trwałe zachowanie jego wartości. Kontrole zabytkowego basenu prowadzone regularnie od 2013 r. spowodowały wykonanie podstawowych prac porządkowych i zabezpieczających. Zamknięte zostały otwory okienne i drzwiowe, z nieruchomości wywieziono wiele ciężarówek śmieci, wielokrotnie usuwane były samosiejki, teren został ogrodzony. Podczas ostatniej kontroli w dniu 15 maja 2018 r. stwierdzono, że zabytek nie jest utrzymywany w stanie gwarantującym zachowanie jego wartości, jest niezabezpieczony, porośnięty samosiejkami, a teren ponownie wymaga uprzątnięcia. Wydane zostały zalecenia pokontrolne, których w określonym terminie nie wykonano, w związku z czym decyzją nr 568/2018 z 2 listopada 2018 r. nałożono na właściciela administracyjną karę pieniężną. Odwołanie właściciela od ww. decyzji jest obecnie rozpatrywane przez Wydział Orzecznictwa Administracyjnego i Konserwatorskiego Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Odnosząc się do kwestii dotyczącej zakupu nieruchomości na rzecz samorządu lub Skarbu Państwa, uprzejmie informuję, że tryb takich działań regulują przepisy ustawy z 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 2204 ze zm.). Zgodnie z art. 17 ust. 1 cytowanej ustawy państwowe jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej nabywają nieruchomości – na własność lub w użytkowanie wieczyste Skarbu Państwa, a samorządowe jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej – na własność lub w użytkowanie wieczyste odpowiedniej jednostki samorządu terytorialnego. Kompetencje do podjęcia działań zmierzających do nabycia prawa własności omawianej nieruchomości jest Starosta Aleksandrowski, jako organ reprezentujący Skarb Państwa w sprawach gospodarowania nieruchomościami na terenie powiatu aleksandrowskiego. Organy ochrony zabytków nie posiadają kompetencji do podejmowania działań w ww. sprawach, z wyjątkiem przesłanek określonych w art. 50 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami. Zgodnie z treścią ww. przepisu wojewódzki konserwator zabytków może wnioskować do starosty o wydanie decyzji w sprawie zabezpieczenia zagrożonego zabytku nieruchomego wpisanego do rejestru zabytków. Zabezpieczenie przyjmuje wówczas formę ustanowienia czasowego zajęcia do czasu usunięcia zagrożenia. Dopiero w przypadku gdy nie jest możliwe usunięcie zagrożenia, zabytek nieruchomy może być na wniosek wojewódzkiego konserwatora zabytków wywłaszczony przez starostę na rzecz Skarbu Państwa lub gminy właściwej ze względu na miejsce położenia tego zabytku, w trybie i na zasadach przewidzianych w przepisach o gospodarce nieruchomościami.

W zakresie możliwości wsparcia poprawy stanu technicznego przedmiotowego obiektu wskazać należy, że osoba fizyczna, jednostka samorządu terytorialnego lub inna jednostka organizacyjna, będąca właścicielem bądź posiadaczem zabytku wpisanego do rejestru albo posiadająca taki zabytek w trwałym zarządzie, może ubiegać się o udzielenie dotacji celowej z budżetu państwa na dofinansowanie prac konserwatorskich, restauratorskich lub robót budowlanych przy tym zabytku. Zgodnie z przepisem art. 74 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami ww. dotacja może być udzielona przez ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego ze środków finansowych z części budżetu państwa, której dysponentem jest minister, oraz wojewódzkiego konserwatora zabytków ze środków finansowych z budżetu państwa w części, której dysponentem jest wojewoda. Podkreślić jednakże należy, że ww. dotacja może być udzielona na prace prowadzone wyłącznie przy obiekcie wpisanym do rejestru zabytków. Artykuł 81 ust. 1 ww. ustawy stanowi natomiast, że w trybie określonym odrębnymi przepisami dotacja na prace konserwatorskie, restauratorskie lub roboty budowlane przy zabytku wpisanym do rejestru lub znajdującym się w gminnej ewidencji zabytków może być udzielona także przez organ stanowiący gminy, powiatu lub samorządu województwa, na zasadach określonych w podjętej przez ten organ uchwale. Szczegółowy tryb przyznawania dotacji celowej z budżetu państwa oraz rodzaj prac, na które można otrzymać dofinansowanie, określają przepisy rozdziału 7 ustawy.

Ponadto pragnę wyjaśnić, że Narodowy Instytut Dziedzictwa opracowuje obecnie projekt rewaloryzacji parku Tężniowego w Ciechocinku wraz z jego elementami architektonicznymi. Prace nad projektem zakończą się w I poł. 2020 r.

Z poważaniem

Piotr Gliński

Oświadczenie senatora Józefa Łyczaka

skierowane do ministra zdrowia Łukasza Szumowskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Zgodnie z obecnie obowiązującymi przepisami na terenie strefy „A” i „B” ochrony uzdrowiskowej znacząco ograniczona jest dopuszczalność budowy parkingów. W strefie „A” dopuszczalne są parkingi naziemne o liczbie miejsc postojowych nie większej niż 15% miejsc noclegowych w szpitalach uzdrowiskowych, sanatoriach uzdrowiskowych i pensjonatach (nie więcej jednak niż 30 miejsc postojowych), a także parkingi naziemne przed obiektami usługowymi o liczbie miejsc postojowych nie większej niż 10. W strefie „B” maksymalna liczba miejsc postojowych na parkingu naziemnym wynosi 50.

Regulacja ta, w założeniach słuszna i mająca na celu ochronę najcenniejszych części uzdrowisk, poprzez swój rygoryzm powoduje jednak poważne utrudnienia w rozwoju gmin uzdrowiskowych, a także istotne szkody dla środowiska (prawdopodobnie większe niż te, z którymi wiązałyby się budowa większych parkingów). Niedostosowanie do faktycznych potrzeb liczby dopuszczalnych miejsc parkingowych powoduje bowiem powstawanie tzw. dzikich parkingów w miejscach niedozwolonych (trawniki, łąki, lasy), co skutkuje istotnymi szkodami na terenach zielonych. Podkreślenia wymaga, iż działania podejmowane przez Policję i Straż Miejską (mandaty), a także władze gmin uzdrowiskowych – w postaci kampanii społecznych – nie dają oczekiwanych rezultatów.

W związku z powyższym należałoby rozważyć zmianę ustawy o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych poprzez urealnienie i dostosowanie określonych w niej limitów miejsc postojowych do bieżących potrzeb, w szczególności do potrzeb noclegowych w szpitalach, sanatoriach i pensjonatach, a także poprzez umożliwienie budowy parkingów podziemnych.

Wspominana zmiana stworzy kuracjom możliwość swobodnego dotarcia do miejsc pobytowych. Chciałbym również zauważyć, iż zakłady lecznictwa uzdrowiskowego w Polsce w przeważającej większości wykonują świadczenia z zakresu lecznictwa uzdrowiskowego i rehabilitacji układu ruchu. Każdy pacjent przyjeżdżający z walizką na trzytygodniowy pobyt narażony jest na przeciążenie kręgosłupa i stawów z powodu utrudnionego dotarcia do miejsca pobytu przy wykorzystaniu dostępnych środków komunikacji.

Proszę uprzejmie Pana Ministra o rozważenie możliwości zwiększenia w ustawie liczby dopuszczalnych miejsc parkingowych przed szpitalami uzdrowiskowymi, sanatoriami uzdrowiskowymi i pensjonatami uzależnionej od liczby miejsc noclegowych, jak również o dopuszczenie możliwości budowy parkingów podziemnych zarówno w strefie „A”, jak i w strefie „B”.

Wspominana ustawa wymaga również ponownej analizy pod kątem dopuszczalności lokalizowania w strefie „A” stacji bazowych telefonii komórkowej. Obecnie obowiązujący bezwzględny zakaz lokalizowania w strefie „A” tychże stacji (poza tymi na potrzeby służb ratunkowych) powoduje ogromne problemy praktyczne z łącznością. Dotyczy to zarówno życia codziennego uzdrowiska, jak i sytuacji kryzysowych, np. klęsk żywiołowych. W tej sytuacji rodzi się pytanie o to, jakie są racjonalne przyczyny, z których wynika tak rygorystyczny zakaz.

W związku z powyższym proszę o informację, czy możliwe byłoby wzięcie pod uwagę zmiany regulacji ustawowej poprzez dopuszczenie w lokalizacji „A” budowy niewielkich urządzeń nadawczych, np. według formuły przewidzianej dla strefy „B”.

Z wyrazami szacunku
Józef Łyczak

Odpowiedź

Warszawa, 22 sierpnia 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na oświadczenie, złożone przez Pana Senatora Józefa Łyczaka na 83. posiedzeniu Senatu w dniu 2 sierpnia 2019 r., dotyczące nowelizacji przepisów ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1056), zwanej dalej ustawą uzdrowiskową, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych informacji.

W kwestii nowelizacji przepisów ustawy uzdrowiskowej, regulujących budowę w uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej parkingów, uprzejmie informuję, że obecnie przygotowywana przez Ministerstwo Zdrowia nowelizacja ww. ustawy przewiduje zmianę omawianych rozwiązań, m.in. poprzez zwiększenie dopuszczalnej liczby miejsc postojowych zlokalizowanych przy zakładach lecznictwa uzdrowiskowego lub pensjonatach.

Odnosząc się do poruszonej kwestii dopuszczenia lokalizowania w granicach strefy ochrony uzdrowiskowej „A” stacji bazowych telefonii komórkowej, uprzejmie informuję, że wnioskowane przez Pana Senatora rozwiązania przewidziane są w obecnie procedowanej w Senacie Rzeczypospolitej Polskiej ustawie o zmianie ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych oraz niektórych innych ustaw.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Jerzy Cieszyński
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Ryszarda Majera

skierowane do ministra cyfryzacji Marka Zagórskiego

Uchwałą nr 161 z dnia 26 października 2018 r. Rada Ministrów przyjęła dokument pt. „Polityka społeczna wobec osób starszych 2030. Bezpieczeństwo – Uczestnictwo – Solidarność”. To bardzo ważny dokument kreujący najważniejsze kierunki zmian w polityce społecznej rozumianej jako polityka publiczna realizowana przez poszczególne podmioty na rzecz podniesienia jakości życia ogółu seniorów w naszym kraju.

Wśród wymienionych zadań do realizacji przez Pański resort jest „Kształtowanie lub wzmacnianie kompetencji seniorów w zakresie nowych mediów przez realizację kampanii informacyjno-edukacyjnych oraz szkoleń” – zadanie to jest zawarte w Obszarze VII punkcie VII 4. Działanie zostało przewidziane do realizacji w 2018 r., a jego skutkiem miało być przeprowadzenie kampanii informacyjno-edukacyjnych.

Zwracam się z uprzejmą prośbą o przekazanie informacji, ile takich kampanii informacyjno-edukacyjnych zostało przeprowadzonych w 2018 r. oraz jaka liczba osób w wieku 65+ w wyniku szkoleń nabyła nowe lub rozwinięta posiadane kompetencje cyfrowe.

Z poważaniem

Ryszard Majer

**Odpowiedź
MINISTRA CYFRYZACJI**

Warszawa, 23 sierpnia 2019 r.

Pan

Stanisław Karczewski

Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku!

Według badania GUS „Wykorzystanie technologii informacyjno-komunikacyjnych w gospodarstwach domowych w 2018 r.” jeszcze 60% osób w wieku 65+ nigdy nie korzystało z Internetu, aż 82% niekorzystających z sieci seniorów nie czuło potrzeby używania sieci, a 71% zadeklarowało jako przeszkodę brak umiejętności. Tylko 9% nie korzystało z Internetu z powodów ekonomicznych. Widać zatem jak istotną rolę w przypadku osób starszych mają szkolenia i wszelkie działania propagujące korzystanie z Internetu oraz pokazujące korzyści z aktywności cyfrowej.

Dlatego też w ramach działania 3.1 Programu Operacyjnego „Polska Cyfrowa” pod nazwą „Działania szkoleniowe na rzecz rozwoju kompetencji cyfrowych” w 2018 r. w całej Polsce realizowanych było 35 projektów szkoleniowych, w których szkoleniami objętych zostanie przeszło 67 tysięcy osób starszych w wieku 65+. Część tych projektów o wartości niemal 82 mln zł jest dedykowana wyłącznie dla seniorów i obejmie blisko 29 tysięcy osób. Pierwsze projekty szkoleniowe dedykowane osobom 65+ rozpoczęły się już w 2016 r. i będą trwały do 2023 r.

Liczba osób przeszkolonych (czyli tych, które nabyły kompetencje cyfrowe) w wieku 65+ na koniec 2018 r. wyniosła 2609. Jednocześnie należy zaznaczyć, że są to dane pochodzące z zatwierdzonych wniosków o płatność. Ponadto trzeba również pamiętać o specyfice projektów szkoleniowych, gdzie osiągnięcie wskaźnika następuje w momencie osiągnięcia pewnego stopnia zaawansowania rzeczowo-finansowego. Dla

przykładu liczba osób przeszkolonych 65+, według stanu na 12 sierpnia br., to już 4216 osób.

Ministerstwo Cyfryzacji przykładą dużą wagę do włączenia cyfrowego i promocji wykorzystywania technologii cyfrowych wśród osób dojrzałych. Jednym z działań w tym obszarze jest ogólnopolska kampania edukacyjno-informacyjna dedykowana osobom dojrzałym. Grupą docelową kampanii są osoby w wieku 45–64 lata, które są w zasięgu Internetu, ale z niego nie korzystają lub korzystają sporadycznie. Celem głównym kampanii jest zwiększenie świadomości nt. pozytywnego wpływu technologii informacyjno-komunikacyjnych na jakość życia obywateli Polski. Za tym parasolowym celem kryją się działania nakierowane na zwiększenie świadomości w zakresie:

- korzystania z e-usług prywatnych i publicznych (w tym m.in. bankowość internetowa, płacenie rachunków, zakupy, rezerwacje, umawianie wizyt lekarskich, korzystanie z komunikacji publicznej – plany i rozkłady jazdy, zakup biletów);
- korzystania z dóbr kultury i z rozrywki (w tym m.in. książki, filmy, muzyka);
- korzystania z materiałów edukacyjnych (w tym m.in. nauka online, zasoby dydaktyczne online);
- komunikacji z innymi osobami (komunikatory, media społecznościowe, e-maile etc.).

Kampania jest prowadzona w ramach realizowanego przez Ministerstwo Cyfryzacji wspólnie z Państwowym Instytutem Badawczym NASK projektu pt. „Kampanie edukacyjno-informacyjne na rzecz upowszechniania korzyści z wykorzystywania technologii cyfrowych”. Projekt jest dofinansowany ze środków europejskich w ramach działania 3.4. Programu Operacyjnego „Polska Cyfrowa”.

W 2018 r. w kampanii realizowano przede wszystkim działania PR-owe, zaś główne działania mediowe będą realizowane od IV kwartału 2019 r. do końca 2020 r.

Ponadto w ww. projekcie są realizowane dwie kampanie w obszarach:

- e-usługi publiczne – nakierowana na zachęcanie Polaków do korzystania e-usług publicznych;
- bezpieczeństwo w sieci internetowej – nakierowana na informowanie o zagrożeniach w Internecie oraz edukowanie o sposobach radzenia sobie z nimi.

Adresatami dwóch powyższych kampanii są dorośli Polacy (w tym także osoby starsze), ponieważ przekazy kampanii będą dotyczyły materii dotyczących wszystkich osób bez względu na wiek.

Z wyrazami szacunku

w z. Wanda Buk
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Ryszarda Majera

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka

Do mojego biura docierają informacje od mieszkańców mojego okręgu wyborczego związane z opłatą adiacencką w przypadku, gdy działki powstałe w wyniku podziału zostają przekazane następcom prawnym w drodze darowizny.

Opłata adiacencka jest opłatą ustaloną w związku ze wzrostem wartości nieruchomości spowodowanym budową urządzeń infrastruktury technicznej z udziałem środków Skarbu Państwa, jednostek samorządu terytorialnego, środków pochodzących z budżetu Unii Europejskiej lub ze źródeł zagranicznych niepodlegających zwrotowi albo opłatą ustaloną w związku ze scalem i podziałem nieruchomości, a także podziałem nieruchomości. Opłaty te są niejako z definicji traktowane jako źródło pokrycia kosztów, jakie poniosły Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego na przysporzenie indywidualnego majątku jednostki, a zatem są formą rekompensaty. Opłata adiacencka z tytułu podziału nieruchomości różni się jednak znacząco od innych rodzajów opłat adiacenckich i nie wydaje się wierną realizacją tej pierwszej idei.

Istnieje wszak katalog podziałów nieruchomości, od których – w myśl art. 98a ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami – nie można ustalić opłaty adiacenckiej z tytułu wzrostu wartości nieruchomości wskutek jej podziału. Jak bowiem stanowi wspomniany artykuł, przepisów w zakresie ustalania opłaty adiacenckiej „[...] nie stosuje się przy podziale nieruchomości dokonywanym niezależnie od ustaleń planu miejscowego”. Katalog takich podziałów określony został w art. 95 ustawy o gospodarce nieruchomościami. Jednak w zamkniętym katalogu przypadków dopuszczających podział nieruchomości na podstawie art. 95 ustawy nie występuje wydzielenie działek w celu dokonania darowizny.

Proszę o rozważenie dodania do ustawy o gospodarce nieruchomościami art. 95a o treści: „Nie stosuje się opłaty adiacenckiej w sytuacji, gdy działki powstałe w wyniku podziału zostaną przekazane następcom prawnym w drodze darowizny i pozostaną w ich majątku przez określony czas”, w kolejnej jej nowelizacji, co powinno rozwiązać pojawiające się problemy.

Z poważaniem
Ryszard Majer

Odpowiedź

Warszawa, 30 sierpnia 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Ryszarda Majera podczas 83. posiedzenia Senatu RP w dniu 2 sierpnia 2019 r., przekazane przy piśmie Ministra Infrastruktury z dnia 19 sierpnia 2019 r., w sprawie opłaty adiacenckiej w przypadku gdy działki powstałe w wyniku podziału zostają przekazane następcom prawnym w drodze darowizny uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Zasady dotyczące ustalania i wnoszenia opłaty adiacenckiej zostały uregulowane w ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dziennik Ustaw z 2018 roku pozycja 2204 z późniejszymi zmianami). Opłata adiacencka stanowi świadczenie wnoszone na rzecz gminy związane ze wzrostem wartości nieruchomości spowodowanym podziałem nieruchomości, scaleniem i podziałem nieruchomości, a także budową urządzeń infrastruktury technicznej z udziałem środków Skarbu Państwa, jednostek samorządu terytorialnego, środków pochodzących z budżetu Unii Europejskiej lub ze źródeł zagranicznych niepodlegających zwrotowi.

Zgodnie z treścią art. 98a ustawy o gospodarce nieruchomościami, jeżeli w wyniku podziału nieruchomości dokonanego na wniosek właściciela lub użytkownika wieczystego, który wniósł opłaty roczne za cały okres użytkowania tego prawa, wzrośnie jej wartość, wójt, burmistrz albo prezydent miasta może ustalić, w drodze decyzji, opłatę adiacencką z tego tytułu. Wysokość stawki procentowej opłaty adiacenckiej ustala rada gminy, w drodze uchwały, w wysokości nie większej niż 30% różnicy wartości nieruchomości. Wszczęcie postępowania w sprawie ustalenia opłaty adiacenckiej może nastąpić w terminie 3 lat od dnia, w którym decyzja zatwierdzająca podział nieruchomości stała się ostateczna albo orzeczenie o podziale stało się prawomocne, jeżeli w tym dniu obowiązywała przywołana powyżej uchwała.

Reasumując, należy podkreślić, że do naliczenia opłaty adiacenckiej w przypadku podziału nieruchomości niezbędne jest:

- wydanie uprzednio przez wójta, burmistrza, prezydenta miasta decyzji zatwierdzającej podział nieruchomości (z wyłączeniem podziałów nieruchomości dokonywanych na podstawie art. 95 ustawy o gospodarce nieruchomościami);
- obowiązywanie uchwały rady gminy określającej wysokość stawki procentowej opłaty adiacenckiej;
- wzrost wartości nieruchomości w związku z podziałem nieruchomości potwierdzony operatem szacunkowym sporządzonym przez rzeczoznawcę majątkowego.

Ustalenie opłaty adiacenckiej **nie jest uzależnione od dokonania zbycia nieruchomości** i tym bardziej uzyskanej korzyści finansowej wynikającej z ceny sprzedaży. Jak wskazano powyżej, warunkiem naliczenia opłaty adiacenckiej jest wzrost wartości nieruchomości podlegającej podziałowi. Gdy w wyniku podziału wzrośnie wartość nieruchomości i nastąpi obrót nieruchomością, przed wydaniem decyzji o opłacie adiacenckiej, obowiązek uiszczenia opłaty adiacenckiej spoczywa na zbywcy nieruchomości jako beneficjencie wzrostu wartości nieruchomości, który może uwzględnić ten wzrost w cenie zbycia nieruchomości. Powyższe stanowisko znajduje potwierdzenie w orzecznictwie sądów administracyjnych, gdzie w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 5 lutego 2014 r., sygnatura akt I OSK 948/12, podniesiono, że „elementem przesądzającym o dopuszczeniu ustalenia opłaty adiacenckiej jest wzrost wartości nieruchomości, dlatego zobowiązany do jej uiszczenia powinien być właściciel nieruchomości z daty zaistnienia wzrostu wartości. (...) istotą opłaty adiacenckiej w związku z podziałem nieruchomości jest to, że sam fakt podziału powoduje wzrost wartości nieruchomości, wobec tego nie mają w sprawie znaczenia jakiegokolwiek inne okoliczności (obrot nieruchomością, zmiany cen itd.)”.

Podkreślić należy, że ustalenie opłaty adiacenckiej z tytułu podziału nieruchomości **nie ma charakteru obligatoryjnego**, to znaczy gminy mogą, ale nie muszą stosować wyżej wymienionej regulacji w celu uzyskania wpływów do budżetów. Ustalona w decyzji administracyjnej opłata adiacencka zobowiązuje właściciela nieruchomości do „podzielenia” się z gminą korzyściami majątkowymi, jakie uzyskał w związku ze wzrostem wartości nieruchomości, spowodowanym podziałem nieruchomości. Opłata adiacencka stanowi dochód własny gminy i jest uzależniona od wykazanego wzrostu wartości nieruchomości oraz od wysokości stawki procentowej opłaty określonej przez radę gminy. Przy czym uzasadnieniem wprowadzenia przez ustawodawcę opłaty adiacenckiej związanej z podziałem nieruchomości była potrzeba zapewnienia źródła finansowania dla odszkodowań za działki gruntu wydzielone pod drogi publiczne. Decyzję „pośrednią” o wysokości partycypacji w korzyści związanej ze wzrostem wartości nieruchomości związanej z podziałem podejmuje radni gminy, którzy w zależności od

możliwości finansowych gminy mogą operować stawką procentową w jej dolnym i górnym zakresie (do 30%).

Ustawodawca przewidział instrumenty łagodzące skutki finansowe decyzji w sprawie ustalenia opłaty adiacenckiej. W rozliczeniu opłaty adiacenckiej lub zaległości z tego tytułu osoba zobowiązana do jej wniesienia może przenieść na rzecz gminy, za jej zgodą, prawa do działki gruntu wydzielonej w wyniku podziału. Ewentualne różnice między wartością działki gruntu wydzielonej w wyniku podziału a należnością wynikającą z opłaty adiacenckiej pokrywane są w formie dopłat. Opłata adiacencka może być, na wniosek właściciela nieruchomości, rozłożona na raty roczne płatne w okresie do 10 lat. Warunki rozłożenia na raty określa się w decyzji o ustaleniu opłaty, przy czym raty podlegają oprocentowaniu przy zastosowaniu stopy procentowej równej stopie redyskonta weksli stosowanej przez Narodowy Bank Polski.

Ponadto, wychodząc naprzeciw oczekiwaniom społeczności lokalnych, rządową ustawą z dnia 13 czerwca 2019 r. o zmianie ustawy o Krajowym Zasobie Nieruchomości oraz niektórych innych ustaw (Dziennik Ustaw z 2019 roku pozycja 1309) dodano w przepisach ustawy o gospodarce nieruchomościami regulujących sprawy opłat adiacenckich jednoznaczne odesłania do odpowiedniego stosowania określonych przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dziennik Ustaw z 2017 roku pozycja 2077 z późniejszymi zmianami) w zakresie ulg i zwolnień. Począwszy od dnia wejścia w życie wyżej wymienionej ustawy, to jest od dnia 15 sierpnia br., organ wykonawczy gminy posiada możliwość zastosowania ulg w spłacie należności, a nawet umorzenia opłaty w części lub w całości.

Przedstawiając powyższe informacje, wyrażam nadzieję, że przyczynią się one do wyeliminowania wątpliwości podniesionych w oświadczeniu Pana Senatora. Jednocześnie informuję, że ewentualna nowelizacja przepisów ustawy o gospodarce nieruchomościami w kierunku zaproponowanym przez Pana Senatora wymaga uprzedniego oszacowania przewidywanych skutków regulacji i może nastąpić w ramach nowej kadencji parlamentu.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA INWESTYCJI I ROZWOJU
Artur Soboń
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Ryszarda Majera

skierowane do ministra inwestycji i rozwoju Jerzego Kwiecińskiego

Uchwałą nr 161 z dnia 26 października 2018 r. Rada Ministrów przyjęła dokument pt. „Polityka społeczna wobec osób starszych 2030. Bezpieczeństwo – Uczestnictwo – Solidarność”. To bardzo ważny dokument kreujący najważniejsze kierunki zmian w polityce społecznej, rozumianej jako polityka publiczna realizowana przez poszczególne podmioty na rzecz podniesienia jakości życia ogółu seniorów w naszym kraju.

Wśród zadań wymienionych do realizacji przez Pański resort jest „Poszerzenie zestawu działań i instrumentów wsparcia w ramach polityki mieszkaniowej o nowe rozwiązania uwzględniające w większym stopniu niż obecnie specyfikę potrzeb i problemów mieszkaniowych seniorów zgodnie z Narodowym Programem Mieszkaniowym”. Zadanie to jest zawarte w Obszarze II punkcie II 1 i zostało przewidziane do realizacji w 2018 r., a jego skutkiem miało być sformułowanie propozycji nowych działań i instrumentów dotyczących osób starszych.

Zwracam się z uprzejmą prośbą o przekazanie wypracowanych propozycji.

Z poważaniem
Ryszard Majer

**Odpowiedź
MINISTRA INWESTYCJI I ROZWOJU**

Warszawa, 30 sierpnia 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na ww. oświadczenie, dotyczące realizacji zadania zawartego w dokumencie przyjętym przez Radę Ministrów uchwałą nr 161 z dnia 26 października 2018 r. pt. „Polityka społeczna wobec osób starszych 2030. Bezpieczeństwo – Uczestnictwo – Solidarność” Obszar II punkt II 1, wyjaśniam, że w ramach realizacji tego działania zaproponowano nowe rozwiązania uwzględniające w większym niż obecnie zakresie specyfikę potrzeb i problemów mieszkaniowych osób starszych, zgodnie z Narodowym Programem Mieszkaniowym.

Działania w zakresie polityki senioralnej zostały zaproponowane:

1. W ramach programu budownictwa socjalnego i komunalnego realizowanego na podstawie ustawy z dnia 8 grudnia 2006 r. o finansowym wsparciu tworzenia lokali mieszkalnych na wynajem, mieszkań chronionych, noclegowni, schronisk dla bezdomnych, ogrzewalni i tymczasowych pomieszczeń (Dz. U. z 2018 r. poz. 2321). Celem programu jest w szczególności wsparcie gmin w zaspokajaniu potrzeb mieszkaniowych członków lokalnej wspólnoty, zwłaszcza osób w najtrudniejszej sytuacji życiowej. W ramach programu beneficjenci mogą korzystać z bezzwrotnego finansowego wsparcia przy realizacji inwestycji. W 2018 r. prowadzony był proces legislacyjny projektu rozporządzenia Ministra Inwestycji i Rozwoju, stanowiącego akt wykonawczy do ww. ustawy, określającego standardy, według których prowadzone będą inwestycje

realizowane na jego podstawie. Zaproponowano m.in. by w nowo powstających budynkach posiadających trzy lub więcej kondygnacje naziemne montowane były windy. Z myślą o wszystkich użytkownikach, a w szczególności osobach mających trudności z poruszaniem się, orientacją komunikacyjną, zaproponowano następujące ułatwienia korzystania z budynku: drzwi windy powinny otwierać się i zamykać automatycznie, a system powinien być oparty na czujnikach zatrzymujących zamykanie drzwi jeszcze przed kontaktem fizycznym z przedmiotem i osobą; winda powinna być wyposażona w lustro bądź posiadać wymiary umożliwiające swobodne poruszanie się, ponadto powinna być dostosowana do osób z niepełnosprawnościami sensorycznymi. Swobodne poruszanie się mają zapewnić także: szerokie drzwi do wiatrołapu, utwardzona i wypłaszczona nawierzchnia przed wejściem głównym do budynku, kontrastowe oznaczenie szklanych drzwi do budynku, aranżacja przestrzeni wspólnych wewnątrz budynku ułatwiająca samodzielną orientację np. przez kontrastową kolorystykę ścian w stosunku do podłóg, umieszczenie oznaczenia kierunkowego we wszystkich punktach węzłowych. Rozporządzenie Ministra Inwestycji i Rozwoju w sprawie standardów dotyczących przestrzennego kształtowania budynku i jego otoczenia, technologii wykonania i wyposażenia technicznego budynku oraz lokalizacji przedsięwzięć realizowanych z wykorzystaniem finansowego wsparcia z Funduszu Dopląt weszło w życie dnia 9 marca 2019 r.

2. W ramach programu wsparcia społecznego budownictwa czynszowego, którego podstawę stanowi ustawa z dnia 26 października 1995 r. o niektórych formach popierania budownictwa mieszkaniowego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1020 z późn. zm.). Program adresowany jest głównie do towarzystw budownictwa społecznego. Jego celem jest zwiększenie liczby mieszkań o limitowanym czynszu dla osób, które mają zbyt wysokie dochody, żeby uzyskać lokal komunalny (lub socjalny), a jednocześnie zbyt niskie, by samodzielnie sfinansować nabycie mieszkania z wykorzystaniem kredytu. W tym przypadku zostały wprowadzone zmiany mające na celu zachęcenie inwestorów do budowy mieszkań dla seniorów, poprzez zastosowanie kryteriów, które decydują o wyborze przedsięwzięć inwestycyjno-budowlanych do finansowania. W akcie wykonawczym do ww. ustawy dodano nowe kryterium punktowe „Adresowanie nowych mieszkań do osób starszych”. Tym samym obecnie w ramach programu funkcjonuje rozwiązanie, w wyniku którego premiovane będą te przedsięwzięcia, które dedykowane są osobom starszym. Ponadto umożliwiono finansowanie budowy dodatkowych powierzchni użytkowych, które będą służyły zaspokajaniu potrzeb osób starszych (np. pomieszczeń rekreacyjnych, ambulatoryjnych), jak również będą mogły być wykorzystywane przez pozostałych najemców lokali mieszkalnych znajdujących się w zasobach danego towarzystwa budownictwa społecznego. W 2018 r. zostały złożone 4 wnioski dotyczące inwestycji, w których zaplanowano dodatkowe powierzchnie dla seniorów (dwa wnioski w IV – „wiosennej edycji” i dwa wnioski w V – „jesiennej edycji”). Natomiast w ramach tegorocznej „wiosennej edycji” wpłynął jeden taki wniosek.

Z poważaniem

Artur Soboń
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Ryszarda Majera

skierowane do minister rodziny, pracy i polityki społecznej
Bożeny Borys-Szopy

Szanowna Pani Minister!

Osobie, która ze względu na trudną sytuację życiową, wiek, niepełnosprawność lub chorobę potrzebuje wsparcia w funkcjonowaniu w codziennym życiu, ale nie wymaga usług w zakresie świadczonym przez jednostkę całodobowej opieki, w szczególności osobie z zaburzeniami psychicznymi, osobie opuszczającej pieczę zastępczą w rozumieniu przepisów o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej, młodzieżowy ośrodek wychowawczy, zakład dla nieletnich, a także cudzoziemcowi, który uzyskał w Rzeczypospolitej Polskiej status uchodźcy lub ochronę uzupełniającą, może być przyznany pobyt w mieszkaniu chronionym.

Mieszkanie chronione jest formą pomocy społecznej przygotowującą pod opieką specjalistów osoby tam przebywające do prowadzenia samodzielnego życia lub wspomagającą te osoby w codziennym funkcjonowaniu. Mieszkanie chronione może być prowadzone przez każdą jednostkę organizacyjną pomocy społecznej lub organizację pożytku publicznego i w zależności od celu udzielania wsparcia prowadzone jest jako mieszkanie chronione treningowe lub mieszkanie chronione wspierane.

W mieszkaniu chronionym treningowym zapewnia się usługi bytowe oraz naukę, rozwijanie lub utrwalanie samodzielności, sprawności w zakresie samoobsługi i pełnienia ról społecznych w integracji ze społecznością lokalną w celu umożliwienia prowadzenia samodzielnego życia.

Mieszkanie chronione wspierane przeznaczone jest dla:

1. osoby niepełnosprawnej, w szczególności osoby niepełnosprawnej fizycznie lub osoby z zaburzeniami psychicznymi;
2. osoby w podeszłym wieku lub przewlekle chorej.

Zwracam się z uprzejmą prośbą o następujące informacje.

1. Jak w ciągu ostatnich 4 lat wyglądała dynamika powstawania mieszkań chronionych (z podziałem na wymienione typy)?
2. Jaki był poziom dofinansowania tego typu placówek przez MRPiPS?
3. Jak wyglądają zgłoszone potrzeby w zakresie rozwoju mieszkalnictwa chronionego?

Z poważaniem
Ryszard Majer

Odpowiedź
PODSEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE RODZINY,
PRACY I POLITYKI SPOŁECZNEJ

Warszawa, dnia 26 sierpnia 2019 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu RP

Szanowna Pani Marszałek!

Odpowiadając na wystąpienie Pani Marszałek z dnia 7 sierpnia 2019 r., znak BPS/043-83-2372/19, przekazujące oświadczenie złożone przez senatora Ryszarda

Majera podczas 83. posiedzenia Senatu RP w dniu 2 sierpnia 2019 r. w sprawie mieszkań chronionych, przedstawiam poniższe wyjaśnienia.

Mieszkania chronione funkcjonują w Polsce od 1996 r. w oparciu o przepisy ustawy z dnia 6 grudnia 1996 r. o zmianie ustawy o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. z 1996 r. Nr 147, poz. 687) i na przestrzeni ponad 20 lat ulegał zmianom zakres i rodzaj udzielanego wsparcia, a krąg osób korzystających rozszerzał się corocznie.

Prowadzenie i zapewnienie miejsc w mieszkaniach chronionych jest zadaniem własnym gminy o charakterze obowiązkowym, natomiast prowadzenie mieszkań chronionych dla osób z terenu więcej niż jednej gminy należy do zadań własnych powiatu.

Zgodnie z obecnie obowiązującą ustawą z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1507) mieszkanie chronione może być prowadzone przez każdą jednostkę organizacyjną pomocy społecznej lub organizację pożytku publicznego i w zależności od celu udzielania wsparcia prowadzone jest jako mieszkanie chronione treningowe lub mieszkanie chronione wspierane.

Poniższa tabela obrazuje dynamikę zmian w zakresie mieszkań chronionych.

Rok	Liczba mieszkań	Liczba miejsc	Liczba osób korzystających
2015	660	2605	2593
2016	703	2922	2774
2017	677	2863	2794
2018	935	3544	3401

Z powyższych danych wynika, że zwiększa się liczba osób korzystających, przy czym nadal większa jest liczba dostępnych miejsc niż liczba osób korzystających z takiej formy wsparcia. Zatem można wnioskować, że zidentyfikowane potrzeby osób wymagających wsparcia świadczonego w mieszkaniach chronionych, w tym seniorów, są w pełni zaspokojone. Ponadto znacząco w 2018 r. wzrosła liczba:

- nowo utworzonych mieszkań chronionych,
- miejsc w tych mieszkaniach,
- osób korzystających ze wsparcia.

W związku z realizacją programu kompleksowego wsparcia dla rodzin „Za życiem”, ustanowionego Uchwałą nr 160 Rady Ministrów z dnia 20 grudnia 2016 r. (M. P. z 2016 r. poz. 1250) (w części dotyczącej mieszkań chronionych), ustawą z dnia 22 czerwca 2017 r. o zmianie niektórych ustaw (...), Dz. U. z 2017 r. poz. 1292, wprowadzono nowe brzmienie art. 53, które obowiązuje od dnia 1 marca 2018 r.

W ww. programie „Za życiem” przewidziano dla samorządów lokalnych środki finansowe z budżetu państwa na tworzenie nowych mieszkań chronionych. Z harmonogramu działań Programu w latach 2017–2021 wynika, że na mieszkania chronione przeznaczono łącznie 108 mln zł, w tym 12 mln zł w 2017 r. i po 24 mln zł od roku 2018. Zakłada się, że rokrocznie utworzonych zostanie około 50 mieszkań chronionych.

W roku 2017 samorzady zaplanowały utworzenie 95 nowych mieszkań chronionych dla 337 osób. Na ten cel ze środków Programu uruchomiono 5 630 610 zł. W roku 2018 miały powstać 102 mieszkania chronione dla 352 osób przy udziale dotacji celowej z budżetu państwa w wysokości 10 068 250 zł.

Zapotrzebowania w tym zakresie na rok 2019 dotyczyły powstania 69 mieszkań chronionych dla 224 osób, a wysokość dotacji z Programu (70% kosztów ogółem zadania) wyniosła 5 795 424 zł.

W latach 2017–2018 możliwe było uzyskanie dofinansowania do 50% kosztów całego przedsięwzięcia. Od roku 2019 udział środków z Programu zwiększył się do 70%.

Z wyrazami szacunku

Marcin Zieleniecki
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Ryszarda Majera

skierowane do ministra zdrowia Łukasza Szumowskiego

Uchwałą nr 161 z dnia 26 października 2018 r. Rada Ministrów przyjęła dokument pt. „Polityka społeczna wobec osób starszych 2030. Bezpieczeństwo – Uczestnictwo – Solidarność”. To bardzo ważny dokument kreujący najważniejsze kierunki zmian w polityce społecznej, rozumianej jako polityka publiczna realizowana przez poszczególne podmioty na rzecz podniesienia jakości życia ogółu seniorów w naszym kraju.

Wśród zadań wymienionych do realizacji przez Pański resort oraz Ministerstwo Inwestycji i Rozwoju jest „Ułatwienie dostępu do materiałów i sprzętu oraz świadczeń opieki zdrowotnej, wyrobów medycznych rekompensujących utraconą sprawność”. Zadanie to jest zawarte w Obszarze IV punkcie IV 2 i zostało przewidziane do realizacji w 2018 r., a jego skutkiem miało być podniesienie poziomu zaspokojenia potrzeb w tym zakresie.

Zwracam się z uprzejmą prośbą o przekazanie informacji, czy podjęte działania podwyższyły poziom zaspokojenia potrzeb osób korzystających z materiałów i sprzętu oraz świadczeń medycznych rekompensujących utraconą sprawność.

Z poważaniem
Ryszard Majer

Stanowisko

Warszawa, 23 sierpnia 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

Zwracam się z uprzejmą prośbą o prolongatę terminu udzielenia odpowiedzi na oświadczenie Pana Senatora Ryszarda Majera, złożone w dniu 2 sierpnia 2019 r. na 83. posiedzeniu Senatu, dotyczące realizacji założeń dokumentu pn. „Polityka społeczna wobec osób starszych 2030. Bezpieczeństwo – Uczestnictwo – Solidarność”.

Prośba o przedłużenie terminu wynika z konieczności zgromadzenia dodatkowych informacji, które są niezbędne do sformułowania odpowiedzi w przedmiotowej sprawie. Odpowiedź zostanie udzielona w najkrótszym możliwym terminie.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Józefa Szczurek-Żelazko
Sekretarz Stanu

Odpowiedź

Warszawa, 17 września 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W związku z oświadczeniem Pana Senatora Ryszarda Majera, złożonym w dniu 2 sierpnia 2019 r. na 83. posiedzeniu Senatu, dotyczącym realizacji założeń dokumentu pn. „Polityka społeczna wobec osób starszych 2030. Bezpieczeństwo – Uczestnictwo – Solidarność”, zwracam się z uprzejmą prośbą o przyjęcie poniższego.

Na wstępie chciałabym podkreślić, że Ministerstwo Zdrowia dąży do zapewnienia wszystkim pacjentom, w tym zwłaszcza osobom niesamodzielnym, dostępu do sprawnie funkcjonującego systemu opieki zdrowotnej finansowanej ze środków publicznych. Ponadto sukcesywnie wprowadzane są zmiany w zakresie refundacji wyrobów medycznych wydawanych na zlecenie, których celem jest zwiększenie dostępu do wyrobów medycznych, a docelowo podniesienie standardu życia pacjentów.

Świadczenia opieki zdrowotnej finansowane ze środków publicznych

Priorytetem Ministerstwa Zdrowia są kwestie związane z zabezpieczeniem dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej o najwyższej jakości, w jak najpełniejszym stopniu zaspokajających potrzeby pacjentów, w tym osób niesamodzielnych.

Realizacji tego celu służą m.in. następujące z obecnie prowadzonych działań:

- 1) W Agencji Oceny Technologii Medycznych i Taryfikacji opracowywane są załączniki do rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 6 listopada 2013 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu rehabilitacji leczniczej. Zmiany wprowadzane w ich treści mają obrazować nowe podejście do rehabilitacji medycznej. Elementem tych zmian jest propozycja zwiększenia dostępności do świadczeń fizjoterapeuty dla rosnącej populacji pacjentów starszych, niepełnosprawnych, jak również pacjentów z chorobami przewlekłymi, poprzez wprowadzenie modelu podstawowej opieki fizjoterapeutycznej (POF).

Do interwencji udzielanych w ramach podstawowej opieki fizjoterapeutycznej – na podstawie zlecenia lekarza podstawowej opieki zdrowotnej (POZ) – uprawniony byłby pacjent objęty POZ.

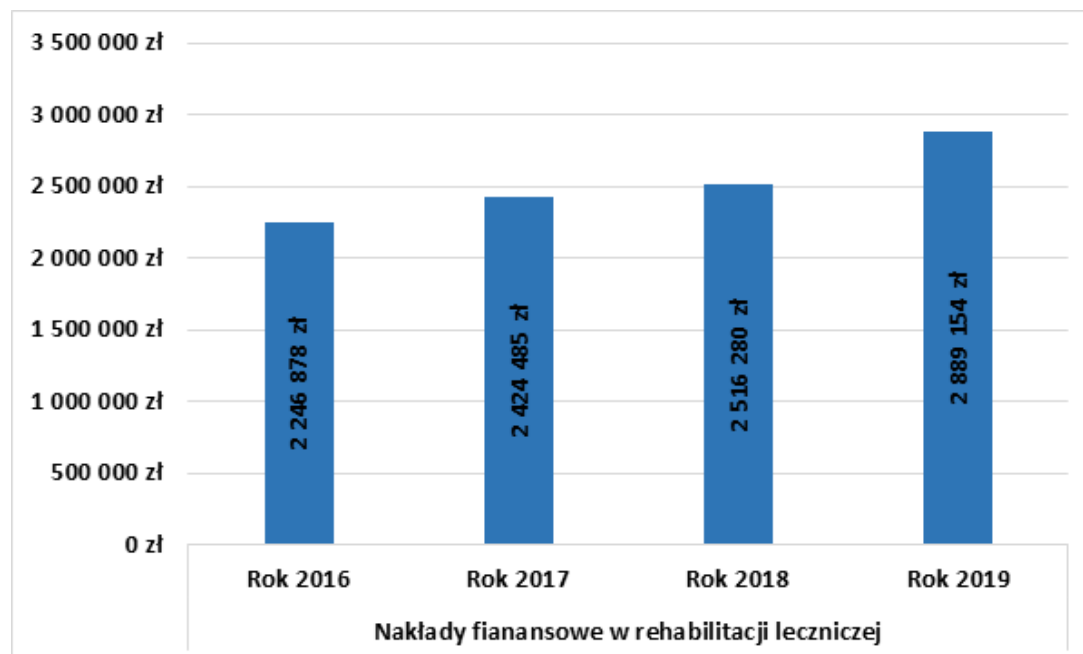
Planuje się, że świadczenie POF udzielane będzie w warunkach ambulatoryjnych i domowych. Zgodnie z założeniami miałyby obejmować dwa zakresy świadczeń gwarantowanych:

- a) „podstawową opiekę fizjoterapeutyczną” – interwencje realizowane w warunkach ambulatoryjnych oraz domowych;
- b) „domową opiekę fizjoterapeutyczną” – interwencje realizowane w warunkach domowych.

Obecnie w Narodowym Funduszu Zdrowia (NFZ) opracowywany jest program pilotażowy dotyczący podstawowej opieki fizjoterapeutycznej, który zostanie wdrożony po wydaniu odpowiedniego zarządzenia Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia.

- 2) Prowadzone są również prace nad nowym świadczeniem z zakresu leczenia szpitalnego – rehabilitacja geriatryczna w warunkach stacjonarnych dla pacjentów 75+ zagrożonych utratą sprawności funkcjonalnej i samodzielności. Celem ww. regulacji jest przywrócenie tej grupie pacjentów samodzielności oraz prowadzenie optymalnej kontroli współistniejących chorób. W przypadku niemożności utrzymania samodzielności realizacja świadczenia ma za zadanie stworzenie warunków do uzyskania przez świadczeniobiorcę maksymalnej możliwej do osiągnięcia sprawności funkcjonalnej.

Należy podkreślić, iż w latach 2016–2019 corocznie zwiększały się nakłady finansowe na świadczenia rehabilitacyjne, co obrazuje poniższy wykres.

Należy również wskazać, że Narodowy Fundusz Zdrowia, w celu wypracowania właściwego modelu usług zdrowotnych dla każdego świadczeniobiorcy, poszerza zakres usług zdrowotnych o nowe programy kompleksowej opieki zdrowotnej oraz programy pilotażowe, które obejmują określoną grupę populacji.

Wyroby medyczne

Podstawę dostępu do wyrobów medycznych wydawanych na zlecenie, finansowanych (w całości lub w części) ze środków publicznych, stanowi rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 29 maja 2017 r. w sprawie wykazu wyrobów medycznych wydawanych na zlecenie (Dz. U. z 2019 r. poz. 1267), zwane dalej „rozporządzeniem”. Rozporządzenie definiuje katalog:

- wyrobów medycznych wydawanych na zlecenie wraz z określeniem limitów ich finansowania ze środków publicznych i wysokości udziału własnego świadczeniobiorcy w tym limicie;
- kryteriów przyznawania ww. wyrobów oraz osób uprawnionych do wystawiania zleceń na zaopatrzenie w wyroby medyczne w poszczególnych grupach.

Na przełomie ostatnich dwóch lat wprowadzono zmiany, które wychodzą naprzeciw oczekiwaniom pacjentów w zakresie zaopatrzenia w wyroby medyczne wydawane na zlecenie i poprawiły sytuację świadczeniobiorców w tym zakresie:

- 1) W rozporządzeniu w sprawie wykazu wyrobów medycznych wydawanych na zlecenie¹:
 - a) rozszerzono katalog osób uprawnionych do wystawiania zlecenia dla 54 grup wyrobów medycznych;
 - b) wprowadzono możliwość – w przypadkach uzasadnionych medycznie – skracania okresu użytkowania wózków inwalidzkich dla dorosłych;
 - c) dodano nową grupę wyrobów dla diabetyków – zbiornik na insulinę do osobistej pompy insulinowej.

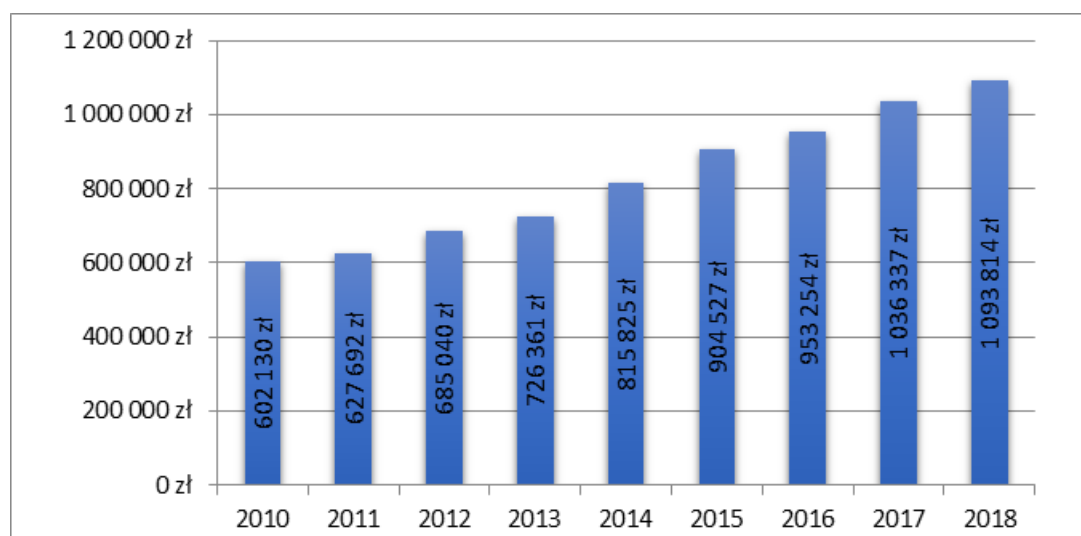
¹ Rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 29 maja 2017 r. w sprawie wykazu wyrobów medycznych wydawanych na zlecenie (Dz. U. z 2019 r. poz. 1267).

Obecnie w wykazie znajduje się 136 grup, które obejmują zarówno wyroby wykonywane na zamówienie, jak i produkowane seryjnie, m.in. środki absorpcyjne, wózki inwalidzkie, aparaty słuchowe, cewniki.

- 2) Ustawa z dnia 17 maja 2018 r. o szczególnych rozwiązaniach wspierających osoby o znacznym stopniu niepełnosprawności (Dz. U. poz. 932) – w zakresie zaopatrzenia w wyroby medyczne na zlecenie – od 1 lipca 2018 r. przyznała dodatkowe uprawnienia pacjentom posiadającym orzeczenie o znacznym stopniu niepełnosprawności. Pacjentom tym przysługuje prawo do wyrobów medycznych określonych w rozporządzeniu do wysokości limitu finansowania ze środków publicznych określonego w tych przepisach, według wskazań medycznych bez uwzględnienia okresów użytkowania. O ilości miesięcznego zaopatrzenia w te wyroby decyduje każdorazowo osoba uprawniona do wystawienia zlecenia.
- 3) Ustawa z dnia 20 lipca 2018 r. o zmianie ustawy o systemie informacji w ochronie zdrowia (Dz. U. poz. 1515) wprowadziła mechanizm usprawniający proces obsługi zleceń na zaopatrzenie w wyroby medyczne i zleceń ich naprawy, w tym modyfikację systemów teleinformatycznych NFZ, w celu zapewnienia – z jednej strony ułatwień dla świadczeniobiorców (potwierdzenie zlecenia na etapie jego wystawiania przez świadczeniodawcę), którym przysługuje wyrób medyczny, a z drugiej strony prawidłowego przepływu środków publicznych.
- 4) Z dniem 1 października 2018 r. w ustawie z dnia 12 maja 2011 r. o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych (Dz. U. 2019 r. poz. 784 z późn. zm.) wprowadzono art. 38c, zgodnie z którym zlecenia na zaopatrzenie w wyroby medyczne mogą być wystawiane nie tylko po uprzednim osobistym badaniu fizykalnym świadczeniobiorcy, lecz również po badaniu za pośrednictwem systemów teleinformatycznych lub systemów łączności, a w przypadku zaopatrzenia w wyroby medyczne przysługujące comiesięcznie – także na podstawie dokumentacji medycznej świadczeniobiorcy. Artykuł ten wprowadził również przepis, zgodnie z którym weryfikacja zlecenia i potwierdzenie posiadania prawa do świadczeń opieki zdrowotnej odbywają się za pośrednictwem serwisów internetowych lub usług informatycznych NFZ, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 137 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1373 ze zm.). W praktyce oznacza to, że pacjent nie będzie musiał odwiedzać osobiście właściwego oddziału wojewódzkiego NFZ, bowiem proces weryfikacji zlecenia i potwierdzenia posiadania prawa do świadczeń opieki zdrowotnej będzie odbywał się elektronicznie. Aktualnie w NFZ prowadzone są prace nad ostateczną wersją specyfikacji usług do obsługi zleceń zaopatrzenia w wyroby medyczne, przygotowaną w oparciu o rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 2 sierpnia 2019 r. w sprawie wzoru zlecenia na zaopatrzenie w wyroby medyczne oraz wzoru zlecenia naprawy (Dz. U. z 2019 r. poz. 1555), umożliwiające w najbliższych tygodniach uruchomienie pilotażu, w którym wybrani świadczeniodawcy przetestują omawiane rozwiązanie. Natomiast pozostali świadczeniodawcy, wystawiający lub realizujący zlecenia na zaopatrzenie w wyroby medyczne lub zlecenia naprawy, będą zobowiązani do stosowania przedstawionych rozwiązań od dnia 1 stycznia 2020 r.
- 5) Obecnie procedowany jest projekt rozporządzenia Ministra Zdrowia zmieniającego rozporządzenie w sprawie wykazu wyrobów medycznych wydawanych na zlecenie. Projektowane przepisy w znacznym stopniu rozszerzają uprawnienia fizjoterapeuty, o którym mowa w art. 4 ust. 4 pkt 1 i 2 lub art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 25 września 2015 r. o zawodzie fizjoterapeuty (Dz. U. z 2019 r. poz. 952) do wystawiania zlecenia na wyroby medyczne, co niewątpliwie będzie miało pozytywny wpływ na dostępność pacjentów do wyrobów medycznych. W dniu 22 sierpnia 2019 r. upłynął termin zgłaszania uwag do treści projektu.

Poniżej przedstawiono koszty świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju zaopatrzenie w wyroby medyczne oraz ich naprawy w latach 2010–2018.

Koszty świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju zaopatrzenie w wyroby medyczne oraz ich naprawy w latach 2010-2018

W planie finansowym Narodowego Funduszu Zdrowia na 2019 r. w pozycji B2.13 – Zaopatrzenie w wyroby medyczne oraz ich naprawa, o których mowa w ustawie z dnia 12 maja 2011 r. o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 784 z późn. zm.) zaplanowano kwotę w wysokości 1 201 212 tys. zł (stan na dzień 23 sierpnia 2019 r.).

E-usługi

Należy również wskazać, że Ministerstwo Zdrowia w swoich działaniach dąży do stopniowej cyfryzacji polskiej ochrony zdrowia. Uruchamiane są e-usługi ukierunkowane na usprawnienie procesów związanych z planowaniem i realizacją świadczeń zdrowotnych. **E-recepta** przygotowała podstawy dla pełnej elektronizacji tego procesu.

Jednocześnie prowadzone są działania zmierzające do wdrożenia w pełni elektronicznego procesu wystawiania skierowań na określone świadczenia. Działania te wsparte zostaną przez wymianę Elektronicznej Dokumentacji Medycznej, która zapewni zarówno pacjentom, jak i kadrcze medycznej szybki dostęp do ważnych informacji o stanie zdrowia pacjenta oraz stanowić będzie bazę dla kolejnych e-usług.

Dzienne Domy Opieki Medycznej

Ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego na poziomie centralnym w okresie 2016 r. – I kwartał 2019 r. pilotażowo wdrożono i przetestowano standard **Dziennego Domu Opieki Medycznej (DDOM)** – na podstawie 51 projektów przyjętych do realizacji na ponad 50 mln zł.

W DDOM wsparcie kierowane było do osób niesamodzielnych, w szczególności do **osób powyżej 65. roku życia**, których stan zdrowia nie pozwala na pozostawanie wyłącznie pod opieką podstawowej opieki zdrowotnej i ambulatoryjnej opieki specjalistycznej, a jednocześnie osoby te nie wymagają całodobowego nadzoru lekarskiego i pielęgniarskiego realizowanego w trybie stacjonarnym.

DDOM powadzony był zgodnie ze standardem, przewidującym udzielanie pacjentom świadczeń zdrowotnych o charakterze **rehabilitacyjno-opiekuńczym**. Czas pobytu pacjenta w DDOM wynosił od 30 do 120 dni roboczych. Dla pacjentów korzystających z DDOM, w zależności od potrzeb, zapewniano także badania diagnostyczne, konsultacje specjalistyczne, badania laboratoryjne oraz materiały medyczne dostosowane do potrzeb pacjenta.

Programy polityki zdrowotnej

Dzięki realizacji następujących programów zdrowotnych zwiększono dostęp pacjentów do wysokiej jakości sprzętu medycznego:

a) Program Profilaktyki i Leczenia Chorób Układu Sercowo-Naczyniowego POLKARD na lata 2017–2020.

W ramach Programu Profilaktyki i Leczenia Chorób Układu Sercowo-Naczyniowego POLKARD na lata 2017–2020 w 2018 r. wyposażono m.in. oddziały chorób wewnętrznych w nowe centrale monitorujące i monitory kardiologiczne, oddziały kardiologii w respiratory oraz oddziały udarowe w angiografy stacjonarne dwupłaszczyznowe z przeznaczeniem do zabiegów wewnątrznaczyniowych w obrębie tętnic wewnątrzmoźgowych.

W ramach ww. programu w 2019 r. realizowane są następujące zadania:

- wyposażenie/doposażenie w monitory kardiologiczne i centrale monitorujące oddziałów chorób wewnętrznych;
- wyposażenie/doposażenie w aparaty do diagnostyki ultrasonograficznej naczyń krwionośnych zakładów diagnostyki obrazowej;
- wyposażenie/doposażenie w aparaty do diagnostyki ultrasonograficznej naczyń domoźgowych typu Duplex oddziałów udarowych/neurologicznych;
- wyposażenie/doposażenie oddziałów rehabilitacji neurologicznej w urządzenia do wczesnej rehabilitacji neurologicznej kończyn górnych i kończyn dolnych z biofeedback (dla osób po przebytym udarze mózgu).

b) Narodowy Program Leczenia Chorych na Hemofilię i Pokrewne Skazy Krwotoczne na lata 2019–2023.

W ramach Narodowego Programu Leczenia Chorych na Hemofilię i Pokrewne Skazy Krwotoczne na lata 2019–2023 pacjentom, w tym osobom starszym, zapewniono stały dostęp do koncentratów czynników krzepnięcia. Dostęp do leczenia obejmuje również domowe dostawy leków, do których ośrodki leczenia hemofilii i pokrewnych skaz krwotocznych w pierwszej kolejności zgłaszają pacjentów, którzy ze względu na ograniczoną sprawność ruchową, oddalenie miejsca zamieszkania od Regionalnych Centrów Krwiodawstwa i Krwiolecznictwa lub sytuację rodzinną mają ograniczone możliwości odbioru produktów leczniczych.

c) Narodowy Programu Zwalczania Chorób Nowotworowych.

W ramach Narodowego Programu Zwalczania Chorób Nowotworowych 2016–2024 realizowane/planowane do realizacji zadania nie są stricte dedykowane osobom starszym, niemniej jednak co do zasady podmioty, które uzyskają wsparcie, mogą udzielać świadczeń zdrowotnych również osobom starszym.

W 2019 r. ze środków programu przewidziano:

- zakup aparatury diagnostycznej dla wczesnego wykrywania nowotworów – zakup mammografów;
- doposażenie zakładów radioterapii w zakresie wymiany akceleratorów, wymiany aparatów HDR, zakup Stacji Planowania Leczenia;
- doposażenie klinik i oddziałów torakochirurgii w sprzęt do leczenia raka płuca;
- doposażenie klinik i oddziałów hematologicznych w sprzęt do diagnostyki i leczenia białaczek.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Józefa Szczurek-Żelazko
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Ryszarda Majera

*skierowane do pełniącego obowiązki
generalnego dyrektora dróg krajowych i autostrad Tomasza Żuchowskiego*

Do mojego biura wpłynęło pismo od wójta gminy Kłomnice dotyczące kwestii bezpieczeństwa i utrudnień w funkcjonowaniu mieszkańców gminy wynikających z remontu autostrady A1.

Jak wynika z pozyskanych informacji, pozytywnym rozwiązaniem tej sytuacji byłaby budowa ronda w Kłomnicach, które zwiększyłoby bezpieczeństwo pieszych. Jest to o tyle istotne, że odcinek drogi między Szkołą Podstawową w Kłomnicach a kościołem stanowi tak naprawdę skrzyżowanie dróg gminnych, powiatowej i DK1. Nie ma również problemów technicznych, jeśli chodzi o powstanie ronda, gdyż w tym miejscu gmina posiada działkę.

W wyniku remontu autostrady zwiększyło się natężenie ruchu na drodze DK1, która przebiega przez Kłomnice. Stwarza to duże niebezpieczeństwo dla pieszych i utrudnia funkcjonowanie mieszkańcom gminy. Szczególny problem stanowi dla dzieci i młodzieży uczęszczających do szkoły podstawowej oraz dla osób starszych. Budowa ronda w miejscu skrzyżowania dróg pozwoliłaby na bezpieczne przejście pieszych w tym neuralgicznym punkcie miasta.

Ze względu na powyższe aspekty słuszne wydaje się podjęcie działań zmierzających do zwiększenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym mieszkańców gminy Kłomnice.

*Z poważaniem
Ryszard Majer*

Odpowiedź

Warszawa, 30 sierpnia 2019 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu RP

Szanowna Pani Marszałek!

Odpowiadając na Pani pismo z 7 sierpnia 2019 r.², przy którym przekazano oświadczenie złożone przez senatora Ryszarda Majera podczas 83. posiedzenia Senatu RP w dniu 2 sierpnia 2019 r. w przedmiocie poprawy bezpieczeństwa ruchu drogowego w ciągu drogi krajowej nr 91 w miejscowości Kłomnice, uprzejmie przedstawiam stanowisko w przedmiotowej sprawie.

GDDKiA jest świadoma wagi problematyki dotyczącej poprawy bezpieczeństwa ruchu drogowego zarówno we wskazanej przez Pana Senatora miejscowości, jak i w skali całej sieci dróg krajowych. GDDKiA podejmuje konsekwentnie działania mające na celu poprawę stanu technicznego oraz bezpieczeństwa na istniejącej sieci dróg krajowych. W ramach tych działań resort infrastruktury przygotował program wieloletni, którego celem jest zapewnienie finansowania dla dużych zadań inwestycyjnych polegających na przebudowach i rozbudowach dróg krajowych.

Odnosząc się do postulatów zawartych w oświadczeniu Pana Senatora, uprzejmie informuję, że w ww. programie ujęto zadanie inwestycyjne polegające na przebudowie

² Znak: BPS/043-83-2374/19, które wpłynęło do GDDKiA 14 sierpnia 2019 r.

drogi krajowej nr 91 na odcinku granica województwa łódzkiego – Kłomnice – Rudniki. Już w 2010 r. opracowano dla ww. zadania projekt techniczny, który obejmował:

- a) remont istniejącej nawierzchni wraz z jej poszerzeniem (wzmocnieniem),
- b) budowę wysepek,
- c) przebudowę chodników,
- d) przebudowę i udrożnienie rowów przydrożnych,
- e) przebudowę przepustów,
- f) przebudowę i budowę oświetlenia ulicznego,
- g) budowę (przebudowę) kanalizacji deszczowej oraz sanitarnej,
- h) przebudowę skrzyżowań,
- i) przebudowę kolidującej sieci uzbrojenia technicznego.

Informuję, że analiza stanu sieci dróg krajowych wykazała, że cały odcinek drogi krajowej nr 91 od granicy z województwem łódzkim do Częstochowy wymaga przebudowy. Ostateczny zakres prac dla ww. odcinka zostanie dostosowany do aktualnych potrzeb uspokojenia ruchu i obsługi ruchu lokalnego, z maksymalną korzyścią dla mieszkańców gminy Kłomnice, uwzględniając postulaty wynikające z oświadczenia Pana Senatora.

Aktualizacja ww. dokumentacji opracowanej w 2010 r. będzie zawierała analizę warunków ruchu, na podstawie której zaprojektowane zostaną rozwiązania gwarantujące długotrwałe bezpieczeństwo ruchu drogowego, w szczególności dla poprzecznego ruchu pieszych w strefie oddziaływania miejsc użyteczności publicznej, w tym szkoły i kościoła.

W docelowym projekcie dla ww. zadania zostaną uwzględnione rozwiązania gwarantujące długotrwałe bezpieczeństwo ruchu, takie jak ronda czy wzbudzana sygnalizacja świetlna.

GDDKiA systematycznie podejmuje działania zwiększające poziom bezpieczeństwa na drogach krajowych oraz poprawiające stan techniczny tych dróg, aczkolwiek wielość potrzeb w tym obszarze w skali całego kraju w zestawieniu z dostępnymi limitami finansowymi powoduje, że nie wszystkie mogą zostać zakwalifikowane do realizacji w obecnej perspektywie finansowej. Wskazane przez Pana Senatora zadania nie

mają obecnie zapewnionych źródeł finansowania, jednakże GDDKiA będzie zgłaszać je w ramach kolejnych aktualizacji planów finansowych celem pozyskania środków na ich realizację.

Z wyrazami szacunku

p.o. GENERALNY DYREKTOR
DRÓG KRAJOWYCH I AUTOSTRAD
Tomasz Żuchowski

Oświadczenie senatora Krzysztofa Mroza

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka

Coraz więcej wojewódzkich ośrodków ruchu drogowego tworzy swoje ośrodki terenowe w celu zapewnienia kursantom możliwości zdawania egzaminów bliżej miejsca zamieszkania. Na chwilę obecną w tych ośrodkach można zdawać jedynie egzaminy teoretyczne dotyczące prawa jazdy kategorii A i B. Egzaminy teoretyczne w pozostałych kategoriach zdawane są w ośrodkach głównych WORD.

Zgodnie z przedstawionymi mi informacjami ośrodki terenowe WORD dysponują odpowiednimi środkami technicznymi w postaci oprogramowania komputerowego, pozwalającego na przeprowadzanie egzaminów także w przypadku pozostałych kategorii prawa jazdy, jednak te funkcje oprogramowania są nieaktywne. Zgodnie z przekazanymi mi sugestiami nieaktywne funkcje programu mogą zostać odblokowane, co nie wymagałoby żadnego wkładu finansowego ze strony poszczególnych WORD-ów, natomiast ułatwiłoby życie kursantom. Oczywiście egzaminy praktyczne nadal musiałyby odbywać się w ośrodkach głównych, gdyż dysponują one odpowiednio przeszkoloną kadrą i zapleczem technicznym (place manewrowe, pojazdy etc.).

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na pytanie, czy jest możliwe wprowadzenie rozwiązań, które pozwoliłyby kursantom przystępować do egzaminów teoretycznych na prawo jazdy kategorii innych niż A i B w terenowych ośrodkach WORD, a jeśli nie, to jakie są przyczyny zablokowania takiej możliwości.

Z poważaniem
Krzysztof Mróz

Odpowiedź

Warszawa, 27 listopada 2019 r.

Szanowny Pan
Tomasz Grodzki
Marszałek Senatu

Odpowiadając na przesłane przy piśmie BPS/043-83-2375/19 oświadczenie senatora Krzysztofa Mroza złożone podczas 83. posiedzenia Senatu RP w dniu 2 sierpnia 2019 r. w sprawie Wojewódzkich Ośrodków Ruchu Drogowego, uprzejmie informuję, że w poprzedniej kadencji Sejm zajmował się już projektem ustawy o zmianie ustawy o kierujących pojazdami, który miał wprowadzić do prawa polskiego między innymi regulację prawną proponowaną przez Pana Senatora. Był to projekt ustawy zawarty w druku sejmowym nr 384. Projekt ten został odrzucony przez Sejm.

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Sekretarz Stanu
Rafał Weber

Oświadczenie senatora Krzysztofa Mroza

skierowane do ministra inwestycji i rozwoju Jerzego Kwiecińskiego

Do mojego biura senatorskiego zwróciła się grupa operatorów wózków jezdniowych, sygnalizując problemy związane z wprowadzeniem rozporządzenia ministra rozwoju i finansów z dnia 15 grudnia 2017 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy przy użytkowaniu wózków jezdniowych z napędem silnikowym.

Rozporządzenie to wprowadziło zmiany polegające na zrezygnowaniu z imiennych zezwoleń do obsługi wózków wydawanych przez pracodawców i zastąpieniu ich zaświadczeniami o ukończeniu z wynikiem pozytywnym szkolenia dla operatorów wózków jezdniowych. W praktyce oznacza to, że dotychczasowe zezwolenia na kierowanie wózkami jezdniowymi uzyskane podczas odpowiednich kursów tracą swoją ważność i wprowadzona zostaje konieczność zdawania przez wszystkich operatorów wózków egzaminów przeprowadzanych przez urzędy dozoru technicznego. Osoby zgłaszające problem zwracają uwagę, że ich prawa nabyte zostały w ten sposób naruszone.

Osoby pracujące w branży to w większości praktycy, którzy wykonują pracę nierzadko od kilkudziesięciu lat. Egzaminy, proponowane pytania egzaminacyjne często odnoszą się do suchej teorii, bazują na wykresach, tabelach i diagramach, często nieczytelnych dla osób wykonujących tę pracę od zawsze. Jak podnoszą zgłaszający, dotychczasowe zezwolenia pozwalają im podjąć pracę na terenie większości państw europejskich, natomiast w Polsce bez zdania egzaminu (płatnego) będzie to niemożliwe.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z pytaniem, czy ministerstwo rozważa zmiany regulacji prawnych, które pozwolą osobom posiadającym stosowne ważne zezwolenia na kierowanie wózkami jezdniowymi z napędem silnikowym na podjęcie pracy bez konieczności potwierdzania ich kwalifikacji podczas płatnych egzaminów.

Z poważaniem
Krzysztof Mróz

**Stanowisko
MINISTRA INWESTYCJI I ROZWOJU**

Warszawa, 13 sierpnia 2019 r.

Pani
Jadwiga Emilewicz
Minister Przedsiębiorczości
i Technologii

Przesyłam w załączeniu, według kompetencji, pismo Marszałka Senatu RP z dnia 7 sierpnia 2019 r. w sprawie oświadczenia Pana Senatora Krzysztofa Mroza złożonego podczas 83. posiedzenia Senatu w dniu 2 sierpnia 2019 r. dotyczącego zezwoleń do obsługi wózków jezdniowych – z uprzejmą prośbą o udzielenie odpowiedzi Marszałkowi Senatu RP.

MINISTER
Grzegorz Puda
Sekretarz Stanu

Odpowiedź

Warszawa, 29 sierpnia 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na pismo Pana Marszałka (znak: BPS/043-83-2376/19) i przedłożone w załączeniu oświadczenie złożone przez Pana Senatora Krzysztofa Mroza podczas 83. posiedzenia Senatu RP w dniu 2 sierpnia 2019 r., przekazane do Ministerstwa Przedsiębiorczości i Technologii zgodnie z właściwością przez Ministerstwo Inwestycji i Rozwoju, przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Rozporządzenie Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 15 grudnia 2017 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy przy użytkowaniu wózków jezdniowych z napędem silnikowym zmieniło wymagania dla wózków jezdniowych podnośnikowych z mechanicznym napędem podnoszenia i podyktowane było potrzebą zwiększenia bezpieczeństwa pracy przy tego typu urządzeniach. Liczba nieszczęśliwych wypadków na przestrzeni ostatnich lat wzrasta, a najczęstszymi przyczynami niebezpiecznych wypadków i uszkodzeń ciała są błędy eksploatacyjne (w 2015 r. – 90% wszystkich zdarzeń, w 2016 r. – 94,5%, a w 2017 r. – 97,7%). W 2018 r. (wstępne dane Urzędu Dozoru Technicznego) liczba zgłoszonych nieszczęśliwych wypadków wyniosła 129, czego skutkiem była śmierć 3 osób z obsługi oraz 5 osób postronnych, a 48 osób z obsługi i 74 osoby postronne odniosły obrażenia ciała.

Wprowadzenie nowych przepisów było konieczne również ze względu na potrzebę ujednoczenia wymagań dotyczących obsługi wózków jezdniowych podnośnikowych z mechanicznym napędem podnoszenia. W 2016 r. Główny Inspektorat Pracy (GIP) wystąpił do ówczesnego Ministra Rozwoju i Finansów z potrzebą ujednoczenia przepisów w zakresie szkolenia operatorów wózków jezdniowych, a także zmian istniejącego systemu nadawania uprawnień kwalifikacyjnych do obsługi wózków podnośnikowych. GIP zwrócił uwagę, że w stanie prawnym obowiązywały wówczas trzy akty prawne wydane przez ministra właściwego ds. gospodarki regulujące kwestie uprawnień w tym zakresie. Jednocześnie należy zwrócić uwagę, że wózki podnośnikowe zostały włączone pod dozór techniczny, a więc powinny podlegać takim samym przepisom jak pozostałe urządzenia techniczne będące pod dozorem jednostek dozoru technicznego.

Jednocześnie pragnę zasygnalizować, że imienne zezwolenie wydawane do obsługi wózków jezdniowych, zgodnie z wcześniejszymi przepisami rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 10 maja 2002 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy przy użytkowaniu wózków jezdniowych z napędem silnikowym (o których jest mowa w oświadczeniu senatora Krzysztofa Mroza) nie było uprawnieniem, które dopuszczało do pracy w tym zawodzie u każdego pracodawcy.

Osoba, która chciała zdobyć uprawnienia do obsługi wózka jezdniowego z mechanicznym napędem podnoszenia ważne u każdego pracodawcy, na terenie całego kraju, bezterminowo, musiała uzyskać jedno z następujących uprawnień:

- 1) **zaświadczenie kwalifikacyjne** – zgodnie z przepisami rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 18 lipca 2001 r. w sprawie trybu sprawdzania kwalifikacji wymaganych przy obsłudze i konserwacji urządzeń technicznych (Dz. U. Nr 79, poz. 849), uzyskane od organu właściwej jednostki dozoru technicznego, poprzedzone egzaminem lub
- 2) **wpis do książki operatora maszyn roboczych** – zgodnie z przepisami rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 20 września 2001 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy podczas eksploatacji maszyn i urządzeń technicznych do robót ziemnych, budowlanych i drogowych (Dz. U. Nr 118, poz. 1263), poprzedzone egzaminem przed komisją powołaną przez Instytut Mechanizacji, Budownictwa i Górnictwa Skalnego w Warszawie (IMBiGS).

Tak uzyskane uprawnienia są nadal ważne i nie trzeba ich, zgodnie z obecnie obowiązującymi przepisami, powtarzać.

Należy podkreślić, że imienne zezwolenia były zezwoleniami dopuszczającymi do obsługi wózka jezdniowego jedynie na terenie pracodawcy, który je wystawił, tj. na ściśle określonym terenie, w ściśle określonych warunkach, a więc nie wydaje się możliwe, żeby imienne zezwolenia, jak podnoszą zgłaszający, „pozwalają im podjąć pracę na terenie większości państw europejskich”. Nie we wszystkich krajach europejskich zawód operatora wózków widłowych jest zawodem regulowanym, stąd mogą obowiązywać różne wymagania i być może w niektórych krajach wystarczającym dokumentem do pracy w tym zawodzie jest dokument potwierdzający ukończenie odpowiedniego szkolenia. W Polsce operator wózka jezdniowego podnośnikowego z mechanicznym napędem podnoszenia jest zawodem regulowanym i konieczna jest odpowiednia weryfikacja umiejętności osób wykonujących ten zawód poprzez zdanie egzaminu.

Jednocześnie informuję, że w chwili obecnej, po analizie zgłoszonych przez przedsiębiorców i pracowników uwag dotyczących obowiązującego rozporządzenia, dobiegają końca prace nad jego nowelizacją, która przewiduje dla osób pracujących u tego samego pracodawcy wydłużenie okresu ważności imiennych zezwoleń, umożliwiając tym samym pracodawcom i pracownikom dogodniejsze zaplanowanie czasu i środków finansowych dla uzupełnienia kwalifikacji, tj. przystąpienia do egzaminu.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia

MINISTRA

Marcin Ociepa

Sekretarz Stanu

Ministerstwo Przedsiębiorczości
i Technologii

Oświadczenie senatora Grzegorza Napieralskiego*skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów Jacka Sasina**Szanowny Panie Premierze!**Zwracam się z prośbą o podjęcie przez Pana działań zmierzających do udzielenia pomocy prawnej i dyplomatycznej rodzinie taksówkarza poszkodowanego przez obywateli Niemiec w napadzie, jakiego dokonali w lipcu 2018 r.**Według informacji, jakie uzyskałem, polskie instytucje mają problem z podjęciem współpracy ze stroną niemiecką w prowadzonym śledztwie. Tymczasem mężczyzna przebywa w prywatnym ośrodku opieki długoterminowej, za co każdego miesiąca musi wносить opłaty.**Z wyrazami szacunku
Grzegorz Napieralski***Odpowiedź
WICEPREZESA RADY MINISTRÓW**

Warszawa, 11 września 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku!

W nawiązaniu do pisma z dnia 7 sierpnia 2019 r., sygn. BPS/043-83-2377/19, dotyczącego oświadczenia złożonego przez senatora Grzegorza Napieralskiego podczas 83. posiedzenia Senatu RP w dniu 2 sierpnia 2019 r., skierowanego do wiceprezesa Rady Ministrów, przekazuję pismo z informacjami w przedmiotowej sprawie, uzyskanymi ze strony podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Macieja Langa.

Z wyrazami szacunku

Jacek Sasin

**Odpowiedź
PODSEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE SPRAW
ZAGRANICZNYCH**

Warszawa, 4 września 2019 r.

Pan
Jacek Sasin
Wiceprezes Rady Ministrów

Szanowny Panie Premierze!

W odpowiedzi na pismo SKRM.4813.2.2019.NN z 29 sierpnia 2019 r. w sprawie oświadczenia złożonego przez senatora Grzegorza Napieralskiego podczas 83. posiedzenia Senatu RP w sprawie udzielenia pomocy prawnej i dyplomatycznej rodzinie taksówkarza poszkodowanego w napadzie, którego w lipcu 2018 r. dokonali obywatele Republiki Federalnej Niemiec, uprzejmie informuję, że zgodnie z art. 20 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. – Prawo konsularne (Dz. U. z 2018 r. poz. 2141) konsul m.in. udziela pomocy obywatelowi polskiemu, który podczas pobytu za granicą padł ofiarą aktu przemocy. Pomoc konsularna jest udzielana w niezbędnym zakresie i z zastosowaniem środków koniecznych do ochrony istotnych interesów obywatela. Udzielenie pomocy musi pozostawać w bezpośrednim związku z oczekiwaniami poszkodowanego i podejmowanymi przez niego działaniami. Należy przy tym zaznaczyć, że postępowanie mające wyjaśnić okoliczności zdarzenia za granicą z udziałem obywatela polskiego prowadzą uprawnione do tego organy za granicą i w Polsce.

W oświadczeniu senatora Grzegorza Napieralskiego brak jest informacji, która pozwalałaby na jednoznaczne określenie miejsca napaści na polskiego obywatela i tym samym ustalenie właściwości polskiej instytucji kompetentnej w zakresie udzielenia pomocy poszkodowanemu i jego rodzinie.

Z poważaniem

Maciej Lang
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Grzegorza Napieralskiego*skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów Jacka Sasina*

Ponawiam swoją prośbę z poprzedniego oświadczenia złożonego w sprawie opieki zdrowotnej na terenie województwa zachodniopomorskiego. Informacje napływające z powiatów są przerażające. Większość placówek ma problemy z finansowaniem swojej działalności, większość szpitali zgłasza problem dostępności pracowników na rynku. Wszyscy są zgodni, że koszty działalności wzrosły bardzo mocno, a kontrakty są na bardzo niskim poziomie.

Tymczasem obowiązek zapewniania przez państwo dotacji celowej w odpowiedniej wysokości dla jednostek samorządu terytorialnego wynika z ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego.

Powiat starogardzki, prowadzący szpital publiczny w Starogardzie, największym mieście w tej części województwa zachodniopomorskiego po Szczecinie i Koszalinie, zgłasza problem w zakresie deficytu personelu medycznego. Kolejny problem to zastąpienie ryczałtu zapłatą za wykonane usługi, które nie są doszacowane pod względem liczby i kosztów.

Szpital w Barlinku, prowadzony przez miasto Barlinek i powiat Myślibórz, zwraca uwagę na problem odchodzenia personelu do lepiej płatnej pracy, nawet poza opieką zdrowotną. Niski kontrakt NFZ powoduje długie kolejki, długie oczekiwanie na wizytę u kardiologa, laryngologa, ortopedy, diabetologa czy gastroenterologa. Osoby ze skierowaniem na rehabilitację czekają... 70–80 dni. Czas oczekiwania na przyjęcie na oddział opieki długoterminowej też jest długi, gdyż wynosi około 100 dni. Szpital w Dębnie, który jest finansowany przez miasto Dębno i powiat Myślibórz, zwraca uwagę na wysokie koszty pracy personelu wykwalifikowanego, co pogarsza wyniki finansowe placówki. Kontrakty z NFZ w żaden sposób nie pozwalają wykonywać prac remontowych. Brak pieniędzy na inwestycje powoduje, że młody personel nie chce pracować, a pacjenci szukają porad w innych placówkach.

W związku z tym zwracam się z prośbą o podjęcie działań na rzecz poprawy warunków działania opieki szpitalnej.

*Z poważaniem
Grzegorz Napieralski*

**Stanowisko
WICEPREZESA RADY MINISTRÓW**

Warszawa, 17 września 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku!

W nawiązaniu do pisma z dnia 7 sierpnia 2019 r., sygn. BPS/043-83-23781/19, dotyczącego oświadczenia złożonego przez senatora Grzegorza Napieralskiego podczas 83. posiedzenia Senatu RP w dniu 2 sierpnia 2019 r., skierowanego do wiceprezesa Rady Ministrów, przekazuję pismo z informacjami w przedmiotowej sprawie uzyskanymi od Ministra Zdrowia.

Z wyrazami szacunku

Jacek Sasin

Odpowiedź

Warszawa, 11 września 2019 r.

Pan
Jacek Sasin
Wiceprezes Rady Ministrów

Szanowny Panie Premierze!

W odpowiedzi na oświadczenie Senatora Pana Grzegorza Napieralskiego, złożone podczas 83. posiedzenia Senatu RP, przekazane do Ministerstwa Zdrowia przy piśmie z dnia 29 sierpnia 2019 r., znak: SKRM.4813.1.2019.NN., w sprawie finansowania opieki szpitalnej na terenie województwa zachodniopomorskiego uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Na wstępie pragnę poinformować, że w roku bieżącym odbyło się wiele spotkań z udziałem przedstawicieli Ministerstwa Zdrowia, Narodowego Funduszu Zdrowia oraz szpitali, na których omawiane były kwestie związane z funkcjonowaniem podmiotów leczniczych. Między innymi w wyniku tych spotkań były podejmowane decyzje dotyczące uruchomienia dodatkowych środków przekazywanych na finansowanie świadczeń opieki zdrowotnej.

W wyniku ww. decyzji NFZ w roku 2019 dokonał kilku zmian planu finansowego NFZ, w wyniku których zwiększono środki przekazywane świadczeniodawcom na łączną kwotę ok. 6,3 mld zł, w tym na leczenie szpitalne – ok. 3,4 mld zł. W wyniku ww. zmian planu finansowego koszty świadczeń opieki zdrowotnej Zachodniopomorskiego OW NFZ zostały zwiększone łącznie o kwotę ok. 248,2 mln zł, w tym leczenie szpitalne – o kwotę ok. 148,6 mln zł.

W związku z powyższym środki finansowe przekazywane przez NFZ do szpitali w roku 2019, w tym na terenie Zachodniopomorskiego OW NFZ, są znacznie wyższe, co powinno mieć pozytywny wpływ na sytuację finansową podmiotów leczniczych.

Ponadto pragnę poinformować, że przygotowany przez Prezesa NFZ plan finansowy na 2020 r. przewiduje przeznaczenie na koszty świadczeń opieki zdrowotnej środków w wysokości 91 754 033 tys. zł, co stanowi wzrost o kwotę 8 096 695 tys. zł, tj. o 9,68% w porównaniu do pierwotnego planu finansowego NFZ na 2019 r., w tym dla Zachodniopomorskiego OW NFZ – w wysokości 3 918 969 tys. zł, co stanowi wzrost o kwotę 355 763 tys. zł, tj. o 9,98%. Jest to najwyższa dynamika wzrostu środków w planach finansowych NFZ w ostatnich latach. Dodatkowe środki finansowe stworzą warunki do poprawienia zarówno dostępu do świadczeń zdrowotnych, jak i sytuacji podmiotów leczniczych.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Janusz Cieszyński
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senator Marii Pańczyk-Pozdziej

skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego
Zbigniewa Ziobry

Szanowny Panie Ministrze!

Zwracam się z prośbą o zainteresowanie się sprawą, jaka trafiła do mojego biura senatorskiego w Tarnowskich Górach.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Siemianowicach Śląskich o sygn. akt III RC 142/10 z dnia 21 maja 2010 r. (prawomocnym z dniem 1 października 2010 r.) wnioskodawczyni, pani S. T., przyznano od pozwanego, byłego męża, alimenty w kwocie 600 zł, nadając rygor natychmiastowej wykonalności zasądzzonego wyroku.

W związku z problemem ściągnięcia wymagalnej należności od pozwanego, który przebywał poza granicami kraju (pозwany ma obywatelstwo niemieckie), pani S. T. wystąpiła o wydanie zaświadczenia europejskiego tytułu egzekucyjnego, który to wydano wierzycielce decyzją z dnia 18 października 2011 r. (sygn. akt III RCo 57/11 Sądu Rejonowego w Siemianowicach Śląskich). Pomimo zapewnień strony niemieckiej, że dłużnik został wezwany do zapłaty i roszczenia wkrótce zostaną wyegzekwowane, wnioskowane alimenty nigdy nie zostały uregulowane.

W związku z kilkuletnim brakiem uzyskania należności w dniu 9 sierpnia 2017 r. Sąd Rejonowy w Siemianowicach Śląskich (sygn. akt III RCo 64/17) wydał na wniosek wierzycielki S. T. wyciąg z orzeczenia/ugody sądowej w sprawie zobowiązań alimentacyjnych objętego postępowaniem w sprawie uznania i stwierdzenia wykonalności w języku polskim i niemieckim do pierwotnego wyroku o alimenty (sygn. akt III RC 142/10 z dnia 21 maja 2010 r.), zgodnie z art. 28 i art. 75 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 4/2009 z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń oraz współpracy w zakresie zobowiązań alimentacyjnych.

Niestety i tym razem pomimo pism, spełniania wymogów formalnych, skarg i zażaleń, wielu wizyt w urzędach i Sądzie Okręgowym w Katowicach do dziś nie zostały zaspokojone należne alimenty na rzecz pani S. T.

Roszczenia nie są dochodzone przez urzędy w Niemczech, pomimo iż adres pozwanego jest znany i posiada on ustawowe prawo do świadczenia emerytalnego w kraju zameldowania, tj. w Niemczech.

Permanently strona niemiecka odsyła panią S. T. do punktu kontaktowego w Katowicach (Sąd Okręgowy w Katowicach), do którego kierowana jest przez stronę niemiecką wszelka korespondencja w tej sprawie.

Cała sprawa wydaje się być marginalizowana. Brak woli każdej ze stron, by pomóc poszkodowanej S. T. w egzekucji należnych od 2010 r. alimentów.

Mając na uwadze powyższe, bardzo proszę o podjęcie działań zmierzających do wyjaśnienia zaistniałych wątpliwości interweniującej.

Z wyrazami szacunku
Maria Pańczyk-Pozdziej

**Odpowiedź
SEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE SPRAWIEDLIWOŚCI**

Warszawa, 9 września 2019 r.

Pani
Maria Pańczyk
Senator Rzeczypospolitej Polskiej

Nawiązując do korespondencji Pani Senator, zainicjowanej wystąpieniem Pani S. J.-T., uprzejmie informuję.

Przedmiotowa sprawa już w 2018 r. znajdowała się w zainteresowaniu Ministerstwa Sprawiedliwości, Wydziału Międzynarodowych Postępowań Rodzinnych (uprzednio Wydziału ds. Międzynarodowego Dochodzenia Alimentów oraz Transgranicznych Postępowań Dotyczących Odpowiedzialności Rodzicielskiej).

Pismem z dnia 21 czerwca 2014 r. Ministerstwo Sprawiedliwości Republiki Federalnej Niemiec Bundsamt für Justiz, pełniący w przedmiotowej sprawie rolę organu centralnego na mocy Rozporządzenia Rady (WE) nr 4/2009 z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń oraz współpracy w zakresie zobowiązań alimentacyjnych, zwróciło całą dokumentację do Sądu Okręgowego w Katowicach jako właściwego organu centralnego po stronie polskiej, uznając dalsze prowadzenie sprawy za bezcelowe – dłużnik utrzymywał się z niemieckiej emerytury i nie wyrażał zgody na dobrowolne dokonywanie spłat.

W dniu 19 września 2017 r. został skompletowany przez wnioskodawczynię nowy wniosek o dochodzenie roszczeń alimentacyjnych w trybie ww. Rozporządzenia Rady (WE) nr 4/2009, a następnie przekazany do organu niemieckiego. Pismem z dnia 16 listopada 2017 r. strona niemiecka poinformowała, że świadczenie emerytalne dłużnika jest nadal zbyt niskie, aby egzekucja mogła być skuteczna. Dłużnik, według wiedzy Ministerstwa Sprawiedliwości Republiki Federalnej Niemiec, nie posiadał również żadnego składnika majątku, co do którego możliwe byłoby skierowanie egzekucji. Jednocześnie organ niemiecki zaznaczył, iż jeśli w ciągu trzech miesięcy Pani S. J.-T. nie przedstawi nowych okoliczności lub składników majątku dłużnika, sprawa zostanie zakończona. Informacja o powyższym została skierowana do Pani S. J.-T. na podany przez nią adres reprezentującej ją kancelarii prawnej.

Odnosząc się do podnoszonej przez Panią Senator kwestii odsyłania Pani S. J.-T. przez stronę niemiecką do punktu kontaktowego w Katowicach (Sąd Okręgowy w Katowicach – XV Wydział Wizytacyjny – Sekcja Skarg i Wniosków, Obrót prawny z zagranicą), uprzejmie wskazuję, że na podstawie art. 49 ust. 1 Rozporządzenia Rady (WE) nr 4/2009 z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń oraz współpracy w zakresie zobowiązań alimentacyjnych w sytuacji zamieszkiwania dłużnika alimentacyjnego za granicą to sąd okręgowy właściwy ze względu na miejsce zamieszkania wierzyciela jest organem centralnym po stronie polskiej. Jego głównym zadaniem pozostaje więc uczestnictwo w przekazywaniu wniosków i korespondencji pomiędzy wierzycielem przebywającym na terytorium Polski a zagranicznym organem centralnym.

Uwzględniając wniosek Pani Senator o podjęcie działań w przedmiotowej sprawie, wskazuję, że jak wynika z informacji uzyskanych z Sądu Okręgowego w Katowicach, sporządzonej na dzień 4 września 2019 r. przedmiotowa sprawa została zamknięta po stronie niemieckiej z uwagi na dotychczasowy brak odpowiedzi Pani S. J.-T. na pismo z dnia 16 listopada 2017 r.

Michał Wójcik

Oświadczenie senator Marii Pańczyk-Pozdziej

skierowane do ministra środowiska Henryka Kowalczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Sprawa unieszkodliwienia niebezpiecznych odpadów po przedsiębiorstwie państwowym Zakłady Chemiczne „Tarnowskie Góry” w Tarnowskich Górach będącym w likwidacji ciągnie się ponad 20 lat.

Zanieczyszczenie środowiska w rejonie oddziaływania Zakładów Chemicznych oceniono jako bardzo duże z uwagi na zalegające tam setki ton niebezpiecznych i toksycznych substancji. Zakłady Chemiczne stanowią tykającą bombę ekologiczną, zajmując pierwsze miejsce na liście obiektów stanowiących największe zagrożenie ekologiczne w województwie śląskim, a same zakłady wpisano na krajową listę największych trucielei. Stan ten jest bardzo niepokojący, odpady poprodukcyjne przez całe dziesięciolecia deponowane były na zwałowiskach wokół zakładu, co doprowadziło do skażenia zarówno gleby, jak i wód powierzchniowych i podziemnych. Z analizy wyników badań, pozyskanych w ramach prowadzonego monitoringu wód podziemnych, wynika, iż zalegające odpady ciągle przenikają do środowiska, w tym zwłaszcza do zbiorników wód podziemnych (330 – Gliwice), które stanowią rezeruar wody pitnej dla północno-zachodniej części aglomeracji śląskiej.

Wszystkie odpady poprodukcyjne Zakładów Chemicznych zalicza się do grupy odpadów szczególnie szkodliwych dla środowiska i zdrowia ludzi. Wysokie stężenie szkodliwych pierwiastków, takich jak arsen, bar, bor, cynk, kadm, ołów czy stront, w sposób negatywny wpływają na wszystkie organizmy żywe, a ich działanie określa się jako rakotwórcze, mutagenne, teratogenne i toksyczne.

Konieczność zapewnienia dofinansowania realizacji zadania skutecznej likwidacji zagrożeń unieszkodliwienia odpadów niebezpiecznych ze środków publicznych to niestety niejedyna przeszkoda na drodze do ekologicznej katastrofy. Dodatkowy problem stanowi prawo własności do gruntów, na których zlokalizowane jest zwałowisko nr 1, które to prawo w 2004 r. zostało zbyte przez Agencję Mienia Wojskowego na rzecz osób prywatnych.

Kolejny problem, z jakim borykają się lokalne władze, to egzekucje komornicze zasądzone wyrokiem sądowym w 2011 r. na skutek roszczeń wierzycieli wobec Zakładów Chemicznych „Tarnowskie Góry”.

Należałoby również doprowadzić do zakończenia przez organ założycielski – Wojewodę Śląskiego – likwidacji Zakładów Chemicznych „Tarnowskie Góry” i wykreślić je z Krajowego Rejestru Sądowego.

Trudno policzyć wszystkie spotkania, konferencje czy polityczne obietnice dotyczące Zakładów Chemicznych „Tarnowskie Góry”. Pamiętam, że pierwsza konferencja prasowa, jaką zorganizowałam w swoim biurze przed 14 laty, gdy po raz pierwszy zostałam senatorem, poświęcona była właśnie tym problemom. Od tej pory nic w tej sprawie nie zrobiono. W dalszym ciągu nie doszło do ostatecznej likwidacji zagrożeń, jakie stwarzają niebezpieczne odpady, a żaden ze zgłoszonych problemów nie został rozwiązany.

Mając na uwadze troskę o zdrowie i życie mieszkańców aglomeracji śląskiej, z uwzględnieniem zapisów Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, w ślad za apelem lokalnych władz (Uchwała nr XI/114/2019 Rady Miejskiej w Tarnowskich Górach z dnia 26 czerwca 2019 r.), uważam, iż sprawa likwidacji odpadów po Zakładach Chemicznych „Tarnowskie Góry” powinna być potraktowana priorytetowo. W tej sytuacji aż się prosi, by problem rozwiązać np. specustawą, co zażegnałoby groźbę katastrofy ekologicznej, która grozi nie tylko Tarnowskim Górom.

Z wyrazami szacunku
Maria Pańczyk-Pozdziej

**Odpowiedź
MINISTRA ŚRODOWISKA**

Warszawa, 25 września 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na oświadczenie Pani Marii Pańczyk-Pozdziej, Senator RP, złożone 2 sierpnia 2019 r. podczas 83. posiedzenia Senatu RP, w sprawie likwidacji odpadów po Zakładach Chemicznych „Tarnowskie Góry” i propozycji opracowania specustawy dla takich przypadków przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Sprawa usunięcia odpadów niebezpiecznych na terenach po Zakładach Chemicznych „Tarnowskie Góry” w likwidacji (dalej jako Z.Ch. TG) jest wielowątkowa. Są przeszkody formalnoprawne wstrzymujące rozwiązanie tego problemu. Zaznaczam, że odpady na terenach należących do Skarbu Państwa zostały w znaczącym stopniu usunięte. Obecnie do usunięcia pozostaje 425 tys. m³ odpadów niebezpiecznych znajdujących się na gruntach osób prywatnych (272 tys. m³) i terenach Skarbu Państwa (153 tys. m³).

Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Katowicach zdecydował o wpisie do rejestru historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi w odniesieniu do 82 działek będących własnością Skarbu Państwa, reprezentowanego przez Starostę Tarnogórskiego. W odniesieniu do 4 działek, należących do osób fizycznych (na części działek nadal zalegają odpady), postępowanie w sprawie wpisu do ww. rejestru zostało wszczęte. Burmistrz Miasta Tarnowskie Góry nakazał usunięcie odpadów z ww. działek, jednak obowiązek ten nie został zrealizowany.

Warto zwrócić uwagę, że Minister Środowiska w ostatnim czasie podjął m.in. następujące działania:

- powołał Zespół ds. Terenów Zdegradowanych, którego działania mają na celu m.in. analizę problemów zakładów branży chemicznej działających w przeszłości. Celem ww. zespołu jest wypracowanie rozwiązań organizacyjnych i prawnych dla miejsc nielegalnego gospodarowania odpadami oraz terenów zdegradowanych. Prace obejmują także przypadek odpadów zgromadzonych na terenie Z.Ch. TG;
- wnioskował do Prezesa Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach o objęcie szczególnym nadzorem postępowania egzekucyjnego z nieruchomości Skarbu Państwa po Z.Ch. TG;
- zwrócił się do Ministra Finansów o rozważenie możliwości spłacenia, w imieniu Skarbu Państwa, zobowiązań Z.Ch. TG wobec Przedsiębiorstwa „Enpol” Sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej, co mogłoby zmniejszyć ryzyko utraty kontroli nad instalacją ograniczającą negatywny wpływ odpadów niebezpiecznych na terenie Tarnowskich Gór.

Zakres dotychczas prowadzonych działań potwierdza, że sprawa usunięcia odpadów jest na zaawansowanym etapie realizacji.

Z poważaniem

z upoważnienia MINISTRA
Sławomir Mazurek
Podsekretarz Stanu
Ministerstwo Środowiska

Oświadczenie senatora Aleksandra Pocięja*skierowane do ministra zdrowia Łukasza Szumowskiego**Szanowny Panie Ministrze!*

Zwracam się do Pana w związku z Pańskim nadzorem nad Polską Agencją Rozwiązywania Problemów Alkoholowych. Niedawno dowiedziałem się o zwolnieniu w trybie natychmiastowym ze stanowiska szefa Agencji pana Krzysztofa Brzóska. Pan Brzóska pełnił funkcję dyrektora niezmiennie przez 12 lat jako niezależny, ponadpartyjny specjalista. Przez ponad dekadę dał się poznać nie tylko ekspertom, ale również opinii publicznej jako bezkompromisowy przeciwnik lobby alkoholowego i propagator licznych inicjatyw mających na celu profilaktykę i rozwiązywanie problemów alkoholowych. Powszechnie było przekonanie, że znakomicie spełnia funkcję, na którą został powołany. Tym bardziej zaskakuje tak nagła decyzja Pana Ministra. Bardzo niepokojący jest również fakt, iż odwołanie pana Brzóska zbiegło się w czasie z jego obecnością na posiedzeniu Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji w dniu 28 maja br. Jako członek komisji byłem świadkiem sytuacji, że pan Brzóska jednoznacznie potępił pomysł połączenia dwóch ścieżek kształcenia – terapeutów uzależnień od alkoholu i specjalistów prowadzących terapie uzależnień od środków odurzających – w jedną formę kształcenia i zdecydowanie poparł petycję, która przeciwstawiała się takiemu rozwiązaniu. Dodam, iż petycje są niezwykle ważnym instrumentem w rękach społeczeństwa i komisja wyraża przekonanie, że należy je rozpatrywać z ogromną uwagą, gdyż z zasady są głosem obywateli doskonale zorientowanych co do problemu, którego dotyczą. Uważam, że jeżeli prezes Brzóska padł ofiarą politycznej zemsty za popieranie petycji, która w oczach komisji znalazła uznanie i została skierowana do dalszych prac, to jest to wydarzenie skandaliczne. Dodatkowo alarmujące są doniesienia medialne, jakoby pan Brzóska został pozbawiony funkcji z powodu ostrego przeciwstawiania się lobby alkoholowemu.

Dlatego zwracam się do Pana Ministra z apelem o pilne wyjaśnienie sytuacji oraz dokładną informację, co było przyczyną zmian kadrowych w PARPA.

*Z wyrazami szacunku
Aleksander Pocięj*

Odpowiedź

Warszawa, 20 sierpnia 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Pana Aleksandra Pocięja, Senatora Rzeczypospolitej Polskiej, na 83. posiedzeniu Senatu w dniu 2 sierpnia 2019 r., uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych informacji.

W odniesieniu do odwołania Pana Krzysztofa Brzóska z pełnienia funkcji dyrektora Państwowej Agencji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych uprzejmie informuję, że kwestie związane z prowadzeniem polityki kadrowej na kierowniczych stanowiskach

w jednostkach podległych Ministrowi Zdrowia należą do wyłącznej kompetencji Ministra Zdrowia. Wskazać należy, że powyższe odwołanie odbyło się na podstawie art. 3 ust. 5 zdanie drugie ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2018 r. poz. 2137 z późn. zm.), zgodnie z którym minister właściwy do spraw zdrowia odwołuje dyrektora Państwowej Agencji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Józefa Szczurek-Żelazko
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Krystiana Probierza

skierowane do ministra energii Krzysztofa Tchórzewskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Zwracam się z prośbą o udzielenie informacji na temat służebności przesyłu w świetle obowiązującego w Polsce w tym zakresie prawa.

Uzasadnienie: do mojego biura senatorskiego zgłaszają się osoby poszkodowane przez przedsiębiorstwa energetyczne w kwestiach związanych ze służebnością przesyłu. Przez działki tych osób przebiegają elementy infrastruktury służącej do przesyłu energii, które w znacznym stopniu utrudniają użytkowanie tych działek. Z tego tytułu osoby owe nie otrzymały jednak żadnego zadośćuczynienia.

Zwracam się z prośbą o udzielenie informacji, jakie prawa przysługują z tytułu udostępniania przedsiębiorstwu energetycznemu powierzchni działki z przeznaczeniem pod infrastrukturę elektroenergetyczną. Proszę o wskazówki, o co i w jaki sposób mogą się ubiegać osoby, których dotyczy ten problem, bowiem to nie one zajęły działki energetyczne, lecz odwrotnie.

*Z szacunkiem
Krystian Probierz*

Odpowiedź

Warszawa, 16 sierpnia 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

Poniżej udzielam odpowiedzi na oświadczenie Pana Senatora Krystiana Probierza złożone na 83. posiedzeniu Senatu 2 sierpnia 2019 r.

Przyjęte w aktualnie obowiązującym stanie prawnym regulacje zmierzające do pozyskania tytułów prawnych do nieruchomości, nad którymi zlokalizowano sieci elektroenergetyczne, są instytucjami prawnymi mającymi zastosowanie od co najmniej kilkudziesięciu lat i które były przedmiotem orzeczeń sądów powszechnych, Sądu Najwyższego i sądów administracyjnych. Ich użycie oraz ich zgodność z postanowieniami Konstytucji RP nie budzi wątpliwości. Szereg konstrukcji prawnych gwarantuje właścicielom uzyskanie satysfakcjonującej rekompensaty za wyrażenie zgody na wybudowanie linii elektroenergetycznej na ich nieruchomościach.

Standardowym sposobem uzyskania tytułu prawnego do nieruchomości jest ustanowienie w drodze umowy służebności przesyłu zgodnie z art. 305¹ kodeksu cywilnego (k.c.). Instytucja służebności przesyłu została wprowadzona do systemu prawa polskiego w 2008 r. Już jednak wiele lat wcześniej istniały podstawy prawne do regulowania tego rodzaju relacji. Kwestia ta była przedmiotem analizy Sądu Najwyższego w uchwale Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 8 kwietnia 2014 r., III CZP 87/13, gdzie wskazano, „iż podstawy do ustanawiania służebności, jako praw ograniczających prawo własności, przewidziane zostały w dekrecie z dnia 11 października 1946 r. – Prawo rzeczowe (Dz. U. Nr 57, poz. 319 ze zm.; dalej: „PrRzecz”). W przepisach dekretu ustawodawca rozróżnił służebności gruntowe (art. 167–174 PrRzecz) i osobiste (art. 176–183 PrRzecz). Te pierwsze

obciążały nieruchomość służebną w celu zapewnienia korzyści każdoczesnemu właścicielowi nieruchomości władnącej i mogły polegać albo na prawie korzystania z nieruchomości służebnej w zakresie oznaczonym, albo na prawie żądania, ażeby właściciel nieruchomości służebnej nie wykonywał w zakresie oznaczonym swego prawa własności. Zgodnie z zamieszczonym w rozdziale o służebnościach gruntowych art. 175 PrRzecz służebność mogła być ustanowiona także na rzecz każdoczesnego właściciela oznaczonego przedsiębiorstwa, bez związku z konkretną nieruchomością władnącą. Do takiej służebności należało odpowiednio stosować przepisy o służebnościach gruntowych. Zadaniem tej służebności było zwiększenie funkcjonalności oznaczonego przedsiębiorcy, nie zaś przysporzenie korzyści każdoczesnemu właścicielowi nieruchomości władnącej. Przepisy dekretu o prawie rzeczowym dotyczące służebności zostały uchylone z dniem 1 stycznia 1965 r. (art. III pkt 3 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Przepisy wprowadzające kodeks cywilny, Dz. U. Nr 16, poz. 94). W okresie od dnia 1 stycznia 1965 r. do dnia 3 sierpnia 2008 r. na podstawie przepisów kodeksu cywilnego dopuszczalne było wyłącznie ustanowienie służebności gruntowych i osobistych, których konstrukcję opisywały – odpowiednio – art. 285–295 i art. 296–305 KC. Nie zawierały one odpowiednika art. 175 PrRzecz”.

W okresie przed wprowadzeniem służebności przesyłu do kodeksu cywilnego Sąd Najwyższy stał na stanowisku, iż dopuszczalne jest zawarcie umowy o ustanowienie służebności gruntowej o treści odpowiadającej aktualnej służebności przesyłu. Stanowisko takie zostało wyrażone w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2003 r. (III CZP 79/02).

Ustanowienie służebności przesyłu odbywa się za odpowiednim wynagrodzeniem (art. 305² k.c.). Określenie „odpowiednie” oznacza, iż konieczne jest rozważenie zarówno interesu właściciela nieruchomości, jak i przedsiębiorstwa przesyłowego, na którego rzecz ustanawiane jest to prawo (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 2013 r., sygn. IV CSK 440/12). Zasada taka została przyjęta również w doktrynie i tak „odpowiednie wynagrodzenie to także odpowiednie dla przedsiębiorcy przesyłowego. Sąd rozstrzygający sprawę zatem powinien przy ustanawianiu służebności przesyłu uwzględniać zarówno interes właściciela nieruchomości, jak i przedsiębiorcy przesyłowego” (B. Rakoczy, *Służebność przesyłu w praktyce*, Wyd. 2 Lexis Nexis, s. 111.).

Ustanawiając służebność przesyłu w proponowanym wynagrodzeniu, uwzględnia się ekwiwalent za obniżenie wartości nieruchomości w związku z wybudowaniem linii elektroenergetycznej zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2011 r. (III CZP 43/11).

Potencjalny inwestor jest zobligowany do ustalania wynagrodzenia proponowanego właścicielom na podstawie operatu szacunkowego sporządzonego przez rzeczoznawcę majątkowego. W razie braku porozumienia właściciel może przedłożyć własny operat szacunkowy.

W przypadku braku porozumienia z właścicielem nieruchomości inwestor może wystąpić do sądu powszechnego o ustanowienie służebności przesyłu w drodze orzeczenia (art. 305² §1 k.c.) albo wystąpić o wydanie decyzji wywłaszczeniowej zezwalającej na wybudowanie urządzenia energetycznego na nieruchomości zgodnie z art. 124 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2018 r. poz. 121). Decyzja wywłaszczeniowa nie pozbawia właściciela prawa własności, lecz je ogranicza (art. 112 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami).

Decyzje wywłaszczeniowe ograniczające prawo własności były przewidziane w ustawie z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości (Dz. U. z 1961 r. Nr 18, poz. 94) oraz w ustawie z dnia 29 kwietnia 1985 r. o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości (Dz. U. z 1991 r. Nr 30, poz. 127).

Oba rozwiązania przed skierowaniem sprawy do sądu albo organu administracji publicznej wymagają przeprowadzenia rozmów z właścicielem (art. 305² §1 k.c. i art. 124 ust. 3 ustawy o gospodarce nieruchomościami). Sposób i fakt przeprowadzenia rokowań z właścicielami podlega weryfikacji sądu albo organu administracji publicznej i wyklucza dowolne wszczęcie postępowań bez wcześniejszego przeprowadzenia rozmów z właścicielami nieruchomości.

W toku postępowania sądowego przy ustalaniu wynagrodzenia za ustanowienie służebności przesyłu można się posiłkować zapisami standardu zawodowego rzeczoznawców majątkowych opracowanego przez Polską Federację Stowarzyszeń Rzeczoznawców Majątkowych KSW 4 *Określanie wartości służebności przesyłu oraz wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości na potrzeby urządzeń przesyłowych*.

Odszkodowanie za wydanie decyzji wyłączeniowej regulowane jest §43 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 września 2004 r. w sprawie wyceny nieruchomości i sporządzania operatu szacunkowego (Dz. U. Nr 207, poz. 2109).

Powyższe regulacje gwarantują właścicielom nieruchomości pełną rekompensatę za ograniczenie ich prawa własności.

Polskie ustawodawstwo przewiduje również w wyjątkowych sytuacjach wykup nieruchomości zajętych na cele publiczne (art. 124 ust. 5 ustawy o gospodarce nieruchomościami). Każda z takich sytuacji oceniana jest indywidualnie i wymaga uwzględnienia szczególnych okoliczności danej sprawy.

Jeśli chodzi o uprawnienia osób, których nieruchomości zostały w jakikolwiek sposób zajęte przez przedsiębiorstwa energetyczne, to w bardzo ogólnym zakresie, jako że Minister Energii nie jest upoważniony do udzielania porad prawnych, wygląda to następująco.

Pierwszą sprawą, którą właściciel nieruchomości powinien ustalić, to tytuł prawny, jakim legitymuje się przedsiębiorstwo energetyczne, które jest właścicielem urządzenia energetycznego znajdującego się na jego działce. Będzie to miało znaczenie dla ewentualnej oceny, czy przedsiębiorca przesyłowy jest posiadaczem służebności w dobrej, czy złej wierze. Jeśli okazałoby się, że urządzenia energetyczne umiejscowione na danej nieruchomości umieszczono tam bez żadnego tytułu prawnego, właścicielowi tejże nieruchomości będzie przysługiwało roszczenie o ustanowienie służebności przesyłu (przedsiębiorstwu energetycznemu zresztą też). Celem uregulowania całej sprawy należałoby zgromadzić stosowne dokumenty: aktualny odpis z ksiąg wieczystych, wpisy do rejestru gruntów oraz mapy przedstawiające rozmieszczenie urządzeń elektroenergetycznych na konkretnej działce.

Ustanowienie służebności przesyłu może nastąpić na podstawie umowy pomiędzy właścicielem nieruchomości a przedsiębiorcą przesyłowym, a także na mocy orzeczenia sądu lub też decyzji administracyjnej. W celu umownego ustanowienia służebności przesyłu właściciel nieruchomości musi złożyć swoje oświadczenie woli w formie aktu notarialnego (co wynika z art. 245 §2 k.c.), natomiast oświadczenie woli przedsiębiorcy przesyłowego nie wymaga formy szczególnej (art. 60 k.c.). Po ustanowieniu służebności przesyłu konieczny jest wpis tego ograniczonego prawa rzeczowego do księgi wieczystej prowadzonej dla nieruchomości, którą prawo to obciąża.

W przypadku braku porozumienia między właścicielem nieruchomości a przedsiębiorcą przesyłowym każdej ze stron przysługuje uprawnienie żądania ustanowienia służebności przesyłu w trybie sądowym. Zgodnie z art. 305² §1 k.c., jeżeli właściciel nieruchomości odmawia zawarcia umowy o ustanowienie służebności przesyłu, a jest ona konieczna dla właściwego korzystania z urządzeń, przedsiębiorca może żądać jej ustanowienia za odpowiednim wynagrodzeniem. Natomiast w myśl art. 305² §2 k.c. jeżeli przedsiębiorca odmawia zawarcia umowy o ustanowienie służebności przesyłu, a jest ona konieczna do korzystania z urządzeń przesyłowych, właściciel nieruchomości może żądać odpowiedniego wynagrodzenia w zamian za ustanowienie służebności przesyłu. Do ustanowienia służebności przesyłu na mocy orzeczenia sądu stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące ustanowienia służebności drogi koniecznej (art. 626 §3 k.p.c.).

Trzecim sposobem ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości przez właściciela jest wydanie przez starostę decyzji administracyjnej na podstawie art. 124 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2010 r. Nr 102, poz. 651 ze zm.).

Należy również pamiętać, że istnieje możliwość nabycia służebności przesyłu przez przedsiębiorcę przesyłowego na skutek zasiedzenia.

Powyższe ustalenia dotyczą także użytkownika wieczystego.

Co do wynagrodzenia za korzystanie z cudzej nieruchomości bez tytułu prawnego, to chciałbym podkreślić, że co do zasady nie jest ono świadczeniem okresowym i stanowi jednorazową należność za cały okres korzystania z rzeczy nieopartego na tytule prawnym (por. uchwały SN: z 24 października 1972 r., III CZP 70/72, OSNCP 1973, nr 6, poz. 12; z 18 kwietnia 1974 r., III CZP 20/74, OSNCP 1974, nr 12, poz. 208 oraz wyrok SN z 4 grudnia 1980 r., II CR 501/80, OSNCP 1981, nr 19, poz. 191).

Roszczenia tzw. odszkodowawcze mogą być dochodzone po wygaśnięciu stosunku prawnego, który był podstawą posiadania rzeczy, a w innych przypadkach od dnia, w którym uprawniony mógł domagać się zaspokojenia. Zgodnie z art. 118 k.c. przedawnienie tych roszczeń następuje w terminie 10 lat, a jeśli były związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, w terminie trzech lat, nie później jednak niż z upływem roku od dnia zwrotu rzeczy. Istota art. 229 k.c. polega na tym, że przewidziany w nim termin odnosi się do roszczeń nieprzedawnionych i skraca termin ich dochodzenia. Właściciel nieruchomości może zatem dochodzić roszczeń, które nie przedawniły się według ogólnych terminów z art. 118 k.c., z tym że po zwrocie rzeczy – tylko do upływu roku od tej daty (por. uchwałę SN z 24 października 1972 r., III CZP 70/72, OSNCP 1973, nr 6, poz. 102 oraz niepublikowane wyroki SN: z 3 grudnia 2004 r., IV CK 613/03; z 22 września 2005 r., IV CK 105/05; z 24 lutego 2006 r., III CSK 139/05).

Roszczenia z tytułu bezumownego korzystania z nieruchomości mają charakter obligacyjny, co oznacza, że może ich dochodzić właściciel nieruchomości, który był nim w czasie ich powstania. W razie zbycia nieruchomości nabywca nie nabywa roszczeń zbywcy przeciwko przedsiębiorcy przesyłowemu, chyba że co innego wynika z umowy (art. 509 k.c.).

Posiadanie służebności przesyłu zdefiniowanej w art. 305¹ k.c. przybiera taką postać, że nie pozbawia w zupełności faktycznego władztwa właściciela nad nieruchomością obciążoną. Dlatego w tym przypadku muszą zawodzić proste kryteria ustalania wysokości wynagrodzenia za korzystanie z nieruchomości oparte wyłącznie na układzie odpowiednich cen rynkowych właściwych dla najmu lub dzierżawy gruntu, które są adekwatne w sytuacjach, kiedy wynajmujący lub wdzierżawiający zostają zupełnie pozbawieni fizycznego władztwa nad rzeczą.

W ramach obiektywnych kryteriów można natomiast zastosować odpowiednie ceny rynkowe za korzystanie z nieruchomości w zakresie służebności, których wysokość powinna uwzględniać stopień ingerencji w treść prawa własności.

Ciężar dowodu w zakresie okoliczności mających wpływ na wysokość wynagrodzenia opartego na wskazanych miernikach spoczywa na stronie, która wywodzi dla siebie korzystne skutki (art. 6 k.c.). Okoliczności zwiększających wynagrodzenie powinien dowodzić właściciel nieruchomości, a okoliczności zmniejszających to wynagrodzenie – przedsiębiorca przesyłowy.

Jeżeli, ze względu na sposób posiadania służebności lub też sposób posadowienia urządzeń przesyłowych, właściciel może korzystać ze swojej nieruchomości w mniej lub bardziej ograniczonym zakresie, wynagrodzenie za bezumowne korzystanie powinno być odpowiednio obniżone (por. wyrok SN z 8 czerwca 2005 r., V CK 679/04).

W uchwale z 17 czerwca 2005 r. (III CZP 29/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 64) Sąd Najwyższy wskazał, że wynagrodzenie powinno być nie tylko proporcjonalne do stopnia ingerencji posiadacza w treść cudzego prawa własności, ale także uwzględniać wartość wykorzystywanej nieruchomości oraz czasową perspektywę posiadania służebności. Nie można wykluczyć, że wynagrodzenie ustalone według tych kryteriów, mierzone w skali roku w odległej perspektywie czasowej, będzie niewielkie. Nie oznacza to jednak, że możliwość dalszego wykorzystania nieruchomości, brak faktycznych utrudnień w wykonywaniu prawa własności niweczy zupełnie oparte na treści art. 225 k.c. w zw. z art. 224 §2 i art. 230 k.c. prawo właściciela do wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości w związku z utrzymaniem na niej urządzeń przesyłowych.

W sprawie uzyskania odszkodowania za bezumowne korzystanie z nieruchomości należy złożyć pozew do sądu właściwego dla przedsiębiorstwa energetycznego, czyli w rejonie, w którym to przedsiębiorstwo ma swoją siedzibę. Opłata sądowa w takiej sprawie wynosi 5% kwoty, jakiej właściciel zażąda od przedsiębiorstwa.

Jednakże, jeśli w jednej i drugiej sytuacji, w każdej z osobna, wartość żądania przekroczy 75 tys. zł, sądem właściwym dla rozstrzygnięcia powództwa będzie sąd okręgowy, jeśli niższa – sąd rejonowy.

W obu przypadkach, czyli do wniosku o ustanowienie służebności przesyłu oraz powództwa o odszkodowanie, należy załączyć odpis z księgi wieczystej, wypis z rejestru gruntów, mapę zasadniczą, zaświadczenie z planu zagospodarowania przestrzennego oraz korespondencję z przedsiębiorstwem energetycznym.

Pragnę też dodać, że na podstawie art. 102 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 1995 Nr 167, poz. 1398 z późn. zm.) właściciel nieruchomości może domagać się zwolnienia od kosztów sądowych, jeżeli złoży oświadczenie, z którego wynika, że nie jest w stanie ich ponieść bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny. Do wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych konieczne jest dołączenie oświadczenia obejmujące szczegółowe dane o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania.

Muszę wyraźnie podkreślić, że powyższe wskazówki mają jednie charakter ogólny i muszą każdorazowo być weryfikowane z konkretną sytuacją faktyczną i prawną. Tym samym nie mogą być samodzielną i jedyną podstawą do wysuwania jakichkolwiek roszczeń.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ENERGII
Tadeusz Skobel
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Sławomira Rybickiego

skierowane do ministra gospodarki morskiej i żeglugi śródlądowej
Marka Gróbarczyka

W ostatnich tygodniach pojawiły się informacje o złej kondycji i niewłaściwym zarządzaniu stoczniami zależnymi od Skarbu Państwa. Przemysł stoczniowy oraz tzw. program naprawczy dla stoczni miały być jednym z najważniejszych priorytetów rządu.

W związku z tym proszę o następujące informacje.

1. Jak prezentują się dane dotyczące sytuacji finansowej i zdolności produkcyjnych państwowych stoczni na Pomorzu, tj. Stoczni Gdańsk, Stoczni Wojennej oraz Stoczni Remontowej Nauta?

2. Na jakim etapie jest budowa promów w ramach programu „Batory”? Czy niniejszy program ma zapewnione finansowanie w budżecie państwa?

3. Kiedy upublicznione zostanie szczegółowe sprawozdanie finansowe Stoczni Remontowej Nauta?

4. Jakie dotychczas udzielone zostało wsparcie dla Stoczni Remontowej Nauta oraz jakie konkretne działania zostaną podjęte, by poprawić kondycję finansową oraz płynność finansów spółki?

5. Czy opracowany zostanie program wsparcia dedykowany Stoczni Remontowej Nauta?

Z poważaniem
Sławomir Rybicki

**Odpowiedź
MINISTRA GOSPODARKI MORSKIEJ
I ŻEGLUGI ŚRÓDLĄDOWEJ**

Warszawa, 9 sierpnia 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na oświadczenie, złożone przez senatora Sławomira Rybickiego podczas 83. posiedzenia Senatu RP w dniu 2 sierpnia 2019 r., w sprawie zarządzania stoczniami zależnymi od Skarbu Państwa niniejszym przedstawiam stosowne informacje.

Na wstępie uprzejmie informuję, że celem projektu „Batory” jest stymulowanie rozwoju technologii, projektowania i budowy polskich jednostek pływających oraz konstrukcji morskich, przesunięcie sektora stoczniowego w kierunku produkcji, innowacyjnych produktów i wyspecjalizowanych jednostek o wysokiej wartości dodanej, a ponadto zapewnienie jak najpełniejszego wykorzystania potencjału polskich stoczni.

W ramach projektu „Batory” ustanowione zostały cztery filary, z których pierwszym jest budowa promów typu RO-PAX dla polskich armatorów.

W 2017 r. Morska Stocznia Remontowa Gryfia SA i Polska Żegluga Bałtycka SA zawarły kontrakt dotyczący zaprojektowania i wybudowania promu samochodowo-pasażerskiego RO-PAX, przeznaczonego do eksploatacji w żegludzie morskiej oraz przewozów drogą morską pasażerów i ładunków ro-ro między polskim portem

Świnoujście i szwedzkim portem Ystad. Prace te prowadzone są w ramach wymiany floty polskich armatorów na nowoczesne jednostki, wykorzystujące aktualne rozwiązania technologiczne i spełniające wymogi w zakresie ochrony środowiska naturalnego. W związku z tym, że w ramach realizowanej przez MSR Gryfia SA i PŻB SA inwestycji nastąpiły opóźnienia w procesie projektowym planuje się zakup na rynku gotowego projektu promu, który będzie mógł być wykorzystany przez obu polskich armatorów. W dniu 6 sierpnia 2019 r. w Stoczni Szczecińskiej odbyła się konferencja prasowa dotycząca struktury, uczestników oraz etapów inwestycji. Strony uczestniczące w projekcie deklarują gotowość do jego realizacji, co pozwala zakładać, że budowa rozpocznie się jeszcze w tym roku. Biorąc pod uwagę, iż projekt będzie realizowany przez podmioty prawa handlowego, jego finansowanie nastąpi na rynkowych warunkach, co ma szczególne znaczenie ze względu na strukturę właścicielską uczestników.

W przypadku pytań nr 1, 3, 4 i 5 uprzejmie informuję, że na podstawie art. 65 §1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U 2018 poz. 2096 z późn. zm.) sprawa została przekazana do Ministra Obrony Narodowej jako organu właściwego.

Z poważaniem

z upoważnienia MINISTRA
Grzegorz Witkowski
Podsekretarz Stanu

Odpowiedź
SEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE OBRONY
NARODOWEJ

Warszawa, 19 września 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

Odpowiadając, z upoważnienia Ministra Obrony Narodowej, na oświadczenie Pana Senatora Sławomira Rybickiego, złożone na 83. posiedzeniu Senatu RP w dniu 2 sierpnia 2019 r., w sprawie zarządzania stoczniami zależnymi od Skarbu Państwa, uprzejmie proszę przyjąć poniższe informacje.

Sytuacja polskich stoczni, w tym w szczególności Stoczni Remontowej NAUTA SA (NAUTA) oraz PGZ Stoczni Wojennej sp. z o.o. (PGZ SW), była wielokrotnie przedmiotem posiedzeń sejmowej Komisji Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej, w tym ostatnio w dniu 24 lipca 2019 r.

Podkreślić należy, że obie ww. stocznie nie są w bezpośrednim nadzorze Ministra Obrony Narodowej, lecz są spółkami grupy kapitałowej Polska Grupa Zbrojeniowa, przy czym NAUTA, jako podmiot wchodzący w skład Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Aktywów Niepublicznych MARS FIZ, nie jest – w świetle prawa – spółką grupy kapitałowej PGZ. Rodzi to implikacje prawne znaczącego ograniczenia możliwości udostępniania informacji i danych dotyczących tej stoczni (w szczególności

w związku z przepisami ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 1355 z późn. zm).

Zasadnicze informacje dotyczące sytuacji finansowych i zdolności produkcyjnych zostały zawarte w wystąpieniach członków organów korporacyjnych (Prezesa Zarządu PGZ SA, Prezesa Zarządu MS TFI SA – spółki zarządzającej funduszem MARS FIZ oraz Prezesa Zarządu NAUTA) na ww. posiedzeniu sejmowej Komisji Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej, a którego stenogram znajduje się na stronie internetowej Sejmu RP.

Ponadto informuję, że w dniu 5 sierpnia br. niezależny biegły rewident wydał opinię z zastrzeżeniem z badania rocznego sprawozdania finansowego NAUTA, które zostało zatwierdzone uchwałą Zwyczajnego Walnego Zgromadzenia Akcjonariuszy w dniu 9 sierpnia br., a pełna dokumentacja rocznego sprawozdania finansowego została przekazana do Krajowego Rejestru Sądowego (zgodnie z ustawą z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. z 2019 r. poz. 1500). Roczne sprawozdanie finansowe – jednostkowe i skonsolidowane – jest jawne i każdy może otrzymać jego elektroniczną kopię.

Nadmienić należy, że możliwość ewentualnego udzielenia wsparcia NAUTA jest wątpliwa ze względu na obowiązujące przepisy prawa wspólnotowego i fakt udzielenia pomocy publicznej w listopadzie 2009 r. – decyzja Komisji Europejskiej z 20 marca 2013 r. w sprawie pomocy państwa nr SA.33113 (2012/C) (ex 2011/NN, 2011/CP) udzielonej przez Polskę przedsiębiorstwu Nauta SA. Ponadto pragnę nadmienić, że 12 stycznia 2010 r. Skarb Państwa akcje NAUTA przekazał Agencji Rozwoju Przemysłu SA.

Z poważaniem

Wojciech Skurkiewicz

Oświadczenie senatora Sławomira Rybickiego

skierowane do ministra inwestycji i rozwoju Jerzego Kwiecińskiego

Od 2017 r. trwają prace legislacyjne nad projektem ustawy o działalności kosmicznej oraz Krajowym Rejestrze Obiektów Kosmicznych. Ustawa jest niezbędna w celu realizacji zobowiązania wynikającego dla Polski z umów międzynarodowych oraz uregulowania niezwykle istotnych kwestii, takich jak np. udzielanie zezwoleń na prowadzenie działalności kosmicznej i nadzoru nad tą działalnością oraz prowadzenie rejestru obiektów kosmicznych wypuszczanych w przestrzeń kosmiczną przez polskie podmioty. Obowiązujące rozporządzenie ministra infrastruktury z dnia 5 marca 2019 r. w sprawie zakazów lub ograniczeń lotów na czas dłuższy niż 3 miesiące wspomaga założenia, które mają zostać w pełni zrealizowane w ustawie, ale jest niewystarczające. Niniejsza ustawa ma zatem fundamentalne znaczenie dla rozwoju polskiej działalności kosmicznej i możliwości wysyłania obiektów kosmicznych przez polskie podmioty.

W związku z tym proszę o następujące informacje.

1. Na jakim etapie są prace legislacyjne nad ustawą? Czy został opracowany harmonogram tych prac? Jeśli tak, to jaki jest ten harmonogram?
2. Kiedy planowane jest skierowanie projektu ustawy do Sejmu?

Z poważaniem
Sławomir Rybicki

**Stanowisko
MINISTRA INWESTYCJI
I ROZWOJU**

Warszawa, 13 sierpnia 2019 r.

Pani
Jadwiga Emilewicz
Minister Przedsiębiorczości
i Technologii

Przesyłam w załączeniu, według kompetencji, pismo Marszałka Senatu RP z dnia 7 sierpnia 2019 r. w sprawie oświadczenia Pana Senatora Sławomira Rybickiego, złożonego podczas 83. posiedzenia Senatu w dniu 2 sierpnia 2019 r., dotyczącego zezwoleń na prowadzenie działalności kosmicznej i nadzoru nad tą działalnością – z uprzejmą prośbą o udzielenie odpowiedzi Marszałkowi Senatu RP.

MINISTER
w z. Grzegorz Puda
Sekretarz Stanu

Odpowiedź
MINISTER PRZEDSIĘBIORCZOŚCI
I TECHNOLOGII

Warszawa, 30 sierpnia 2019 r.

Szanowny Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na oświadczenie Pana Senatora Sławomira Rybickiego, przekazane przy piśmie z dnia 7 sierpnia 2019 r. (BPS/043-83-2384/19), w sprawie prac nad projektem ustawy o działalności kosmicznej oraz Krajowym Rejestrze Obiektów Kosmicznych uprzejmie informuję jak poniżej.

Potrzeba przedmiotowej regulacji jest związana z koniecznością wykonania przez Rzeczpospolitą Polską zobowiązań wynikających z wiążących ją umów międzynarodowych w zakresie prawa kosmicznego w związku ze wzrostem aktywności polskich podmiotów w użytkowaniu przestrzeni kosmicznej. Projektowana ustawa będzie realizować postanowienia Układu o zasadach działalności państw w zakresie badania i użytkowania przestrzeni kosmicznej łącznie z Księżycem i innymi ciałami (zwanego dalej: Układem kosmicznym), Konwencji o międzynarodowej odpowiedzialności za szkody wyrządzone przez obiekty kosmiczne (zwaną dalej: Konwencją o odpowiedzialności za szkody) oraz Konwencji o rejestracji obiektów wypuszczonych w przestrzeń kosmiczną (zwaną dalej: Konwencją o rejestracji).

Zakres przedmiotowy projektowanej ustawy będzie obejmował działalność kosmiczną w zakresie wykorzystania przestrzeni kosmicznej dla celów pokojowych, zgodnie ze zobowiązaniami Rzeczypospolitej Polskiej wynikającymi z prawa międzynarodowego. Rozwiązania zawarte w projektowanej ustawie będą zgodne z podstawowymi zasadami prawa kosmicznego wyrażonymi w Układzie o działalności w przestrzeni kosmicznej, tj.:

- zasadą wolności badań i użytkowania przestrzeni kosmicznej dla dobra i w interesie wszystkich krajów;
- zasadą niezawłaszczalności przestrzeni kosmicznej;
- zasadą pokojowego wykorzystania przestrzeni kosmicznej.

Obecnie zakończyły się już uzgodnienia międzyresortowe i konsultacje społeczne nad projektem ustawy o działalności kosmicznej oraz Krajowym Rejestrze Obiektów Kosmicznych. W III kwartale br. planowane jest przekazanie projektu pod obrady Stałego Komitetu Rady Ministrów. Zaakceptowany przez Radę Ministrów projekt ustawy zostanie skierowany do Sejmu RP w IV kwartale 2019 r.

Z poważaniem

Marcin Ociepa
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Waldemara Sługockiego

skierowane do ministra gospodarki morskiej i żeglugi śródlądowej
Marka Gróbarczyka

Szanowny Panie Ministrze!

W związku z opublikowaniem na stronie Kancelarii Prezesa Rady Ministrów projektu ustawy o wsparciu finansowym armatorów śródlądowych, Funduszu Żeglugi Śródlądowej i Funduszu Rezerwowym zwróciłem uwagę na małe postępy w realizacji programu użeglowienia rzeki Odry w regionie lubuskim.

Od początku kadencji rząd informuje nas o planach użeglowienia rzek w celu rozwoju żeglugi śródlądowej jako alternatywy dla transportu samochodowego i kolejowego oraz przywrócenia działalności stoczni. Głównymi atutami tego transportu są m.in. niska kosztowność i ekologiczność. Wyraża się to poprzez większą ładowność barek czy zespołów pchaczy barkowych, niższą emisję dwutlenku węgla oraz niższą degradację środowiska poprzez wykorzystanie naturalnych dróg w postaci rzek. Dlatego powinniśmy zadbać o taką rozbudowę i dostosowanie żeglowności sieci rzecznej, aby ta pozwalała na optymalne warunki przewozów i łatwiejsze zarządzanie sprawami operacyjnymi w transporcie łamanym (gdyż transport rzeczny nie może odbywać się w formule d2d – od drzwi do drzwi).

Położenie województwa lubuskiego w dorzeczu rzeki Odry i jej właściwe wykorzystywanie są kluczowymi aspektami ekonomicznymi regionu i jego rozwoju, także na płaszczyźnie społecznej. Transport rzeczny, na który składają się obiekty infrastruktury – porty śródlądowe i punkty przeladunkowe – to również liczne miejsca pracy, nowe możliwości komunikacyjne i niższe koszty transportu dla przedsiębiorców. Ogromna szansa, jaka jest związana z tym położeniem, m.in. dla miasta Zielona Góra czy Nowa Sól może być w przyszłości kolejnym czynnikiem rozwoju, równie efektywnym jak otwarta niedawno droga ekspresowa S3, która umożliwia transport w podobnej linii (Wrocław – Zielona Góra – Szczecin – Świnoujście). Jest to również okazja dla mniejszych miast regionu, np. Krosna Odrzańskiego, na uaktywnienie i ożywienie lokalnego rynku oraz trwały proces rozwoju oparty o żeglugę śródlądową.

Szanowny Panie Ministrze, inwestycje i programy kształtujące przywrócenie użeglowienia rzeki Odry w stopniu umożliwiającym przewozy wysokotonażowe są okazją do stworzenia nowej jakości transportu w Polsce, tym bardziej że plan rządu obejmuje wpis dróg rzecznych do Transeuropejskiej Sieci Transportowej TEN-T. Dzięki kompleksowej realizacji założeń będziemy mogli tworzyć nowe szlaki transportowe oraz komunikacyjne generujące wzrost gospodarczy regionu lubuskiego i całej Rzeczypospolitej. W związku z tym uprzejmie proszę Pana o ustosunkowanie się do przedmiotowej sprawy oraz o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania.

1. Na jakim etapie są przygotowania planów użeglowienia rzeki Odry, które Ministerstwo Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej przygotowuje wraz z zespołem portów w Szczecinie i Świnoujściu?

2. Jaka liczba armatorów w świetle nowej ustawy aktualnie i planowo, w przyszłości, skorzysta z regulacji i ma szansę skorzystać z funduszu?

3. Jak będą kształtować się środki przeznaczone na ten cel w związku z rozszerzeniem grona beneficjentów funduszu o przewoźników pasażerskich i służby techniczne i utrzymania?

Z poważaniem
Waldemar Sługocki

**Odpowiedź
MINISTRA GOSPODARKI MORSKIEJ
I ŻEGLUGI ŚRÓDLĄDOWEJ**

Warszawa, 11 września 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na oświadczenie, złożone przez senatora Waldemara Sługockiego podczas 83. posiedzenia Senatu RP w dniu 2 sierpnia 2019 r., w sprawie użegłownienia rzeki Odry niniejszym przedstawiam stosowne informacje.

Warto zauważyć, że w styczniu 2018 r. dział gospodarka wodna został przeniesiony z Ministerstwa Środowiska do Ministerstwa Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej. Tym samym aktualnie Ministerstwo Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej skupia całość zadań mających istotne znaczenie w skali kraju w zakresie gospodarki wodnej, gospodarki morskiej, żeglugi śródlądowej i rybołówstwa.

Znaczenie utworzenia z końcem 2015 r. resortu, skupiającego docelowo ww. działy administracji rządowej, obrazuje fakt, że przed 2016 rokiem żeglugą śródlądową, w tym blisko 3500 km śródlądowych dróg wodnych, **na poziomie rządowym zajmowało się dwóch pracowników** skupionych w ramach jednego wydziału. Co więcej, w momencie przejścia odpowiedzialności za ministerstwo istniały **plany likwidacji tej komórki organizacyjnej**.

Powyższe świadczy o marginalnym znaczeniu, jakie przypisywano rozwojowi żeglugi śródlądowej w skali całego kraju. **Bierna postawa PO-PSL wiązała się w konsekwencji ze znacznymi stratami dla gospodarki polskiej.** Tym samym zaniechano starań mających na celu pozyskanie środków finansowych na inwestycje infrastrukturalne w zakresie żeglugi śródlądowej ze środków europejskich, a także nie skorzystano z możliwości wpisania śródlądowych dróg wodnych do Transeuropejskiej Sieci Transportowej (TEN-T), która jest instrumentem służącym koordynacji oraz zapewnieniu spójności i komplementarności inwestycji infrastrukturalnych. W efekcie zamknęło to drogę na pozyskanie **znaczących środków finansowych** na ww. inwestycje z takich programów pomocowych jak CEF, tj. Connecting Europe Facility – Instrument „Łącząc Europę”.

W związku z nieustannym marginalizowaniem sektora żeglugi śródlądowej w Polsce nie podjęto starań, aby przystąpić do jednej z najważniejszych konwencji międzynarodowych wskazujących standardy rozwojowe dla europejskich szlaków wodnych, tj. do Europejskiego Porozumienia w sprawie Głównych Śródlądowych Dróg Wodnych o Międzynarodowym Znaczeniu (tzw. Konwencja AGN), co na długi czas zahamowało rozwój żeglugi śródlądowej i powiązanych z nią przemysłów komplementarnych. Warto zaznaczyć, że przed przystąpieniem Polski do Porozumienia dokument podpisało 17 państw, a 18 krajów jest Stronami Porozumienia, w tym Republika Białoruś.

Przywrócenie żeglowności najważniejszych polskich rzek, a tym samym rozwój transportu wodnego śródlądowego jest jednym z priorytetów obecnego rządu. Między innymi dla realizacji tego celu zostało powołane Ministerstwo Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej (MGMiŻŚ). Wieloletnie zaniedbania w pracach utrzymaniowych systemu dróg wodnych w Polsce wymagają horyzontalnego spojrzenia na problem i podjęcia szeregu przemyślanych decyzji dążących do rozwoju transportu wodnego śródlądowego, będącego elementem racjonalnie prowadzonej gospodarki wodnej. Jednym z głównych celów działania MGiMiŻŚ jest kompleksowe zagospodarowanie dróg wodnych, których realizacja zapewni rozwój zrównoważonego systemu transportowego, synergię między sektorami, a jednocześnie uzupełni europejski system transportu wodnego śródlądowego.

Transport wodny śródlądowy, podobnie jak inne rodzaje transportu (transport kolejowy i drogowy), wymaga opracowania dokumentu planistycznego określającego

spójną strategię Rządu RP w zakresie rozwoju śródlądowych dróg wodnych. Opracowanie przedmiotowego dokumentu planistycznego wynika z przepisów prawa, przede wszystkim z art. 42a ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej, zgodnie z którym minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej opracowuje plan lub program rozwoju śródlądowych dróg wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym, kierując się potrzebą zapewnienia warunków do zrównoważonego rozwoju systemu transportowego kraju. W ramach ww. prac MG MiŻŚ ściśle współpracuje z Zarządem Morskich Portów Szczecin i Świnoujście SA oraz Zarządem Morskiego Portu Gdańsk SA nad równoległym opracowaniem Programu Rozwoju Odrzańskiej Drogi Wodnej oraz Programu Rozwoju Drogi Wodnej Rzeki Wisły.

Program Rozwoju Odrzańskiej Drogi Wodnej określi strategię rozwoju Odry zakładającą uzyskanie międzynarodowej klasy żeglowności (Va). Finalna wersja Programu zostanie przygotowana w oparciu o prace analityczne, które – przy wsparciu zewnętrznych kontrahentów oraz Państwowego Gospodarstwa Wodnego „Wody Polskie” – prowadzone są przez Biuro ds. Odrzańskiej Drogi Wodnej, działające w Zarządzie Morskich Portów Szczecin i Świnoujście SA.

W ramach prac analitycznych zrealizowane oraz przewidziane do realizacji są:

- analizy hydrotechniczne;
- analizy transportowe;
- analizy ekonomiczne.

Zakończenie ostatnich analiz cząstkowych planowane jest w I kw. 2020 r. W okresie II kw. 2020 r. – IV kw. 2020 r. zakłada się przeprowadzenie procesu konsultacji społecznych projektu Programu wraz z prognozą oddziaływania na środowisko. Natomiast zakończenie prac i przygotowanie ostatecznej wersji Programu Rozwoju Odrzańskiej Drogi Wodnej przez Ministerstwo wraz z prognozą oddziaływania na środowisko planuje się w I kw. 2021 r.

Data końcowa prac nad Programem Rozwoju Odrzańskiej Drogi Wodnej uwzględnia prowadzony przez Komisję Europejską proces rewizji Transeuropejskiej Sieci Transportowej (TEN-T), który rozpoczął się już w roku 2019 i powinien zakończyć się do 2023 r. Celem Ministerstwa podczas rewizji jest włączenie śródlądowych dróg wodnych do sieci bazowej TEN-T w oparciu o konkretne projekty inwestycyjne zmierzające do uzyskania międzynarodowych klas żeglowności (klasa Va), zidentyfikowane m.in. w Programie Rozwoju Odrzańskiej Drogi Wodnej.

Obecnie procedowany w Senacie RP projekt ustawy o wsparciu finansowym armatorów śródlądowych, Funduszu Żeglugi Śródlądowej i Funduszu Rezerwowym jest aktem prawnym, który ma na celu wzmocnienie pozycji armatorów śródlądowych na rynku usług transportowych poprzez dofinansowanie modernizacji floty statków żeglugi śródlądowej ze środków zgromadzonych na Funduszu Żeglugi Śródlądowej.

Szacuje się, że obecnie na rynku żeglugi śródlądowej działa ok. 500 przedsiębiorstw, które mogą skorzystać z form wsparcia oferowanego w drodze ww. projektu ustawy. Formy wsparcia dedykowane dla tych armatorów to:

- 1) kredyty o preferencyjnym oprocentowaniu na zakup, modernizację i remont statków żeglugi śródlądowej;
- 2) umorzenia części kredytów preferencyjnych;
- 3) refinansowanie zakupu składników wyposażenia statków.

Obecnie stan środków Funduszu Żeglugi Śródlądowej wynosi ok. 43 mln zł, które poza kosztami obsługi oraz kosztami realizacji Planu promocji żeglugi śródlądowej w całości zostaną udostępnione na potrzeby wsparcia finansowego armatorów śródlądowych.

Na rzece Odrze planowanych jest do zrealizowania 69 inwestycji na łączną kwotę ok. 9,6 mld zł, w trakcie realizacji znajduje się 37 projektów, w których na rok 2019 zaplanowano finansowanie na kwotę ok. 843 mln zł. Projekty finansowane są ze środków PGW WP, budżetu państwa, Banku Światowego, Banku Rozwoju Rady Europy, środków Programu Operacyjnego „Infrastruktura i Środowisko 2014–2020”, regionalnych programów operacyjnych oraz NFOŚiGW. Poniżej znajduje się lista projektów realizowanych i planowanych do realizacji wraz z aktualnym zaawansowaniem prac.

- **Modernizacja Wrocławskiego Węzła Wodnego (komponent B – projektu OPDO)**

Projekt dotyczący Modernizacji Wrocławskiego Węzła Wodnego jest jednym z kluczowych części kompleksowego Projektu ochrony przeciwpowodziowej w dorzeczu rzeki Odry (POPDO), którego celem jest poprawa stanu czynnego i biernego zabezpieczenia przeciwpowodziowego doliny Odry od Raciborza do Wrocławia, w szczególności poprzez wzmocnienie zabezpieczenia mienia przed skutkami powodzi, zwiększenie przepustowości Wrocławskiego Węzła Wodnego i modernizację obwałowań. Całkowity koszt inwestycji to 1,6 mld zł, z czego 52 mln zł do wydatkowania w 2019 r. Prace budowlane zostały zakończone, obecnie trwa wypłata odszkodowań i rozstrzygnięcie kwestii spornych z wykonawcami.

- **Zbiornik przeciwpowodziowy Racibórz Dolny na rzece Odrze w województwie śląskim (polder) (komponent A – projektu OPDO)**

Całkowity koszt inwestycji, będącej jedną ze składowych Projektu POPDO, wynosi około 2 000 000 tys. zł, z czego 357 508 tys. zł zostanie wydane w 2019 r. Pojemność Zbiornika wyniesie około 185 mln³ i przyniesie następujące główne korzyści:

- 1) redukcję szczytowego przepływu Odry poniżej polderu, dzięki czemu znacznie poprawi się efektywność istniejącego systemu zabezpieczenia przeciwpowodziowego;
- 2) opóźnienie momentu wystąpienia szczytowych fal powodziowych przy ujściu rzeki Nysy Kłodzkiej do Odry, aby zmniejszyć w przyszłości prawdopodobieństwo niekorzystnego nakładania się dwóch fal powodziowych, co było przyczyną powstania zniszczeń podczas powodzi w 1997 r.

Obecnie na ukończeniu są prace budowlane. PGW „Wody Polskie” stale kontroluje zaangażowanie wykonawcy i postęp robót. Planowany termin zakończenia zadania to koniec maja 2020 r., przy czym zbiornik osiągnie zdolność przeciwpowodziową w styczniu 2020 r., co oznacza, że od tego czasu będzie gotowy do przyjęcia fal wezbraniowych na rzece Odrze.

- **Ochrona przed powodzią miasta Słubice (komponent 1.C – projektu POPDOW)**

Jako istotna część Projektu ochrony przeciwpowodziowej w dorzeczu Odry i Wisły (POPDO) przedsięwzięcie swym zakresem obejmuje dwa zadania: budowę wałów przeciwpowodziowych oraz przebudowę kanału Czarny Kanał i Racza Struga i ma na celu poprawę ochrony przeciwpowodziowej miasta Słubice. Część dotycząca budowy wałów przeciwpowodziowych polega na rozbudowie i wzmocnieniu 6,700 km istniejącego wału przeciwpowodziowego oraz 185 m istniejącego wału bocznego, jak również na wykonaniu nowego wału okrężnego o długości 5,896 km. W ramach przebudowy kanału Czarny Kanał i Racza Struga odbudowane zostanie koryto Raczej Strugi na długości 2000 km oraz koryta Czarnego Kanału na długości 4,065 km.

Całkowity koszt inwestycji zaplanowano na 130 000 tys. zł, z czego środki na 2019 r. to ok. 6000 tys. zł.

- **Odbudowa zabudowy regulacyjnej rzeki Odry – przystosowanie do III klasy drogi wodnej na odcinku od miejscowości Ścinawa do ujścia Nysy Łużyckiej – ETAP II (Zadanie 1B.1/1a – projektu OPDOW)**

Przedmiotowa inwestycja obejmuje wybrane odcinki koryta Odry swobodnie płynącej. Łącznie prace związane z odbudową ostróg i usuwaniem przemiałów wykonywane będą na 11 odcinkach rzeki. Zadanie obejmuje odbudowę 341 ostróg. Odcinki, na których wykonywane będą prace związane z odbudową ostróg, zajmują łącznie długość 21,8 km, w ich obrębie usunięte zostaną przemiały o łącznej długości 2,5 km i szacowanej kubaturze ok. 49 tys. m³. Cały odcinek Odry między miastem Nowa Sól a ujściem Nysy Łużyckiej do Odry, na którym wykonywane będą prace, ma długość 112,5 km. Całkowity koszt inwestycji zaplanowano na 122 000 tys. zł, z czego w 2019 r. – 18 000 tys. zł. Zadanie posiada wszystkie niezbędne dokumenty kontraktowe i przetargowe.

- **Budowa bazy postojowo-cumowniczej dla lodolamaczy (Zadanie 1B.3/1 Etap I – projektu OPDOW)**

Zaplanowany całkowity koszt realizacji zadania to ponad 21 000 tys. zł. Trwają prace nad projektem wykonawczym wraz z przedmiarami i kosztorysem inwestorskim, w toku jest procedura uzyskania pozwolenia wodnoprawnego oraz zatwierdzenie Planu Zarządzania Środowiskiem. Planowany termin zakończenia robót to grudzień 2021 r.

- **Budowa infrastruktury postojowo-cumowniczej na Odrze dolnej i granicznej oraz nowe oznakowanie szlaku żeglugowego (Zadanie 1B.3/2 Etap II – projektu OPDOW)**

Zadanie obejmuje budowę 7 stanowisk postojowo-cumowniczych dla lodolamaczy. Zaplanowany całkowity koszt realizacji zadania to ponad 21 000 tys. zł. Dla każdej z 7 lokalizacji uzyskano decyzje środowiskowe. W toku procedury jest uzyskanie decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego oraz uzyskanie pozwoleń wodnoprawnych. Planowany termin zakończenia robót to grudzień 2021 r.

- **Ochrona przeciwpowodziowa miasta Nowa Sól i obszarów poniżej miasta Krosno Odrzańskie – Nowa Sól etap I i II (Zadanie 1B.6/1 – projektu OPDOW)**

Zaplanowany całkowity koszt to ponad 120 000 tys. zł, z czego 22 000 tys. zł w 2019 r. Zakończono proces przygotowywania dokumentów kontraktowych, trwa pozyskiwanie nieruchomości na cele inwestycyjne. Obecnie prowadzona jest procedura wyboru wykonawcy. Planowany termin zakończenia robót to listopad 2022.

- **Ochrona przeciwpowodziowa miasta Nowa Sól i obszarów poniżej miasta Krosno Odrzańskie – Wężyska – Chlebowo (Zadanie 1B.6/2 – projektu OPDOW)**

Zadanie realizowane będzie w województwie lubuskim, powiat krośnieński, gminy Maszewo, Gubin i Krosno Odrzańskie, na terenie trzech sołectw: Połęcko, Chlebowo i Czarnowo. Nowy wał przeciwpowodziowy wybudowany zostanie na lewym brzegu Odry, od km 527,4 do km 532,2 rzeki, pomiędzy miejscowościami Wężyska i Chlebowo. Zaplanowany całkowity koszt to na ponad 106 000 tys. zł, z czego w 2019 r. to ponad 17 000 tys. zł. Zakończono proces przygotowywania dokumentów kontraktowych, trwa pozyskiwanie nieruchomości na cele inwestycyjne oraz prowadzone jest postępowanie przetargowe na wybór wykonawcy. Planowany termin zakończenia robót to listopad 2022 r.

- **Prace modernizacyjne na Odrze granicznej. ETAP I – Prace modernizacyjne na Odrze granicznej w celu zapewnienia zimowego lodolamania (Zadanie 1B.2 – projektu OPDOW)**

Prowadzone jest postępowanie w sprawie oceny oddziaływania na środowisko w trybie krajowym i transgranicznym w celu uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Równolegle trwają prace nad dokumentacją niezbędną do złożenia wniosku o wydanie pozwolenia wodnoprawnego oraz toczą się prace nad dokumentacją projektów budowlanych i wykonawczych. W maju 2019 r. rozpoczęto dwuetapowe postępowanie przetargowe. Planowany termin zakończenia prac budowlanych to grudzień 2022 r. Całkowity koszt prac inwestycyjnych zaplanowano na ponad 400 980 tys. zł.

- **Chlevice – Porzeczce. Wał cofkowy rzeki Odry przy rzece Myśli oraz Modernizacja polderu Marwickiego etap I i II (podkomponent 1A.1 – projektu OPDOW)**

Obecnie projekt jest w fazie realizacji robót, prowadzonych od maja 2017 r. Zakończenie robót wyznaczono na maj 2020 r. Roboty budowlane polegają na modernizacji dwóch odcinków wałów przeciwpowodziowych (Gryfino – Mniszki oraz Marwice – Krajnik) o łącznej długości ok. 5,5 km. Koszt inwestycji wynosi ok. 25 370 tys. zł.

- **Zabezpieczenie przeciwpowodziowe miejscowości Ognica nad rzeką Odrą. Osinów – Lubnica. Modernizacja międzywala. Zabezpieczenie przeciwpowodziowe miejscowości Radziszewo i Daleszewo nad rzeką Odrą w km 726+400–7727+960. Modernizacja polderu Marwickiego – Etap III. Modernizacja stacji pomp (podkomponent 1A.2 – projektu OPDOW)**

Aktualnie trwają prace projektowe i pozyskiwanie decyzji administracyjnych, zakres obejmuje zabezpieczenie przeciwpowodziowe miejscowości Piasek i Ognica oraz modernizację Stacji Pomp Krajnik. Planowany termin zakończenia robót budowlanych to grudzień 2022 r. Całkowity koszt inwestycji oszacowano na ponad 25 000 tys. zł.

- **Odbudowa i modernizacja zabudowy regulacyjnej rzeki Odry. Przywrócenie warunków żeglowności drogi wodnej. Odcinek od miejscowości Ścinawa do ujścia Nysy Łużyckiej (most w Krośnie Odrzańskim) (Zadanie 1B.1/1b – projektu OPDOW)**

Obecnie trwają prace projektowe, pozyskiwane są uzgodnienia konieczne do opracowania dokumentacji technicznej przebudowy mostu. Planowany termin zakończenia prac budowlanych to kwiecień 2023 r. Szacowana wartość zadania wynosi ok. 37 500 tys. zł.

- **Przebudowa mostu w celu zapewnienia minimalnego prześwitu. Most kolejowy w 733,7 km rz. Regalicy (Zadanie 1B.5/1 – projektu OPDOW)**

Inwestycja realizowana we współpracy z PKP PLK SA, w toku są uzgodnienia dotyczące porozumienia w tej sprawie. Trwa procedura uzyskiwania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Równolegle prowadzone są prace nad dokumentacją niezbędną do złożenia pozwolenia wodnoprawnego i opracowania dokumentacji projektu budowlanego. Orientacyjny termin zakończenia prac budowlanych to grudzień 2022 r.

- **Przebudowa mostu w celu zapewnienia minimalnego prześwitu. Most drogowy w 2,45 km rz. Warty (Zadanie 1B.5/2 – projektu OPDOW)**

Inwestycja będzie realizowana we współpracy z GDDKiA, na mocy zawartego porozumienia pomiędzy GDDKiA a PGW WP. Trwa procedura uzyskiwania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Równolegle są prowadzone prace nad dokumentacją niezbędną do złożenia pozwolenia wodnoprawnego i opracowania projektu budowlanego. Planowany termin zakończenia prac budowlanych to grudzień 2022 r.

- **Przebudowa mostu w celu zapewnienia minimalnego prześwitu. Most kolejowy w 615,1 km rz. Odry w m. Kostrzyn n. Odrą (Zadanie 1B.5/3 – projektu OPDOW)**

Trwają prace związane z inwentaryzacją stanu technicznego obiektów inżynierskich objętych zakresem inwestycji dotyczącej przebudowy dojazdu od strony polskiej do mostu granicznego, który będzie przebudowany przez stronę niemiecką. Prowadzone są prace przedprojektowe, związane z rozwiązaniami układu sytuacyjno-wysokościowego układu linii kolejowej 203. Planowany termin zakończenia prac budowlanych to grudzień 2022 r.

Łączna wartość kosztów inwestycyjnych przewidzianych na zadania 1B.5/1, 1B.5/2, 1B.5/3 została oszacowana w budżecie Projektu ochrony przeciwpowodziowej dorzecza Odry i Wisły (POPDOW) na ok. 251 720 tys. zł.

- **Kontynuacja programu budowy lodołamaczy dla RZGW Szczecin**

W ramach zadania zostaną wybudowane dwa lodołamacze liniowe zwiększające zimową osłonę przeciwpowodziową regionu wodnego Dolnej Odry i Przymorza Zachodniego. Zgodnie z harmonogramem faza projektowa rozpocznie się pod koniec sierpnia bieżącego roku. Zadanie planowane jest do zakończenia w sierpniu 2020 r., całkowity koszt projektu to 42 001,23 tys. zł.

- **Stopień Brzeg Dolny – roboty modernizacyjne na stopniu, etap II**

Projekt obejmuje modernizację śluzy oraz przepławki dla ryb, przygotowanie inwestycji rozpoczęto w 2015 r. Na ukończeniu jest obecnie modernizacja śluzy,

trwają prace projektowe i uzyskiwanie decyzji administracyjnych w związku z modernizacją przepławki. Zakończenie prac planowane jest w 2020 r. Całkowity koszt inwestycji zaplanowano na ponad 28 172,9 tys. zł, z czego blisko 9000 tys. zł w 2019 r.

- **Modernizacja jazów odrzańskich na odcinku w Zarządzie RZGW Wrocław, woj. opolskie, etap I**

Zakres Projektu obejmuje przebudowę trzech jazów sektorowych na stopniach wodnych w Januszkowicach, we Wróblinie i w Zwanowicach wraz z przebudową obiektów towarzyszących. Obecnie trwają prace związane z realizacją robót, przebudowano dotychczas przeszła na każdym z trzech jazów (Januszkowice, Wróblin, Zwanowice), trwają również prace na obiektach towarzyszących. Całkowity koszt inwestycji wynosi 115 339,6 tys. zł. Dotychczas koszt robót budowlanych wyniósł 59 268 tys. zł. Planowany termin zakończenia inwestycji to styczeń 2021 r.

- **Modernizacja stopnia wodnego Rędzin na Odrze w km 260,7 – przystosowanie do III kl. drogi wodnej**

Przygotowanie inwestycji rozpoczęto w 2015 r. Projekt obejmuje modernizację jazu wraz z konstrukcją mostową, elementami towarzyszącymi oraz awanportami śluz. W 2018 r. podpisano umowę z Wykonawcą robót budowlanych na przebudowę jazu Rędzin. Trwają roboty przygotowawcze, wyrób konstrukcji warsztatowych i dostawa materiałów. Planowany termin zakończenia prac to 2020 r. Całkowity koszt inwestycji zaplanowano na 50 000 tys. zł.

- **Remont i przebudowa śluzy na stopniu wodnym Ratowice na rz. Odrze w km 227+400, gm. Czernica wraz z dostosowaniem śluzy do min. IV klasy drogi wodnej**

Przygotowanie inwestycji rozpoczęto w 2016 r., zakończenie planowane jest na 2022 r. Projekt obejmuje remont i rozbudowę istniejącej śluzy Ratowice w celu przystosowania jej do IV klasy drogi wodnej. W 2018 r. wyłoniony został wykonawca robót budowlanych, w trakcie prac jest przebudowa komory śluzy. Całkowity koszt inwestycji zaplanowano na blisko 43 000 tys. zł.

- **Budowa stopnia wodnego Malczyce na rzece Odrze w km 300+00**

Na obecnym etapie zarówno górne, jak i dolne stanowisko jazu ruchomego, budynek elektrowni, dwie przepławki dla ryb, a także śluza żeglugaowa są już w pełni sprawnymi obiektami. Przekierowanie wód rzeki Odry na nowe koryto nastąpiło poprzez usypanie grodzy ziemnej przegradzającej dotychczasowe koryto rzeki. Grodzia ta, z uwagi na konieczność zapewnienia żeglugi na Odrzańskiej Drodze Wodnej, stała się obiektem piętrzącym, który wraz z jazem ruchomym umożliwił rozpoczęcie piętrzenia wód w cofce Zbiornika Malczyce oraz faktyczne rozpoczęcie procesu śluzowania jednostek pływających przez śluzę żeglugaową. Ze względów technologicznych jaz stał się ostatnim elementem podstawowym stopnia wodnego Malczyce, który jest jeszcze w fazie budowy. Obecnie trwają prace budowlane w obrębie niecki wypadowej oraz poszuru jazu stałego, a także roboty wykończeniowe. Przewidywany termin zakończenia wszystkich robót w przekroju piętrzenia stopnia wodnego Malczyce szacowany jest na drugą połowę 2019 r. Zbiorcze zestawienie kosztów wynosi obecnie 1414 552 tys. zł. Pozostałe do realizacji prace dotyczące tzw. II etapu budowy stopnia wodnego Malczyce posiadają aktualną dokumentację wraz z decyzjami na realizację robót.

- **Kielcz – budowa wału przeciwpowodziowego rzeki Odry w km 424+000–424+500**

Zakres przedsięwzięcia obejmuje budowę lewostronnego odcinka obwałowania przeciwpowodziowego o długości ok. 525 m, który zlokalizowany jest w całości na terenie miejscowości Kielcz. Inwestycja rozpoczęła się w 2016 r., prace budowlane zostały ukończone w 2019 r. Całkowity koszt inwestycji wyniósł ponad 2700 tys. zł.

- **Fragmentaryczna modernizacja wałów przeciwpowodziowych rz. Odry w km 270+400–281+600, wał cofkowy stopnia Brzeg Dolny**

Zadanie ma na celu odbudowę i przebudowę istniejącego wału przeciwpowodziowego cofkowego na prawym brzegu rzeki Odry powyżej stopnia wodnego Brzeg Dolny, w szczególności wzmocnienie i rozbudowę korpusu wału. Umożliwi to dostosowanie wału do aktualnie obowiązujących wymogów stawianych budowlom hydrotechnicznym II klasy ważności. Przygotowanie inwestycji rozpoczęło się w 2016 r., rozpoczęcie realizacji robót budowlanych nastąpiło po uzyskaniu dofinansowania ze środków unijnych w ramach RPO Województwa Dolnośląskiego w 2018 r. Planowane zakończenie inwestycji to koniec 2019 r. Całkowity koszt inwestycji zaplanowano na blisko 30 000 tys. zł.

- **Kwiatkowie – Rogów Legnicki – odbudowa wałów ppow., gm. Prochowice**

Przedmiotem projektu jest zabezpieczenie przeciwpowodziowe terenów położonych w dolinie rzeki Odry na wysokości miejscowości Kawice, Kwiatkowie, Rogów Legnicki i Prochowice poprzez budowę nowych odcinków wałów przeciwpowodziowych rzeki Odry oraz rozbudowę istniejących. Łączna długość odcinków wałów przewidzianych do rozbudowy i nadbudowy to 13,136 km. Rozpoczęcie realizacji robót budowlanych nastąpiło po uzyskaniu dofinansowania ze środków unijnych w 2018 r., planowane zakończenie inwestycji wyznaczono na koniec 2019 r. Całkowity koszt to blisko 53 500 tys. zł.

- **Modernizacja śluzy oraz sterowni na stopniu wodnym Krapkowice wraz z przebudową awanportów**

Zakres inwestycji obejmuje przebudowę istniejącej komory pociągowej wraz z infrastrukturą i obiektami towarzyszącymi. Planowany okres realizacji to I kwartał 2020 r. – I kwartał 2023 r. Projekt jest w fazie opracowywania dokumentacji technicznej i uzyskiwania decyzji administracyjnych. Opracowano projekt budowlany, operat wodnoprawny, projekty wykonawcze, uzyskano decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach. W IV kwartale 2019 r. planowane jest uzyskanie pozwolenia wodnoprawnego. Przetarg na roboty budowlane zostanie ogłoszony zgodnie z harmonogramem w IV kwartale 2019 r., natomiast zawarcie umowy z wykonawcą robót planowane jest na I kwartał 2020 r. Szacowany koszt inwestycji wynosi 219 250 tys. zł.

- **Modernizacja śluzy oraz sterowni na stopniu wodnym Januszkowice wraz z przebudową awanportów**

Zakres inwestycji obejmuje: budowę nowej komory wraz z wyposażeniem technicznym, mechanicznym i hydraulicznym, przebudowę istniejącej komory pociągowej, a także modernizację infrastruktury i obiektów towarzyszących. Okres realizacji: I kwartał 2020 r. – I kwartał 2023 r. Projekt jest w fazie opracowywania dokumentacji technicznej i uzyskiwania decyzji administracyjnych. Opracowano projekt budowlany, operat wodnoprawny, projekty wykonawcze, uzyskano decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach. W IV kwartale 2019 r. planowane jest uzyskanie pozwolenia wodnoprawnego. Przetarg na roboty budowlane zostanie ogłoszony zgodnie z harmonogramem w IV kwartale 2019 r., natomiast zawarcie umowy z wykonawcą robót planowane jest na I kwartał 2020 r. Szacowany koszt inwestycji wynosi 171 520 tys. zł.

- **Modernizacja śluzy oraz sterowni na stopniu wodnym Opole wraz z przebudową awanportów**

Zakres inwestycji obejmuje: przebudowę istniejącej komory pociągowej oraz przebudowę istniejącej komory małej, a także modernizację infrastruktury towarzyszącej. Projekt jest w fazie opracowywania dokumentacji technicznej i uzyskiwania decyzji administracyjnych. Szacunkowy koszt: 151 990 tys. zł.

- **Budowa jazu klapowego na stopniu wodnym Ujście Nysy w km 180,50 rzeki Odry z uwzględnieniem obiektów towarzyszących**

Przedsięwzięcie składa się z dwóch zadań:

- Budowa jazu klapowego na stopniu wodnym Ujście Nysy w km 180,50 rzeki Odry wraz z infrastrukturą towarzyszącą, którego zakres obejmuje: rozbiórkę

jazu koźłowo-iglicowego z zachowaniem zabytkowej przepławki oraz budowę infrastruktury technicznej i towarzyszącej. Planowany okres realizacji to I kwartał 2020 r. – I kwartał 2023 r. Projekt jest obecnie w fazie opracowywania dokumentacji technicznej i uzyskiwania decyzji administracyjnych. Dotychczas otrzymano decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, w IV kwartale 2019 r. planowane jest uzyskanie pozwolenia wodnoprawnego. Rozpoczęcie robót budowlanych zgodnie z harmonogramem planowane jest na II kwartał 2020 r. Szacunkowy koszt inwestycji to 161 610 tys. zł.

- Modernizacja śluzy oraz sterowni na stopniu wodnym Ujście Nysy wraz z przebudową awanportów oraz obiektów towarzyszących, którego zakres obejmuje: przebudowę modernizacyjną komory pociągowej śluzy oraz przebudowę komory małej śluzy, a także korektę i ubezpieczenie brzegu prawego od wody górnej i wody dolnej, budowę nowej sterówki śluzowej, przebudowę awanportów z kierownicami oraz wyposażenie ruchome stopnia. Projekt jest w fazie opracowywania dokumentacji technicznej i uzyskiwania decyzji administracyjnych. Szacunkowy koszt projektu to 153 400 tys. zł. Aktualnie w ramach danego przedsięwzięcia trwają wyłącznie prace przygotowawcze.

- **Modernizacja jazów odrzańskich na odcinku w zarządzie RZGW Gliwice – woj. opolskie (etap II)**

Projekt obejmuje trzy oddzielne przedsięwzięcia na stopniach wodnych Krępna, Groszowice i Dobrzeń. Każde z przedsięwzięć zakłada wymianę zamknięć sektorowych jazów na zamknięcia klapowe z napędem hydraulicznym i niezbędną przebudową konstrukcji betonowych filarów, przyczółków i przęseł. Wybudowane zostaną przepławki dla ryb oraz inne obiekty towarzyszące. Planowany okres realizacji to I kwartał 2020 r. – I kwartał 2023 r. Projekt jest w fazie opracowywania dokumentacji technicznej i uzyskiwania decyzji administracyjnych. Opracowano raport OOŚ, operat wodnoprawny, projekty budowlane i projekty wykonawcze. Uzyskano decyzje o środowiskowych uwarunkowaniach, decyzje lokalizacyjne, decyzje na wycinkę drzew. W III kwartale 2019 r. planowane jest uzyskanie pozwolenia wodnoprawnego, ogłoszone również przetarg na roboty budowlane. Zawarcie umowy z wykonawcą planowane jest w I kwartale 2020 r. Szacunkowy koszt realizacji wynosi 1 15 339 tys. zł.

- **Projekt budowlany i projekt wykonawczy dla zadania „Janowice – przebudowa wału przeciwpowodziowego od strony południowej Janowic, gm. Czernica”**

W 2019 r. zlecono opracowanie dokumentacji projektowej dla inwestycji, której przedmiotem jest zabezpieczenie przeciwpowodziowe terenów zurbanizowanych i terenów użytkowanych gospodarczo w miejscowości Janowice w gm. Czernica. Zakres inwestycji obejmuje przebudowę istniejącego wału przeciwpowodziowego rz. Odry Janowice W-7 (WP-OD-2) w km 232+200–235+300 rzeki Odry. Zadanie stanowi uzupełnienie zabezpieczenia przeciwpowodziowego Wrocławskiego Węzła Wodnego.

Okres realizacji dokumentacji projektowej to lata 2019–2020, realizacja robót budowlanych planowana przez 2 lata od uzyskania środków finansowych na realizację. Koszt dokumentacji zgodnie z umową wynosi 124 tys. zł.

- **Budowa stopnia wodnego Lubiąż na rz. Odrze w rejonie wsi Gliniany**

Projekt realizowany w ramach Programu Rozwoju Odrzańskiej Drogi Wodnej, w którym planowana jest budowa stopni wodnych na rzece Odrze (Kaskadyzacja rzeki Odry). Budowa stopnia wodnego Lubiąż (tj. budowa jazu, dwóch śluz, przepławki, hydroelektrowni) ma na celu sterowanie przepływem wód rzeki Odry celem ochrony przed powodzią terenów przybrzeżnych (w tym miejscowości Lubiąż), poprawę warunków żeglugowych rzeki Odry, przywrócenie poziomów wód gruntowych i zapobieganie przesuszaniu gruntów (ochrona przed suszą, retencja wodna), powstrzymanie procesów erozyjnych w korycie rzeki Odry oraz produkcję energii elektrycznej. W dniu 27 grudnia 2018 r. ogłoszono postępowanie na wykonanie projektu budowlanego i projektu wykonawczego na budowę stopnia wodnego „Lubiąż” na rz. Odrze w rejonie

wsi Gliniany wraz z uzyskaniem decyzji o pozwoleniu na realizację inwestycji. W wyniku przeprowadzonej procedury przetargowej wyłoniony został wykonawca prac projektowych. Planowany termin zakończenia prac to 2027 r. Szacunkowy koszt całej inwestycji wynosi ok. 413 000 tys. zł.

- **Budowa stopnia wodnego Ścinawa na rz. Odrze**

Projekt realizowany w ramach Programu Rozwoju Odrzańskiej Drogi Wodnej. Pierwszym etapem przedsięwzięcia jest przygotowanie dokumentacji technicznej dla budowy stopnia wodnego na rzece Odrze wraz z uzyskaniem niezbędnych decyzji administracyjnych zezwalających na realizację inwestycji. Budowa stopnia Ścinawa ma na celu: sterowanie przepływem wód rzeki Odry celem ochrony przed powodzią m. Ścinawa, poprawę warunków żeglugowych rzeki Odry, przywrócenie poziomów wód gruntowych i zapobieganie przesuszaniu gruntów (ochrona przed suszą, retencja wodna), powstrzymanie procesów erozyjnych w korycie rzeki Odry, produkcję energii elektrycznej.

Najważniejszym aspektem przedsięwzięcia jest zapewnienie bezpieczeństwa powodziowego i zapobieganie skutkom suszy poprzez podniesienie poziomu wód gruntowych powyżej stopnia, przywrócenie poziomu wód gruntowych obniżonych na skutek naturalnej erozji dennej. W dniu 22 lutego 2019 r. ogłoszono postępowanie na wykonanie projektu budowlanego i wykonawczego na budowę stopnia wodnego „Ścinawa” wraz z uzyskaniem decyzji o pozwoleniu na realizację inwestycji. W dniu 7 maja 2019 r. nastąpiło otwarcie ofert. W chwili obecnej trwa sprawdzanie ofert. Przewidywany termin podpisania umowy to wrzesień 2019 r.

- **MEW Jaz Ratowice**

Projekt obejmuje budowę małej elektrowni wodnej w celu zagospodarowania energii spadu wytworzonego przez jaz Ratowice oraz produkcję ekologicznie czystej energii elektrycznej. Przygotowanie inwestycji rozpoczęto w 2016 r. (opracowano koncepcję), w 2019 r. planowane jest rozpoczęcie opracowania programu funkcjonalno-użytkowego (PFU), zaś zakończenie całej inwestycji zaplanowano do końca 2021 r. Całkowity koszt inwestycji szacowany jest na blisko 11 000 tys. zł.

- **Opracowanie dokumentacji projektowej dla Budowy Małej Elektrowni Wodnej MEW Jaz Rędzin zlokalizowanej w km 260+700 rzeki Odry**

Projekt obejmuje budowę małej elektrowni wodnej w celu zagospodarowania energii spadu wytworzonego przez jaz Rędzin oraz produkcję ekologicznie czystej energii elektrycznej. Planowane jest rozpoczęcie przygotowania programu funkcjonalno-użytkowego (PFU) w 2019 r. Szacunkowy koszt inwestycji to ok. 32 000 tys. zł, w tym koszt dokumentacji ponad 50 tys. zł.

- **Budowa i rozbudowa wału przeciwpowodziowego rzeki Odry przy miejskiej oczyszczalni ścieków w miejscowości Kędzierzyn-Koźle, woj. opolskie**

Przedmiotowa inwestycja posiada kompletną dokumentację projektową oraz wszystkie wymagane pozwolenia na jej realizację. Szacunkowy całkowity koszt realizacji zadania wynosi 20 100 tys. zł. Roboty budowlane w ramach zadania planowane są do realizacji w latach 2020–2021. W bieżącym roku wypłacane są odszkodowania za nieruchomości przejęte na rzecz Skarbu Państwa pod planowaną inwestycję.

- **Zabezpieczenie przed powodzią miasta Krosno Odrzańskie – opracowanie dokumentacji technicznej**

Zakres inwestycji obejmuje budowę ośmiu wałów opaskowych (bierną ochronę przeciwpowodziową) oraz poprawę przepustowości i wykonanie zabezpieczeń przeciwoerozyjnych koryt czterech kanałów ulgi w obrębie miasta. Wykonane zostaną także zabezpieczenia przeciwcofkowe (kłapy zwrotne) na wylotach istniejących kolektorów deszczowych do rzeki Odry, kanały ulgi oraz mechaniczne odprowadzenie wód deszczowych i przesiąkowych z chronionych wałami terenów miasta. Łączna długość budowanych i nadbudowywanych odcinków wałów wynosi 5926 m. Przygotowanie

inwestycji rozpoczęło się w 2015 r., obecnie ukończono opracowanie dokumentacji projektowej oraz uzyskano decyzję pozwolenia na realizację inwestycji. Zakończenie inwestycji planowane jest do końca 2022 r. Całkowity koszt inwestycji oszacowano na ponad 74 500 tys. zł.

- **Przebudowa polderu Żelazna (etap I, etap II)**

Polder Żelazna jest obiektem istniejącym, wybudowanym przed rokiem 1939, aby zapewnić ochronę przed powodzią, wymagającym przeprojektowania i przebudowy. Zbiornik zabezpieczy teren specjalnej strefy ekonomicznej w Opolu, obszary zamieszkałe przy ul. Partyzanckiej oraz teren obwodnicy północnej miasta Opola. Polder będzie oddziaływał pozytywnie na wsie Sławice, Żelazna, Niewodniki oraz Narok, Elektrownię Opole, a także obszary położone poniżej. Przebudowa zwiększy powierzchnię zbiornika około dwukrotnie z obecnych 200 ha do 400 ha, natomiast pojemność przeszło pięciokrotnie, która wyniesie docelowo ok. 10 mln m³, zaś długość obwałowań wyniesie ponad 15 km. Inwestycja pozwoli na pełną kontrolę sterowania przepływem w sytuacji wezbrania. Szacowana wartość zadania wynosi 158 500 tys. zł.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia MINISTRA
Anna Moskwa
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Waldemara Śługockiego*skierowane do ministra zdrowia Łukasza Szumowskiego*

Szanowny Panie Ministrze!

Do mojego biura senatorskiego zgłaszają się mieszkańcy województwa lubuskiego, którzy alarmują mnie o problemach z dostępem do leków. W polskich aptekach brakuje przede wszystkim lekarstw na nadciśnienie, cukrzycę, choroby tarczycy, astmę i różnego rodzaju alergię. Naczelna Rada Aptekarska ogłosiła, że przekazała Ministerstwu Zdrowia listę około 500 brakujących leków.

Po obiecanej dostawie leków w dalszym ciągu pacjenci skarżą się na duże braki w dostępności produktów leczniczych. Sytuacja, w której znaleźli się chorzy, jest bardzo niebezpieczna ze względu na niemożność wykupienia leków przepisanych im na stałe. Przykładowo chorzy na cukrzycę lub choroby tarczycy nie mogą pozwolić sobie na przerwanie prowadzonego leczenia – może to zagrażać nie tylko ich zdrowiu, ale również życiu. W trudnej sytuacji są również mieszkańcy małych miejscowości, w których jest tylko jedna apteka bądź nie ma jej wcale. Jednak nawet w dużych miastach, gdzie leków można szukać w kilku aptekach, jest to sytuacja niezwykle uciążliwa dla chorych. Ministerstwo Zdrowia wskazuje na możliwość wydawania przez farmaceutów zamienników, ale to z kolei zmusza pacjentów do kolejnych wizyt u lekarzy w celu zmiany przepisanej recepty. I niestety nawet to nie gwarantuje chorym dostępu do danego odpowiednika leku w ich aptece.

Szanowny Panie Ministrze, wszyscy obywatele Rzeczypospolitej Polskiej powinni mieć zapewniony stały i nieograniczony dostęp do świadczeń opieki zdrowotnej. W ochronie zdrowia dostępność leków ma kluczowe znaczenie dla efektywnego i szybkiego leczenia. Dlatego, mając na uwadze dobro i zdrowie pacjentów, zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o ustosunkowanie się do przedmiotowego problemu, podjęcie działań zmierzających do poprawy bezpieczeństwa lekowego Polaków oraz o odpowiedzi na następujące pytania.

1. Czy Ministerstwo Zdrowia dysponuje aktualnymi danymi z rynku, które przedstawiają dostępność leków w poszczególnych regionach, w tym w województwie lubuskim? Jeżeli tak, proszę o ich upublicznienie.

2. Jakie działania zostały podjęte do tej pory w celu poprawy dostępności leków?

*Z poważaniem
Waldemar Śługocki*

Odpowiedź

Warszawa, 10 września 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W nawiązaniu do oświadczenia Pana Waldemara Śługockiego, Senatorsa Rzeczypospolitej Polskiej, w sprawie braku leków w aptekach na terenie całej Polski Minister Zdrowia informuję, że sytuacja dostępności do leków jest na bieżąco monitorowana i nie istnieje ryzyko systemowego braku leków w Polsce.

Minister Zdrowia na bieżąco otrzymuje informacje o możliwych trudnościach w zaopatrzeniu w określone produkty lecznicze, podejmuje działania celem określenia przyczyn takiego stanu oraz wyeliminowanie zagrożeń, jakim jest brak leków dla polskich pacjentów.

Działania związane z zapobieganiem brakom leków prowadzone są na wielu płaszczyznach. Minister Zdrowia podjął szereg działań, zarówno o charakterze systemowym, jak i doraźnym, które mają na celu zapewnienie dostępności do leków. W ostatnim czasie wprowadzono szereg zmian legislacyjnych, które miały na celu wzmocnienie bezpieczeństwa lekowego dla polskich pacjentów. Przykładem takich rozwiązań były kolejne nowelizacje ustawy – Prawo farmaceutyczne, w tym ostatnia, która weszła w życie z dniem 6 czerwca br., a które miały na celu wzmocnienie systemu nadzoru nad rynkiem leków w Polsce przez wzmocnienie instytucjonalne Inspekcji Farmaceutycznej, wprowadzenie zasad obrotu produktami leczniczymi na poziomie apteki i hurtowni farmaceutycznej poprzez wyraźne określenie podmiotów, które mogą zaopatrywać apteki i hurtownie w leki czy zwiększenie wymiaru kar za naruszenie zasad obrotu produktami leczniczymi określonymi w ustawie – Prawo farmaceutyczne.

Innym przykładem działań legislacyjnych są zmiany w zakresie systemu monitorowania transportu produktów leczniczych uznanych za zagrożone brakiem dostępności na polskim rynku oraz wprowadzenie zasad kontroli i przewozu takich produktów leczniczych. Wprowadzone rozwiązania pozwalają na bieżące monitorowanie systemu transportu oraz reagowanie w sytuacji stwierdzenia prób nielegalnego wywozu leków z Polski. Zgodnie z tą ustawą systemem monitorowania przewozu drogowego i kolejowego zostały objęte produkty lecznicze, środki spożywcze specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyroby medyczne zagrożone brakiem dostępności na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Jeśli chodzi o monitorowanie przewozu tych produktów, to każdy przedsiębiorca musi zgłosić Głównemu Inspektorowi Farmaceutycznemu zamiar wywozu tych towarów z Polski lub ich zbycia podmiotowi prowadzącemu działalność poza naszym krajem. Wprowadzone przepisy przewidują, że zamiar wywozu leków za granicę będzie znajdował się w zgłoszeniu wywozowym dokonywanym do stosownego rejestru, do którego dostęp w zakresie kwestii lekowych będzie posiadał Główny Inspektor Farmaceutyczny. Przewóz leków podlega kontroli przez służby celno-skarbowe, a jeżeli w wyniku kontroli zostanie ujawnione, że zamiar przewozu produktów leczniczych był dokonany bez zgłoszenia Głównemu Inspektorowi Farmaceutycznemu, o którym mowa w art. 37av ust. 1 ustawy – Prawo farmaceutyczne, przed upływem terminu na zgłoszenie sprzeciwu, określonego w art. 37av ust. 3 ustawy – Prawo farmaceutyczne lub wbrew sprzeciwowi, o którym mowa w art. 37av ust. 3 ustawy – Prawo farmaceutyczne, będą one mogły zostać zatrzymane.

W sytuacji stwierdzenia możliwości powstania niedoborów rynkowych dla określonych produktów leczniczych Minister Zdrowia poleca Inspekcji Farmaceutycznej podjęcie niezbędnych działań o charakterze interwencyjno-kontrolnym. Inne działania podejmowane przez Inspekcję Farmaceutyczną to kontrole bieżące i doraźne, zbieranie danych w zakresie obrotu hurtowego oraz bezpośrednie spotkania z podmiotami biorącymi udział w obrocie zarówno hurtowym, jak i detalicznym produktami leczniczymi w sytuacji zagrożenia wystąpienia niedoborów.

Do działań o charakterze systemowym należy zaliczyć również uruchomienie od dnia 1 kwietnia 2019 r. Zintegrowanego Systemu Monitorowania Obrotu Produktami Leczniczymi, dalej „ZSMOPL”. System ten umożliwia przekazywanie za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej dziennych raportów dotyczących przeprowadzonych transakcji, stanów magazynowych, braków w dostępie do produktów monitorowanych, z poziomu podmiotu odpowiedzialnego, hurtowni farmaceutycznej oraz apteki i pozwala na stworzenie pełnego obrazu obrotu tymi produktami. Przetwarzane w ZSMOPL dane ułatwiają Ministrowi Zdrowia i Inspekcji Farmaceutycznej dokonywanie analiz dostępności leku na poziomie podmiotu odpowiedzialnego, hurtowni oraz aptek działających na terenie kraju.

Do działań o charakterze systemowym należy również aktywność Inspekcji Farmaceutycznej w zakresie zbierania danych o odmowach realizacji zamówień na leki przez hurtownie farmaceutyczne, zgłaszane przez apteki ogólnodostępne. Na podstawie

zebranych danych Główny Inspektor Farmaceutyczny przesyła Ministrowi Zdrowia cotygodniowe raporty w sprawie sytuacji dostępności produktów leczniczych na rynku krajowym. W raportach tych Główny Inspektor Farmaceutyczny wskazuje leki, które zostały zgłoszone przez 5% aptek w danym województwie, wobec których wystąpiły problemy z realizacją zamówień z hurtowni farmaceutycznej. W oparciu o powyższe dane oraz inne informacje dotyczące obrotu produktami leczniczymi Minister Zdrowia ogłasza co najmniej raz na dwa miesiące w formie obwieszczenia wykaz leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych najbardziej zagrożonych brakiem dostępności na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. W przypadku gdy lek, środek spożywczy specjalnego przeznaczenia żywieniowego lub wyrobów medycznych, umieszczony w obwieszczeniu, ma zostać zbyty przez podmiot prowadzący obrót hurtowy w Polsce do innego podmiotu prowadzącego obrót hurtowy poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ustawodawca nałożył obowiązek poinformowania Głównego Inspektora Farmaceutycznego o zamiarze wywozu tego produktu. Główny Inspektor Farmaceutyczny może zgłosić sprzeciw wobec zamiaru wywozu danego produktu za granicę, co uniemożliwia jego legalną sprzedaż zagranicą. Powyższe działania ograniczają możliwości wywozu leków określonych w obwieszczeniu za granicę, by zwiększyć ich dostępność dla polskich pacjentów.

Należy także wyjaśnić, iż ww. obwieszczenie ma charakter prewencyjny. W istocie oznacza to, że objęte nim leki są w zdecydowanej większości dostępne na terenie Polski. Prewencyjny charakter obwieszczenia ma na celu zapewnienie leku polskim pacjentom. Biorąc bowiem pod uwagę fakt, iż wiele krajów w UE ma wyższe ceny tych samych leków, istnieje uzasadniona obawa, że wykreślenie znacznej ilości tych leków z listy spowoduje ich natychmiastową sprzedaż przez hurtownie do tych krajów.

W dniu 19 lipca 2019 r. Minister Zdrowia wydał zarządzenie w sprawie utworzenia Zespołu do spraw przeciwdziałania brakom w dostępności produktów leczniczych (Dz. Urz. Min. Zdrow. poz. 57), zgodnie z którym powołany został Zespół do spraw przeciwdziałania brakom w dostępności produktów leczniczych jako organ pomocniczy dla Ministra Zdrowia. Do zadań Zespołu należy:

1) analiza danych, gromadzonych przez Ministerstwo Zdrowia, organy podległe i nadzorowane przez Ministra Zdrowia oraz Naczelną Izbę Aptekarską i inne podmioty, związanych z dostępnością produktów leczniczych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ze szczególnym uwzględnieniem produktów leczniczych zamieszczonych w wykazie, o którym mowa w art. 37av ust. 14 ustawy – Prawo farmaceutyczne;

2) przygotowywanie rekomendacji dla Ministra Zdrowia oraz organów podległych lub nadzorowanych przez Ministra Zdrowia w zakresie działań, które powinny zostać podjęte w celu przeciwdziałania brakom dostępności produktów leczniczych.

W wyniku podjętych działań Minister Zdrowia ustalił, iż nie istnieje systemowy problem z dostępnością leków dla polskiego społeczeństwa. Faktem jest, że zdarzają się również wyjątki i niektóre leki bądź niektóre dawki leków są czasowo niedostępne w obrocie bądź ich dostępność jest ograniczona z uwagi na mniejszy wolumen dostarczony przez producenta, niemniej sytuacja ta jest wyjątkowa, a większość niedostępnych leków bądź dawek ma zamienniki lub odpowiedniki.

Mając na uwadze wszystkie wyżej przedstawione informacje i wyjaśnienia, należy podkreślić, iż Minister Zdrowia podejmował wszelkie niezbędne działania i interwencje w zakresie posiadanych narzędzi.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Maciej Miłkowski
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatorów Antoniego Szymańskiego, Jana Żaryna i Jana Marii Jackowskiego

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów, ministra kultury
i dziedzictwa narodowego Piotra Glińskiego
oraz do prezesa Instytutu Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni
przeciwko Narodowi Polskiemu Jarosława Szarka

W osiemdziesiątą rocznicę wybuchu II wojny światowej należy szczególnie głośno mówić o zbrodni pomorskiej i przypominać ją. Termin ten, sformułowany i propagowany przez pracowników Instytutu Pamięci Narodowej, wydaje się najbardziej adekwatny. W pierwszych miesiącach działań wojennych na Pomorzu Gdańskim zamordowano bowiem ok. 30 tysięcy osób. Mimo tak dużej skali krwawego wydarzenia z jesieni 1939 r. słabo funkcjonują w świadomości społecznej Polaków.

Na początku września 1939 r. na Pomorzu Gdańskim, w ramach polityki administracji państwowej III Rzeszy, zaczęły powstawać lokalne oddziały niemieckiej straży obywatelskiej złożone z miejscowych Niemców. Organizacja, do której wstąpiło na Pomorzu ponad 38 tysięcy osób, formalnie miała charakter obronny. W rzeczywistości służyła do eksterminacji i załatwiania osobistych porachunków z polskimi sąsiadami.

Przysze ofiary zatrzymywano na ulicach, w dworach, miejscach pracy. Polaków gromadzono na posterunkach policji, w budynkach starych fabryk, piwnicach byłych gmachów szkolnych, koszarach wojskowych, zabudowaniach gospodarczych. W tych prowizorycznych aresztach znęcano się nad zatrzymanymi Polakami. Do bicia używano pejczy, desek z gwoździami i wideł. W Rypinie szczuto psami, gdzie indziej wbijano gwoździe w plecy, a wołającym o pomoc i krzyczącym z bólu wkładano w usta gips. W starogardzkim więzieniu ze szczególnym okrucieństwem traktowano księży, zwłaszcza tych o niemiecko brzmiących nazwiskach. Kobiety nauczycielki były torturowane i niejednokrotnie gwałcone. Ci, którzy przeżyli tortury, stawali przed tzw. sądem ludowym. Najwięcej egzekucji odbyło się w okolicznych lasach: piasńskich, szpegawskich, hopowskich, skarzewskich. Niemcy dokonywali eksterminacji także w żwirowniach, piaszkowniach – Paterek, Mniszek, Małe Czyste – okopach, rozległych dolinach, parkach miejskich, na polanach.

Jak wynika z ustaleń historyków, 25–30% ofiar nie zginęło w wyniku rozstrzelania, tylko zostało zamordowanych w dołach śmierci tępymi narzędziami, najprawdopodobniej kolbami karabinów i łopatami. Z sądowo-lekarskich oględzin ciał ofiar zbrodni, które przeprowadzono po wojnie w Zakładzie Medycyny Sądowej Akademii Medycznej w Gdańsku, wynika, że kaci strzelali do kłęczących lub leżących ludzi od tyłu, tak aby zabici upadali twarzą do grobu. Rannych dobijano uderzeniami kolb karabinowych lub grzebano w grobie bez dobijania. Jak wynika z relacji, mordowani często zachowywali godną postawę. Niektórzy żegnali się z życiem słowami „Jeszcze Polska nie zginęła!”. Wielu Polaków zostało jedynie postrzelonych i udusiło się w grobach, gdzie zostali przysypani piaskiem i innymi ciałami. Tylko nielicznym udało się przeżyć egzekucję, uciec lub wygrzebać się spod stosu ciał. Po wojnie niektórzy złożyli relacje świadczące o bestialstwie sprawców.

Wśród zamordowanych ok. 30 tysięcy osób przeważali przedstawiciele polskiej inteligencji, ale byli również polscy rolnicy, robotnicy, rzemieślnicy, Żydzi i osoby chore psychicznie.

Była to pierwsza w czasie II wojny światowej tak wielka akcja eksterminacyjna wymierzona w ludność cywilną. Jak podkreślają historycy IPN, zarówno skala, jak i charakter zbrodni niemieckich na obszarze przedwojennego województwa pomorskiego, a także rola straży obywatelskiej, przemawiają za potrzebą wprowadzenia do edukacji i pamięci narodowej nowego pojęcia: zbrodni pomorska 1939 r. Naukowcy IPN zaznaczają, iż zbrodnia katyńska czy zbrodnia wołyńska stały się częścią pamięci narodowej Polaków i powinno się stać podobnie ze zbrodnią pomorską – o to również ape-

lujemy. Zwracamy się także do Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego oraz Instytutu Pamięci Narodowej o podjęcie działań na rzecz godnego upamiętnienia zbrodni pomorskiej.

*Antoni Szymański
Jan Żaryn
Jan Maria Jackowski*

**Odpowiedź
PREZESA INSTYTUTU PAMIĘCI
NARODOWEJ – KOMISJI ŚCIGANIA
ZBRODNI PRZECIWKO
NARODOWI POLSKIEMU**

Warszawa, 29 sierpnia 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu

Szanowny Panie Marszałku!

Oświadczenie złożone 2 sierpnia 2019 r. przez Panów Senatorów Antoniego Szymańskiego, Jana Żaryna oraz Jana Marię Jackowskiego w sprawie Zbrodni Pomorskiej 1939 roku należy ze wszech miar pochwalić. Ludobójcza polityka Niemiec wobec mieszkańców Polski rzeczywiście rozpoczęła się na ogromną skalę już jesienią 1939 r. Całe polskie Pomorze spłynęło już w pierwszych miesiącach niemieckiej okupacji krwią tysięcy niewinnych, w tym także wielu ogromnie zasłużonych osób. Polscy obywatele z różnych grup zawodowych i społecznych padli ofiarą ogromnej zbrodniczej zemsty, wykonanej bezpośrednio przez sąsiadów, współobywateli narodowości niemieckiej, wspieranych przez okupacyjne władze III Rzeszy. Na terenie ponad czterystu miejscowości wchodzących w skład ówczesnego województwa pomorskiego (dzisiejszych województw kujawsko-pomorskiego oraz pomorskiego) niemieccy zbrodniarze zorganizowali mordy na swoich polskich sąsiadach, których potajemnie pogrzebali w nieoznaczonych nawet najskromniejszymi tabliczkami czy krzyżami dołach śmierci. Do dziś nie znamy wszystkich ofiar, do dziś trwają na całym Wielkim Pomorzu prace nad godnym upamiętnieniem tych, którzy jesienią 1939 r. oddali życie za to, że byli Polakami.

Ta wielka zbrodnia nigdy nie powinna być zapomniana, a przede wszystkim musi być nadal prowadzona akcja edukacyjna i dalsze badania naukowe poświęcone tej problematyce. Instytut Pamięci Narodowej od swojego powstania podejmował różnorodne działania związane ze Zbrodnią Pomorską 1939 roku. Od postępowań prokuratorskich w ramach pracy Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu po szereg działań naukowych, edukacyjnych, a od kilku lat, gdy rozszerzono ustawowy zakres zadań i uprawnień IPN, także upamiętnień. W 2018 r. przy wsparciu IPN powstał największy do tej pory w Polsce pomnik Pamięci Ofiar Zbrodni Pomorskiej 1939 roku, zlokalizowany nie bezpośrednio na miejscu mordy, nie w ustronnych, położonych najczęściej na uboczu dołach śmierci, ale w środku dużego miasta (Toruń, ul. Uniwersytecka, 6 X 2018 r.). Już za miesiąc nowy pomnik stanie nad mogiłami tysięcy niewinnych ofiar w Lesie Szpęgawskim pod Starogardem. Najważniejsze jednak w dorobku IPN są liczne publikacje naukowe oraz praca edukacyjna adresowana szczególnie do najmłodszego pokolenia, dla którego II wojna to już historia bardzo, bardzo odległa i tym samym coraz bardziej zapominana.

Uwzględniając powyższe, w pełni popieram wszystkie działania upowszechniające wiedzę o niemieckich zbrodniach popełnionych na terenie okupowanej Polski w pierwszych miesiącach okupacji, w tym oczywiście także zaangażowanie Senatu RP zmierzające do oddania hołdu, upamiętnienia ofiar Zbrodni Pomorskiej 1939 roku. Osiemdziesiąta rocznica wybuchu najstraszniejszej z wojen, w wyniku której Polska obok Chin poniosła największe straty w światowej skali spośród wszystkich państw napadniętych, nakłada na współczesną Polskę szczególne zobowiązanie do upamiętnienia ofiar.

Z poważaniem

Jarosław Szarek

**Odpowiedź
WICEPREZESA RADY MINISTRÓW,
MINISTRA KULTURY
I DZIEDZICTWA NARODOWEGO**

Warszawa, 5 grudnia 2019 r.

Pan
Tomasz Grodzki
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

Odpowiadając na oświadczenie, złożone przez senatorów Antoniego Szymańskiego, Jana Żaryna, Jana Marię Jackowskiego na 83. posiedzeniu Senatu Rzeczypospolitej Polskiej 2 sierpnia 2019 r., w sprawie podjęcia działań na rzecz godnego upamiętnienia zbrodni pomorskiej, wyjaśniam, że politykę historyczną Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego realizuje w tym zakresie Muzeum Piaśnickie w Wejherowie, będące oddziałem podległej Ministrowi KiDN instytucji kultury pod nazwą Muzeum Stutthof w Sztutowie. Niemiecki Nazistowski Obóz Koncentracyjny i Zagłady (1939–1945).

Zgodnie ze statutem ww. muzeum nadanym zarządzeniem Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 23 kwietnia 2018 r. w sprawie nadania statutu Muzeum Stutthof w Sztutowie. Niemiecki Nazistowski Obóz Koncentracyjny i Zagłady (1939–1945) (Dz. Urz. MKiDN, poz. 22) do zadań tej instytucji należy m.in. *upowszechnianie wiedzy w Polsce i za granicą o ofiarach pomordowanych w Piaśnicy* (§5 ust. 1), które to zadanie realizowane jest m.in. poprzez organizowanie uroczystości upamiętniających „wydarzenia związane z historią byłego niemieckiego obozu koncentracyjnego i zagłady Stutthof oraz zbrodni w Piaśnicy” (§5 ust. 2). Muzeum – zgodnie z przywoływanym statutem – gromadzi zbiory „dotyczące niemieckich zbrodni w Piaśnicy oraz martyrologii Narodu Polskiego i innych narodów na Kaszubach i Pomorzu Gdańskim w latach 1939–1945” (§5 ust. 3 pkt 11), których zakres obejmuje *historię Pomorza Gdańskiego w czasie II wojny światowej oraz martyrologii ludności polskiej i ruchu oporu w tym regionie, a także historie niemieckich zbrodni w Piaśnicy oraz martyrologii Narodu Polskiego i innych narodów na Kaszubach i Pomorzu Gdańskim w latach 1939–1945* (§5 ust. 4 pkt 3 i 6).

Wyłoniony w 2015 r. ze struktury Muzeum Stutthof w Sztutowie oddział znajduje się obecnie w fazie kształtowania swojego profilu i rozwijania działalności. Jednym z ostatnich projektów Muzeum Piaśnickiego w Wejherowie są produkcja – przy

finansowym wsparciu resortu kultury – i pokazy filmu „Piaśnica” w reż. Mariusza Sławińskiego, a także materiałów filmowych i animacji przybliżających postaci błogosławionej siostry Alicji Kotowskiej i doktora Józefa Władysława Bednarza. Muzeum Piaśnickie jest także organizatorem zaplanowanej na 3–5 września br. międzynarodowej konferencji pt. „Polityka okupacyjna narodowosocjalistycznych Niemiec. Pomorze jesienią 1939 r. i zbrodnia pomorska”. Podczas odbywającej się w Wejherowie konferencji zaprezentowane zostaną dwa nowe filmy zrealizowane przez tę instytucję kultury: „Pelplin” oraz „Szpęgawsk”.

Pragnę dodać, że Minister KiDN udzielił także dofinansowania na realizację filmu fabularnego w reżyserii Filipa Bajona pt. „Kamerdyner”. Rozgrywający się w latach 1900–1945 film, opowiadając historię pruskiego rodu von Krauss zamieszkującego w okolicy Pucka, kończy się masowym mordem popełnionym na tysiącach Kaszubów w lasach pod Piaśnicą.

Przy wsparciu finansowym resortu kultury na terenie cmentarza w Lesie Szpęgawskim powstaje pomnik upamiętniający ponad 7 tysięcy mieszkańców Pomorza, zamordowanych w pierwszych dwóch latach wojny przez Niemców. Uroczyste odsłonięcie monumentu będzie miało miejsce prawdopodobnie 29 września tego roku, udział w uroczystościach 80. rocznicy Obchodów Zbrodni Niemieckiej w Lesie Szpęgawskim zapowiedział Prezydent RP.

Z poważaniem

Piotr Gliński

Oświadczenie senatora Antoniego Szymańskiego

skierowane do minister rodziny, pracy i polityki społecznej
Bożeny Borys-Szopy

Szanowna Pani Minister!

Mając na uwadze podstawowe prawo dziecka do wychowania w rodzinie biologicznej, a jeśli to niemożliwe, w zastępczej bądź adopcyjnej, zwracam się z pytaniami dotyczącymi umieszczania dzieci w zagranicznych rodzinach adopcyjnych.

Jak mi wiadomo, liczba adopcji dzieci do rodzin obywateli zagranicznych uległa w ostatnich latach zmniejszeniu. Proszę zatem o informacje:

– czy nie wpłynęło to negatywnie na zapewnienie dzieciom opieki i wychowania w rodzinach adopcyjnych?

– ile dzieci z uregulowaną sytuacją prawną, niemających szans powrotu do rodziny biologicznej, oczekuje na adopcję lub umieszczenie w rodzinie zastępczej?

– czy zwiększyła się liczba dzieci chorych i niepełnosprawnych oczekujących na adopcję?

– jaka była liczba dzieci umieszczonych w adopcji zagranicznej w latach 2014–2018?

Antoni Szymański

**Odpowiedź
MINISTER RODZINY, PRACY
I POLITYKI SPOŁECZNEJ**

Warszawa, dnia 10 września 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku!

Odpowiadając na wystąpienie z dnia 2 sierpnia 2019 r., znak: BPS/043-83-2388/19, dotyczące oświadczenia senatora Antoniego Szymańskiego złożonego podczas 83. posiedzenia Senatu RP w sprawie umieszczania dzieci w zagranicznych rodzinach adopcyjnych, uprzejmie informuję:

Rzeczpospolita Polska jest sygnatariuszem Konwencji z dnia 29 maja 1993 r. o ochronie dzieci i współpracy w dziedzinie przysposobienia międzynarodowego, tzw. konwencji haskiej (Dz. U. 2000, Nr 39, poz. 448), natomiast Minister Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej wykonuje zadania organu centralnego wyznaczonego zgodnie z art. 6 wyżej wymienionej Konwencji.

Konwencja haska jest narzędziem, którego podstawowym celem jest stworzenie zabezpieczeń gwarantujących, iż przysposobienia międzynarodowe są dokonywane w najlepszym interesie dziecka i z poszanowaniem jego fundamentalnych praw, a także stworzenie systemu współpracy między państwami w celu zapewnienia korzystania z ww. zabezpieczeń, a tym samym zapobiegania uprowadzaniu i sprzedaży dzieci oraz handlowaniu nimi.

Rząd Pani Premier Beaty Szydło, po blisko 22 latach od dnia wejścia w życie w Polsce wspomnianej na wstępie Konwencji, podjął na początku roku 2017 decyzję dotyczącą ograniczania adopcji z przemieszczeniem dzieci poza granice Polski. Decyzja ta wynikała z głębokiego przekonania o możliwości znalezienia w Polsce właściwego, stabilnego zastępczego środowiska rodzinnego dla wielu dzieci zakwalifikowanych do adopcji. Oferowane dzisiaj polskim rodzinom efektywne narzędzia wsparcia i troska, jaką rząd polski otacza rodziny wychowujące dzieci, w tym również rodziny zastępcze, dają gwarancję zabezpieczenia dobrostanu większości dzieci pozbawionych opieki własnych rodziców w Polsce.

Traktowanie adopcji zagranicznych jako szczególnego rodzaju adopcji wynika z wielu powszechnie obowiązujących aktów prawnych.

Konwencja o Prawach Dziecka w art. 21 formułuje wprost zasadę subsydiarności adopcji zagranicznych. Zapis ten zobowiązuje Państwa Strony do traktowania adopcji związanej z przeniesieniem dziecka do innego kraju jako zastępczy środek opieki nad dzieckiem, jeżeli nie może być ono umieszczone w rodzinie zastępczej lub adopcyjnej lub nie można mu zapewnić w żaden inny odpowiedni sposób opieki w kraju jego pochodzenia.

Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 1992 r. (III CZP 48/92) stanowi, iż adopcję związaną z przeniesieniem dziecka do innego kraju należy zgodnie z art. 21 pkt b Konwencji traktować jako „zastępczy środek opieki nad dzieckiem”, co może nastąpić, gdy dziecku w żaden inny, odpowiedni sposób nie można zapewnić opieki na terenie Polski. Powyższe postanowienie Konwencji nakłada na sądy orzekające w sprawach o adopcję dziecka polskiego przez cudzoziemców obowiązek wyjaśnienia, tj. dokonania stosownych ustaleń, czy dane dziecko może być przysposobione przez odpowiednią rodzinę polską albo czy może być umieszczone w polskiej rodzinie zastępczej.

Analogiczne stanowisko jest prezentowane w Komentarzu do art. 114² Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego autorstwa Marka Andrzejewskiego.

Art. 114² ustawy – Kodeks rodzinny i opiekuńczy stanowi, iż przysposobienie, które spowoduje zmianę dotychczasowego miejsca zamieszkania przysposobianego w Rzeczypospolitej Polskiej na miejsce zamieszkania w innym państwie, może nastąpić wówczas, gdy tylko w ten sposób można zapewnić przysposobianemu odpowiednie zastępcze środowisko rodzinne. Przepis ten nie ma zastosowania, jeżeli między przysposabiającym a przysposobianym istnieje stosunek pokrewieństwa lub powinowactwa albo gdy przysposabiający już przysposobił siostrę lub brata przysposobianego.

W świetle art. 21 Konwencji o prawach dziecka oraz art. 114² Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego możliwość zakwalifikowania małoletniego przebywającego *w rodzinnej formie pieczy zastępczej* do przysposobienia związanego ze zmianą dotychczasowego miejsca zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na miejsce zamieszkania w innym państwie ogranicza się jedynie do sytuacji wyjątkowych.

Indywidualnie są także analizowane sytuacje poszczególnych dzieci przebywających w instytucjonalnej pieczy zastępczej.

Oznacza to zatem, że wszystkie ww. akty prawne formułują zasadę prymatu adopcji krajowych, ale jednocześnie zakładają istnienie sytuacji, w których adopcja zagraniczna może być najlepszym rozwiązaniem dla indywidualnie wskazanego dziecka.

Zasada pierwszeństwa adopcji krajowych wynika także z przepisów przywoływanej już wcześniej ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej.

Zgodnie z art. 167 tej ustawy dziecko może być zakwalifikowane do przysposobienia związanego ze zmianą dotychczasowego miejsca zamieszkania dziecka na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na miejsce zamieszkania w innym państwie po wyczerpaniu wszystkich możliwości znalezienia kandydata do przysposobienia tego dziecka na terenie kraju, chyba że między przysposabiającym a przysposobianym dzieckiem istnieje stosunek pokrewieństwa lub powinowactwa albo gdy przysposabiający już przysposobił siostrę lub brata przysposobianego dziecka.

Procedurę poszukiwania kandydatów do przysposobienia na terenie kraju reguluje przede wszystkim art. 164 ustawy.

Poszukiwania rozpoczynają się od analizy kandydatów zakwalifikowanych w danym ośrodku adopcyjnym. Następnie, gdy ośrodek nie posiada w swoich zasobach takich kandydatów, dokumentacja dziecka jest przesyłana do ośrodka adopcyjnego prowadzącego wojewódzki bank danych (w każdym województwie jest wyznaczony jeden taki ośrodek adopcyjny). Następnie ośrodek ten rozsyła dokumentację dziecka do innych ośrodków adopcyjnych na terenie jego województwa oraz innych ośrodków adopcyjnych prowadzących wojewódzkie banki danych, aby te – w celu rozszerzenia obszaru poszukiwań odpowiednich kandydatów – przekazały ją do pozostałych ośrodków adopcyjnych działających na terenie ich województw. W ten sposób rozpoczyna się poszukiwanie kandydatów do przysposobienia na terenie całego kraju. Jeśli w ciągu 55 dni nie uda się znaleźć kandydatów do przysposobienia, wówczas dokumentacja dziecka jest przesyłana do ośrodka adopcyjnego prowadzącego centralny bank danych (CBD) – aktualnie funkcję tego podmiotu pełni Wojewódzki Ośrodek Adopcyjny w Warszawie. CBD analizuje sytuację dziecka i rozważa zasadność przysposobienia międzynarodowego.

Dodatkowo należy zaznaczyć, iż rozpoczęcie procedury poszukiwania kandydatów do przysposobienia poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej nie wstrzymuje poszukiwania kandydatów na terenie kraju. Zgodnie z prawodawstwem polskim sytuacja dziecka jest na bieżąco monitorowana przez ośrodki adopcyjne, także pod kątem ewentualnego pozyskania rodziny w kraju na każdym etapie procedury, w tym także nawet na końcowym etapie procedury adopcji zagranicznej.

Ostateczną decyzję o każdym przysposobieniu dziecka, w tym także przez osoby mające miejsce zwykłego pobytu poza granicami Polski, podejmuje sąd. Należy jednak wskazać, iż procedurę adopcji międzynarodowej realizuje szereg niezależnych od siebie podmiotów, które dokładają wszelkich starań, aby zbadać, czy ten rodzaj przysposobienia leży w najlepszym interesie dziecka.

Ponadto należy zaznaczyć, iż zgodnie z art. 120¹ Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, jeżeli przez przysposobienie przysposabiany ma zmienić dotychczasowe miejsce zamieszkania w Rzeczypospolitej Polskiej na miejsce zamieszkania w innym państwie, przysposobienie może być orzeczone po upływie określonego przez sąd opiekuńczy *okresu osobistej styczności* przysposabiającego z przysposabianym w dotychczasowym miejscu zamieszkania przysposabianego lub w innej miejscowości w Rzeczypospolitej Polskiej.

Przy wykonywaniu nadzoru nad przebiegiem styczności przysposabiającego z przysposabianym sąd opiekuńczy korzysta z pomocy ośrodka adopcyjnego oraz w razie potrzeby organu pomocniczego w sprawach opiekuńczych.

Aktualne brzmienie przepisu nie określa długości trwania ww. okresu. Oznacza to zatem dowolność sądu w jego określeniu. W opinii resortu rodziny jego minimalna długość powinna wynosić 14 dni. Taki przedział czasowy z jednej strony pozwala na dokładną obserwację dziecka znajdującego się pod opieką kandydatów, a z drugiej zaś jest to czas, który z reguły nie powinien stanowić problemu, jeśli chodzi o długość okresu przebywania w Polsce kandydatów.

Opinia resortu znalazła odzwierciedlenie w projekcie nowelizacji ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej oraz niektórych innych ustaw, który w dniu 6 listopada 2018 r. został przyjęty przez Radę Ministrów i przekazany do prac sejmowych (druk nr 3023). W dniu 5 grudnia 2018 r. odbyło się pierwsze czytanie, w wyniku którego projekt został skierowany do Komisji Polityki Społecznej i Rodziny, a następnie do Podkomisji Stałej do Spraw Rodziny.

Dodatkowo projekt, o którym mowa powyżej, wprowadza uprawnienie organu centralnego lub upoważnionego przez organ centralny podmiotu do monitorowania przebiegu osobistej styczności. Jest to bardzo cenne narzędzie, które może dostarczyć organowi centralnemu informacji z bezpośredniego spotkania kandydatów do przysposobienia z dzieckiem i to, co dodatkowo cenne, mogą to być informacje z różnych, niezależnych źródeł. W sytuacji, gdyby po dokonaniu analizy z przebiegu osobistej styczności kandydata do przysposobienia dziecka z dzieckiem, okaże się, że kandydat do przysposobienia dziecka może nie zapewnić dziecku odpowiedniej opieki i wychowania, organ centralny może nie wydać zgody na kontynuowanie procedury przysposobienia, o której mowa w art. 17 Konwencji haskiej.

W ślad za wspomnianą na wstępie decyzją rządu o ograniczeniu adopcji zagranicznych dokonano także zmian w zakresie wymogów postadopcyjnych. I tak do obowiązków związanych z akredytacją zagranicznych agencji adopcyjnych wprowadzono wymóg:

- przesyłania przez pośredniczącą agencję adopcyjną do Katolickiego Ośrodka Adopcyjnego w Warszawie, jako ośrodka upoważnionego do prowadzenia procedur adopcji międzynarodowej, raz na rok, przez okres trzech lat, a po upływie tego okresu raz na trzy lata, aż do osiągnięcia przez dziecko pełnoletności, raportów z przeprowadzanych wywiadów postadopcyjnych (wraz ze zdjęciami dziecka);
- wyrażania na piśmie przez kandydatów do adopcji dziecka zgody na kontakt z dzieckiem za pośrednictwem środków umożliwiających porozumiewanie się na odległość (telefon, Skype, e-mail) przez pracowników Katolickiego Ośrodka Adopcyjnego w Warszawie lub przez pracowników polskiego organu centralnego oraz zgody na wizyty w miejscu zamieszkania dziecka, realizowane przez polskie służby konsularne lub inne osoby upoważnione przez organ centralny przez okres 6 miesięcy od dnia uprawomocnienia się postanowienia o przysposobieniu (wg wzoru oświadczenia).

Zmiany te zostały zaakceptowane przez akredytowane agencje adopcyjne.

Dodatkowo w 2018 r. rozszerzono oświadczenie kandydatów do przysposobienia dziecka o wyrażenie przez nich zgody na opracowywanie przez uprawnione w miejscu ich zwykłego pobytu podmioty informacji na temat sytuacji przysposobionego/przysposabianych, niezbędnych do sporządzenia raportu z przeprowadzonego wywiadu postadopcyjnego (wraz ze zdjęciem dziecka) i przekazywanie ich do polskiego organu centralnego lub polskiego ośrodka adopcyjnego upoważnionego do współpracy z organami centralnymi innych państw lub z licencjonowanymi przez rządy innych państw organizacjami lub ośrodkami adopcyjnymi z częstotliwością, o której mowa w wymogach dla agencji adopcyjnych.

W sytuacji, kiedy do polskiego organu centralnego docierają sygnały dotyczące wystąpienia nieprawidłowości na etapie postadopcji, wówczas są one monitorowane we współpracy z polskimi służbami konsularnymi oraz służbami społecznymi państwa, w którym dziecko przebywa, tak aby w możliwie najszerszym zakresie zabezpieczyć jego dobro. Dotychczasowe doświadczenia z tej współpracy są bardzo dobre.

Odnosząc się natomiast do pytania Pana Senatora dotyczącego liczby dzieci aktualnie oczekujących na adopcję, uprzejmie informuję, że z opracowania MRPiPS, sporządzonego na podstawie sprawozdań przekazanych przez Urzędy Marszałkowskie, wynika, że ośrodki adopcyjne w Polsce zakwalifikowały w roku 2018 do przysposobienia 2254 dzieci. Według danych Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej na dzień 31 grudnia 2018 r. liczba dzieci zakwalifikowanych do adopcji, dla których nie dobrano kandydatów do przysposobienia, wyniosła 1803.

Na podstawie sprawozdań rzeczowo-finansowych z wykonywania zadań z zakresu wspierania rodziny i systemu pieczy zastępczej zebranych przez MRPiPS w 2018 r. w pieczy zastępczej w Polsce na dzień 31 grudnia 2018 r. przebywało ogółem 55 288 dzieci umieszczonych w 37 252 podmiotach rodzinnej pieczy zastępczej. W instytucjonalnej pieczy przebywało zaś 17 051 dzieci w 1125 placówkach opiekuńczo-wychowawczych. Resort rodziny nie posiada danych statystycznych na temat kategorii dzieci z uregulowaną sytuacją prawną, zakwalifikowanych do adopcji, w podziale na obecne miejsce przebywania. Poza tym, w kontekście ewentualnych decyzji odnośnie do zmiany miejsca przebywania dziecka, należy zauważyć, że tego typu decyzje winny być podejmowane podczas przeprowadzanych cyklicznie ocen sytuacji dziecka przez grono specjalistów indywidualnie wobec każdego dziecka, nade wszystko w poszanowaniu jego prawa do wyrażania opinii oraz w trosce o jego dobro.

Jednakże pragnę jeszcze raz zapewnić, że Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej dąży w swoich działaniach do urzeczywistnienia w Polsce prymatu umieszczania dzieci pozbawionych opieki rodziców w rodzinnych formach pieczy zastępczej nad ich umieszczeniem w instytucjonalnych jej formach.

Z kolei odnosząc się do pytania Pana Senatora o zwiększenie liczby dzieci chorych i niepełnosprawnych oczekujących na adopcję, uprzejmie informuję, iż Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej dysponuje danymi statystycznymi dotyczącymi powyższej kwestii, zebranymi na podstawie sprawozdań jednorazowych przesłanych przez Urzędy Marszałkowskie i Urzędy Wojewódzkie do MRPiPS w 2018 r.

Zgodnie z danymi przedstawionymi w poniższej tabeli – 106 dzieci (4,6%) adoptowanych w 2018 r. posiadało orzeczenie o niepełnosprawności, z czego 95 zostało przysposobionych w adopcji krajowej, a 11 dzieci w adopcji zagranicznej. W 2017 r. liczba dzieci adoptowanych, które posiadały orzeczenie o niepełnosprawności, wyglądała podobnie.

Tabela 1. Adopcja dzieci z niepełnosprawnością w 2018 r.

Lp.	Wyszczególnienie	Liczba dzieci adoptowanych w 2018 r., które posiadały orzeczenie o niepełnosprawności		
		ogółem	adopcja krajowa	adopcja zagraniczna
		1	2	3
1.	Liczba dzieci, z tego w wieku:	106	95	11
1.1	poniżej 1 roku	8	8	0
1.2	od 1 roku do 3 lat	39	38	1
1.3	4–6 lat	41	38	3
1.4	7–9 lat	13	6	7
1.5	10–13 lat	2	2	0
1.6	14–15 lat	1	1	0
1.7	16–17 lat	2	2	0

Źródło: Opracowanie MRPiPS na podstawie sprawozdania jednorazowego (stan na dzień 31 grudnia 2018 r.).

W nawiązaniu do pytania Pana Senatora dotyczącego liczby polskich dzieci umieszczonych w rodzinach kandydatów mających miejsce stałego pobytu poza granicami Polski w załączeniu przekazuję dane w powyższym zakresie opracowane przez Ministerstwo Sprawiedliwości.

Mam nadzieję, że powyższe wyjaśnienia wyczerpują, będące w kompetencji ministra właściwego ds. rodziny, zagadnienia pozostające w zakresie zainteresowania Pana Senatora.

Z poważaniem

z upoważnienia MINISTER
Stanisław Szwed
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Antoniego Szymańskiego

skierowane do ministra zdrowia Łukasza Szumowskiego

Rozpoczął się sierpień. Miesiąc ten w wielu polskich domach traktowany jest jako czas abstynencji od alkoholu. W tym roku warto to podkreślić w szczególny sposób, bowiem obecnie przypada trzydziesta piąta rocznica zobowiązania naszego narodu do trzeźwości za sprawą staranń Kościoła katolickiego. Sierpień wybrano na miesiąc abstynencji ze względu na szczególne czczenie i „nagromadzenie” świąt maryjnych. Obecnie są jeszcze dodatkowe ważne okazje obligujące nas do głębszej refleksji i trzeźwego przeżywania jubileuszu narodzin Solidarności, rocznicy powstania warszawskiego czy Cudu nad Wisłą. Statystyki pokazują, że wolność zdobyta z takim trudem nie zawsze wykorzystujemy z rozsądkiem. Alkohol w Polsce jest dostępny przez całą dobę i w bardzo wielu miejscach. Błogosławiony ksiądz Bronisław Markiewicz ostrzegał nas, że „Polska albo będzie trzeźwa, albo nie będzie jej wcale”.

Odpowiedzialność każe nam stanąć w prawdzie i ocenić sytuację zagrożenia wynikającą z nadmiernego spożywania alkoholu. Sytuacja ta jest bardzo poważna, przede wszystkim w związku ze stałym wzrostem spożycia alkoholu i popadaniem w różnorakie uzależnienia coraz większej liczby osób. W latach osiemdziesiątych roczne spożycie alkoholu na 1 Polaka wynosiło nieco ponad 5 l czystego spirytusu, w roku ubiegłym Główny Urząd Statystyczny odnotował konsumpcję alkoholu na prawie dwukrotnie wyższym poziomie, tj. 9,5 l czystego spirytusu. Badania pokazują, że rosnące statystyki dotyczące picia niosą za sobą konkretne straty w wymiarze zdrowotnym, finansowym i społecznym. Destrukcyjną tendencję pogłębia powszechna reklama alkoholu jako napoju ofiarującego szczęście i dobre relacje towarzyskie. Lobby przemysłu spirytusowego przeznaczają ogromne budżety reklamowe, aby utrwaląc przyjemnie skojarzenie alkoholu z muzyką, sportem, wypoczynkiem i relaksem. Tragiczne konsekwencje tej szkodliwej działalności widać na każdym kroku: prawie milion osób uzależnionych, 4 miliony pijących ryzykownie i szkodliwie, 2 miliony dzieci w rodzinach z problemem alkoholowym. W badaniu ankietowym w ramach europejskiego programu ESPAD przeprowadzonym w szkołach w 2015 r. czytamy, iż „Picie napojów alkoholowych jest na tyle rozpowszechnione, że w czasie ostatnich 30 dni przed badaniem piło 48,6% piętnasto-szesnastolatków i 82,3% siedemnasto-osiemnastolatków. Najbardziej popularnym napojem alkoholowym wśród całej młodzieży jest piwo, a najmniej – wino. Wysoki odsetek badanych przyznaje się do przekraczania progu nietrzeźwości. W czasie ostatnich 30 dni przed badaniem chociaż raz upiło się 12,5% uczniów z młodszej kohorty i 19,7% ze starszej grupy wiekowej. W czasie całego życia ani razu nie upiło się tylko 63,1% uczniów młodszych i 35,6% uczniów starszych”. Te liczby są przerażające.

Do problemu alkoholizmu, a także nikotynizmu dochodzą nowe zagrożenia, związane z uzależnieniem od hazardu, mediów społecznościowych, gier komputerowych czy też smartfonów. Tymczasem w wielu gminach nieustannie zwiększa się liczbę punktów sprzedaży alkoholu. Statystycznie 1 punkt handlu alkoholem przypada na około 200 mieszkańców. Wydaje się, że coraz łatwiej dochodzi do sprzedaży alkoholu nieletnim oraz osobom pijanym. Odpowiedzialni za kontrolę respektowania przepisów zabraniających tego typu praktyk niejednokrotnie twierdzą, że próby ograniczenia tego zjawiska są trudne do przeprowadzenia z uwagi na traktowanie jej przez wymiar sprawiedliwości jako czynów o niskiej szkodliwości społecznej. Tym bardziej trzeba więc przypominać i promować inicjatywy, które przyczyniają się do trzeźwości. W tym roku przypadają 3 ważne jubileusze: dwudziestopięciolecie Stowarzyszenia „Wesele Wesel”, czyli stowarzyszenia małżeństw, które miały przyjęcia bezalkoholowe; czterdziestolecia Krucjaty Wyzwolenia Człowieka, deklarującej całkowite i dobrowolne wyrzeczenie się alkoholu jako napoju pod wszelką postacią; oraz czterdziestopięciolecie Anonimowych Alkoholików w Polsce, ruchu samopomocowego dla trzeźwiejących osób z problemem alkoholowym.

Rosnąca liczba osób uzależnionych od alkoholu to czynnik przyczyniający się do pogorszenia stanu zdrowia fizycznego, moralnego, intelektualnego i społecznego obywateli. To problem, do którego rozwiązania niezbędna jest współpraca instytucji państwowych, samorządowych, rodzin i kościołów oraz organizacji pozarządowych. W tym kontekście proszę o następujące informacje.

Jakie są szacunki dotyczące kosztów medycznych leczenia uzależnienia od alkoholu oraz zatruć i chorób, a także wypadków przy pracy i komunikacyjnych z tym związanych?

Jakie działania podejmowały Ministerstwo Zdrowia oraz Państwowa Agencja Rozwiązywania Problemów Alkoholowych w ostatnich 4 latach, by zwiększyć świadomość społeczeństwa co do zagrożeń wynikających ze spożycia alkoholu, oraz jakie były propozycje nowych rozwiązań prawnych dotyczących tego problemu, w szczególności w zakresie ograniczenia reklamy alkoholu oraz zmniejszenia liczby punktów jego sprzedaży?

Antoni Szymański

Odpowiedź

Warszawa, 29 sierpnia 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na oświadczenie Pana Antoniego Szymańskiego, Senatora Rzeczypospolitej Polskiej, złożone podczas 83. posiedzenia Senatu RP w dniu 2 sierpnia 2019 r. uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych informacji.

Odnosząc się do pytania związanego z szacunkami dotyczącymi kosztów medycznych leczenia uzależnienia od alkoholu oraz zatruc i chorób, a także wypadków przy pracy i komunikacyjnych związanych z problematyką używania alkoholu, uprzejmie informuję, że wysokość nakładów Narodowego Funduszu Zdrowia na leczenie w podmiotach leczenia uzależnienia od alkoholu w 2018 r. wynosiła 452 780 232 zł.

W dyskusji dotyczącej kosztów pośrednich wynikających z nadużywania alkoholu należy mieć na uwadze również szereg danych odzwierciedlających skalę obciążeń dla budżetu państwa wynikających ze spożywania alkoholu. Wśród nich wskazać należy m.in. na koszty wypadków drogowych spowodowanych przez nietrzeźwych uczestników ruchu. Według najnowszych danych Komendy Głównej Policji¹ w 2018 r. użytkownicy dróg (kierujący, piesi, pasażerowie) będący pod wpływem alkoholu uczestniczyli w 2779 wypadkach drogowych (8,8% ogółu wypadków), śmierć w nich poniosło 370 osób (12,9% ogółu zabitych), a 3112 osób odniosło obrażenia (8,3% ogółu rannych). W porównaniu z rokiem poprzednim jest to mniej wypadków o 9 (-0,3%), więcej zabitych o 29 osób (+8,5%) i mniej osób rannych o 38 (-1,2%). Bardziej szczegółowe informacje na ten temat dostępne są w raporcie „Stan bezpieczeństwa ruchu drogowego oraz działania realizowane w tym zakresie w 2018 roku”, opracowywanym rokrocznie przez Krajową Radę Bezpieczeństwa Ruchu Drogowego.

Nie mniej istotne są także koszty leczenia wszystkich chorób związanych ze spożyciem alkoholu czy pośrednie koszty wynikające z absencji w pracy – wg danych Zakładu Ubezpieczeń Społecznych liczba dni absencji chorobowej z tytułu niezdolności do pracy spowodowanej nadużyciem alkoholu (kod C)² wyniosła w 2018 r. 158 tys.

W odniesieniu do pytania dotyczącego działań podejmowanych przez Ministerstwo Zdrowia w zakresie informowania o szkodliwości nadużywania alkoholu uprzejmie informuję, że zgodnie z ustawą z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2018 r. poz. 2137 z późn. zm.) prowadzenie działalności informacyjno-edukacyjnej, opracowywanie ekspertyz oraz opracowywanie i wdrażanie nowych metod profilaktyki i rozwiązywania problemów alkoholowych jest jednym z głównych zadań podległej Ministrowi Zdrowia Państwowej Agencji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych (PARPA). Należy wskazać, że PARPA realizuje szereg działań o charakterze informacyjno-edukacyjnym w odniesieniu do ogółu populacji, ale także mając na względzie szczególnie narażone na szkodliwe działanie alkoholu grupy społeczne, takie jak m.in. dzieci i młodzież, kobiety w ciąży i karmiące piersią, kierujący pojazdami. W odniesieniu do działań, które podejmowane były przez PARPA w okresie ostatnich czterech lat, uprzejmie informuję, że:

1. W 2018 r. w ramach konkursu na realizację zadań Narodowego Programu Zdrowia przekazano do co najmniej 30% placówek podstawowej opieki medycznej materiały informacyjne dla pacjentów zawierające informacje o wpływie alkoholu na organizm, wzorach spożywania alkoholu, limitach spożywania

¹ Komenda Główna Policji, Biuro Ruchu Drogowego, *Wypadki drogowe w Polsce w 2018 roku*, Warszawa 2019.

² Zakład Ubezpieczeń Społecznych, *Absencja chorobowa w 2018 roku*, Warszawa 2019.

- alkoholu na poziomie niskiego ryzyka szkód oraz o możliwościach poszukiwania pomocy;
2. PARPA realizuje działania profilaktyczne adresowane do dzieci i młodzieży jako osób, które w przyszłości mogą stać się konsumentami napojów alkoholowych. Priorytetem w działaniach podejmowanych przez PARPA jest promowanie standardów jakości programów profilaktycznych i zwiększanie liczby rekomendowanych programów. Jednym z działań mających na celu poprawę jakości programów profilaktycznych realizowanych w Polsce jest, rozwijany od 2010 r. przez PARPA, Krajowe Biuro do Spraw Przeciwdziałania Narkomanii, Ośrodek Rozwoju Edukacji oraz Instytut Psychiatrii i Neurologii, *System rekomendacji programów profilaktycznych i promocji zdrowia psychicznego*. Projekt ma na celu poszerzenie oferty programów posiadających pozytywną ewaluację, opartych na naukowych podstawach oraz skutecznych strategiach profilaktycznych. Do chwili obecnej procedurę oceny przeszły 23 programy, które znalazły się w banku danych. Działania PARPA zmierzają przede wszystkim w kierunku inicjatyw edukacyjnych, których celem jest zwiększenie kompetencji osób zajmujących się profilaktyką dzieci i młodzieży oraz zwiększenie świadomości na temat potrzeby wdrażania programów profilaktycznych o udowodnionej skuteczności. Okazją do tego są np. organizowane przez PARPA różnego rodzaju narady i konferencje z udziałem osób odpowiedzialnych za realizację zadań z zakresu profilaktyki i rozwiązywania problemów alkoholowych w jednostkach samorządu terytorialnego. W ramach działań edukacyjnych poprzez samorząd lokalny, a docelowo również do placówek edukacyjnych przekazywane są materiały (książki, broszury, ulotki) na temat skutecznych strategii profilaktycznych. Tematyka jakości programów profilaktycznych z naciskiem na standardy jakości oraz *System rekomendacji programów profilaktycznych i promocji zdrowia psychicznego* jest stałym elementem konferencji profilaktycznych organizowanych dla realizatorów programów profilaktycznych i przedstawicieli samorządów lokalnych. W ramach ograniczania dostępności alkoholu dla osób niepełnoletnich realizowany był projekt, którego celem było przygotowanie nowych materiałów do pracy ze sprzedawcami napojów alkoholowych (naklejki do sklepów, materiał filmowy na szkolenia). Przygotowano również nową procedurę do pracy szkoleniowej, w której nacisk położony jest na zakaz sprzedaży napojów alkoholowych niepełnoletnim.
 3. W obszarze zwiększania świadomości z zagrożeń wynikających z picia alkoholu przez osoby niepełnoletnie prowadzone są działania edukacyjne dla rodziców i wychowawców. Przygotowany został portal promujący wiedzę z zakresu profilaktyki zachowań ryzykownych dzieci i młodzieży, wiążących się ze spożywaniem alkoholu i przemocą. Portal zawiera nie tylko wiedzę dla nauczycieli i wychowawców, ale także porady dla rodziców i opiekunów, jak chronić nastolatki przed alkoholem i innymi substancjami psychoaktywnymi. Portal *Mądra ochrona – mniejsze ryzyko* dostępny jest pod adresem www.madraochrona.pl. Ponadto do wszystkich poradni psychologiczno-pedagogicznych rozesłano pakiety z kompletem broszur poruszających zagadnienia wspierania dzieci w abstynencji oraz podejmowania interwencji w sytuacjach związanych z piciem alkoholu przez osoby nieletnie. Wsparciem dla rodziców i wychowawców jest także funkcjonująca od wielu lat *Pomarańczowa Linia* – telefon zaufania w sprawach związanych z piciem alkoholu i podejmowaniem zachowań ryzykownych przez nastolatki (801 14 00 68 czynny od poniedziałku do piątku w godzinach od 14.00 do 20.00). Dla młodych ludzi prowadzona jest edukacyjna strona internetowa www.niebotak.pl, na której można znaleźć informacje o szkodach wynikających z picia alkoholu oraz jak nie ulegać presji rówieśniczej i namowom do picia alkoholu.
 4. W obszarze profilaktyki szkód związanych ze spożywaniem alkoholu istotne jest przeciwdziałanie picia alkoholu przez kobiety w ciąży. Do najważniejszych zrealizowanych zadań należały:
 - szkolenie dla lekarzy, pielęgniarek, pedagogów, pracowników społecznych i przedstawicieli innych służb, mające na celu upowszechnienie wiedzy

nt. szkód zdrowotnych u dzieci wynikających z picia alkoholu przez matki w okresie ciąży, zrealizowane we współpracy z Mazowieckim Urzędem Wojewódzkim. W szkoleniu, które odbyło się 9 czerwca 2018 r. w Warszawie, wzięło udział 150 osób;

- dwa pilotażowe programy szkoleniowe zrealizowane w 2018 r. w oparciu o różne formuły oddziaływań. Celem projektów było nie tylko udzielenie konkretnego wsparcia grupie rodziców uczestniczących w szkoleniach, ale także weryfikacja i ocena efektywności założeń opracowanych programów edukacyjnych; Realizatorem szkoleń był Szpital św. Ludwika w Krakowie oraz Fundacja „Rodzina od A do Z” z Żywca. Projekt szkolenia jest kontynuowany w 2019 r. Łącznie w pierwszej edycji szkoleń wzięło udział 50 osób;
- projekt *Wsparcie pilotażowego programu działania placówki medycznej wyspecjalizowanej w dziedzinie FASD*, który realizują dwa podmioty: Centrum Medyczne MEDYK w Rzeszowie oraz Samodzielny Publiczny Dziecięcy Szpital Kliniczny w Warszawie. Celem powyższego projektu jest utworzenie ośrodka specjalizującego się w diagnozie, terapii i pracy z rodziną i najbliższym środowiskiem dziecka dotkniętego deficytami z zakresu FASD. W ramach prowadzonego działania opieką łącznie objęto grupę 60 pacjentów;
- opracowanie i dystrybucja publikacji dla nauczycieli w zakresie wspierania dzieci z FASD w szkole. Fundacja „Poza Schematami” zrealizowała proces wydawniczy książki autorstwa dr Teresy Jadczak-Szumilo, dr Krzysztofa Liszcza oraz Katarzyny Kałamajskiej-Liszczy pt. *Jak wspierać dziecko z FASD w edukacji*. Książka została wydrukowana w nakładzie 5 tys. egzemplarzy i rozdystrybuowana do szkół, placówek oświatowych i innych miejsc pomocy dzieciom. Dodatkowo dodrukowano i wysłano do placówek medycznych 10 tys. egz. publikacji *Zapobieganie Spektrum Płodowych Zaburzeń Alkoholowych (FASD). Wczesne rozpoznanie ryzyka i krótka interwencja lekarska*;
- prowadzenie kampanii edukacyjnej w mediach społecznościowych, której realizatorem jest Stowarzyszenie „Diakonia Ruchu Światło-Życie”. W ramach kampanii prowadzone są różnorodne działania, których celem jest edukacja kobiet w ciąży w zakresie zachowań zdrowotnych i konieczności zachowania abstynencji w ciąży. Powstał blog www.ciazabezalkoholu.info oraz portale na Facebooku, Instagramie, Tweeterze. Do Kampanii zaangażowano Ambasadorki Kampanii – osoby znane i rozpoznawalne: aktorki, dziennikarki, sportswomenki, blogerkę, bizneswoman, które udzielały wywiadów, nagrały filmiki z przekazem edukacyjnym, angażowały się w różne wydarzenia medialne. Powstał spot telewizyjny i 3 spoty radiowe oraz projekty graficzne plakatu i ulotki, które mogą być wykorzystywane przez samorządy lokalne. Na podstawie analiz prowadzonych na stronie Facebooka można oszacować, że przekaz Kampanii dotarł do ok. 6 mln odbiorców;
- projekt *Edukacja studentów kierunków medycznych z zakresu problematyki FASD*, w ramach którego studenci Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego uczestniczyli w zajęciach poświęconych tematyce Spektrum Płodowych Zaburzeń Alkoholowych (FASD) w trakcie dwóch semestrów akademickich. Celem zadania było rozpowszechnianie wiedzy dotyczącej FASD wśród przyszłego grona medycznego, poszerzanie jego kompetencji w zakresie powyższego tematu, jak również uwrażliwienie na zjawisko spożywania alkoholu w ciąży jako postawy szkodliwej i obciążonej ryzykiem dla rozwoju dziecka. Łącznie w projekcie uczestniczyło 660 studentów WUM;
- strona internetowa www.ciazabezalkoholu.pl, której celem jest upowszechnianie wiedzy dotyczącej zagadnienia FASD z perspektywy różnorodnych odbiorców. Zebrane informacje adresowane są do specjalistów zajmujących się przedmiotową tematyką, wychowawców pracujących na co dzień z dziećmi z grupy FASD, opiekunów i rodziców dzieci z deficytami typowymi dla FASD. Strona www.ciazabezalkoholu.pl jako źródło informacyjne PARPA w zakresie powyższej tematyki funkcjonuje pod honorowym patronatem

Instytutu Matki i Dziecka w Warszawie, jak również Polskiego Towarzystwa Ginekologów i Położników. Dotychczasowi odbiorcy strony to grupa licząca prawie 57 tysięcy osób.

5. W ramach działań edukacyjno-informacyjnych PARPA przygotowała i prowadziła dystrybucję licznika trzeźwości. Licznik pozwala na oszacowanie poziomu alkoholu w organizmie z uwzględnieniem takich cech, jak płeć i waga osoby pijącej, a także na oszacowanie czasu niezbędnego na jego metabolizm. Przy wykonywaniu szacunków wprowadzone jest pojęcie porcji standardowej alkoholu, co pozwala na zwrócenie uwagi, że w różnych rodzajach napojów alkoholowych znajduje się ten sam alkohol i działa on tak samo. Narzędzie to umożliwia samodzielne szacowanie stężenia alkoholu w organizmie oraz określanie przybliżonego czasu jego metabolizmu. Uczy świadomego podejścia do spożywania alkoholu przez osoby dorosłe. Pomaga w zwiększeniu samokontroli i wiedzy na temat czasu działania alkoholu na organizm. Licznik trzeźwości jest rozpowszechniany wśród instytucji mających w swych zadaniach działania skierowane do osób kierujących pojazdami. Został przekazany m.in. Wojewódzkim Ośrodkiem Ruchu Drogowego jako wsparcie przy realizacji kursów reedukacyjnych dla kierowców skierowanych na takie kursy oraz do zakładów penitencjarnych realizujących zajęcia reedukacyjne i profilaktyczne dla osadzonych z problemami alkoholowymi, jako wsparcie w realizacji tych działań. Egzemplarze licznika przekazano także przedstawicielom Policji, Straży Pożarnej, Straży Granicznej, Ministerstwa Obrony Narodowej, jako wsparcie w realizacji programów profilaktycznych skierowanych do strażaków, żołnierzy, funkcjonariuszy i pracowników tych służb, a także przedstawicielem jednostek samorządu terytorialnego, wspierając w ten sposób różnorodne działania podejmowane przez wspólnoty lokalne i kierowane do mieszkańców.

Odnosząc się do propozycji nowelizacji przepisów, należałoby wskazać na projekt ustawy o zmianie ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi oraz ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia (UD302). W projekcie przewidziano m.in. zmianę art. 13¹ ust. 2 pkt 1 ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi poprzez wydłużenie czasu w telewizji, radio, kinie i teatrze, podczas którego nie mogą być prezentowane reklamy piwa na porę między godziną 6.00 a godziną 23.00. Obecnie reklamy nie mogą być prowadzone między godziną 6.00 a godziną 20.00. W projekcie zaproponowano również wprowadzenie zakazu sprzedaży, podawania i spożywania napojów alkoholowych na terenie zakładów leczniczych podmiotów leczniczych i w pomieszczeniach innych obiektów, w których są udzielane świadczenia zdrowotne, oraz na terenie jednostek organizacyjnych pomocy społecznej, o których mowa w przepisach o pomocy społecznej, z wyjątkiem domów społecznych dla osób w podeszłym wieku, osób przewlekle somatycznie chorych, dorosłych niepełnosprawnych intelektualnie, osób niepełnosprawnych fizycznie, jak i na terenie centrów i klubów integracji społecznej, o których mowa w przepisach o zatrudnieniu socjalnym. Ponadto w projekcie zaproponowano zmiany w ustawie o bezpieczeństwie żywności i żywienia poprzez wprowadzenie obowiązku podawania wykazu składników oraz informacji o wartości odżywczej, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. b oraz I rozporządzenia 1169/2011, oraz wartości energetycznej w odniesieniu do napojów o zawartości alkoholu wyższej niż 1,2% objętościowo, oraz piwa. Projekt był przedmiotem obrad Stałego Komitetu Rady Ministrów w dniu 8 marca 2018 r.

Z dniem 9 marca 2018 r. weszła w życie ustawa z dnia 10 stycznia 2018 r. o zmianie ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi oraz ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych (Dz. U. poz. 310), która wprowadziła rozwiązania włączające piwo do limitu zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych czy ograniczenia w nocnej sprzedaży tych napojów. Nowelizacja ta wprowadziła możliwość ograniczenia przez samorządy sprzedaży alkoholu w godzinach od 22.00 do 6.00. W tym samym roku PARPA przeprowadziła badanie ankietowe pn. *Ograniczanie dostępności alkoholu w gminach i miastach*. Celem głównym badania był monitoring wdrażania

przez samorzady gminne nowelizacji ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi w części dotyczącej uchwał w sprawie ograniczania dostępności alkoholu oraz zawartości merytorycznej uchwał podjętych przez samorzady gminne i interwencji ze strony organów nadzorczych. Badanie wskazało, że niespełna 8% gmin skorzystało z tego uprawnienia.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Józefa Szczurek-Żelazko
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Artura Warzochoy

skierowane do ministra sportu i turystyki Witolda Bańki

W związku z ubiegłoroczną decyzją ministra sportu i turystyki w sprawie udzielenia dotacji z budżetu państwa na dofinansowanie zadania pn. „Budowa Centrum Piłki Nożnej w Częstochowie” proszę uprzejmie o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania.

1. Czy samorząd miasta Częstochowa dopełnił wszelkich niezbędnych formalności i dotrzymał przewidzianych prawem terminów w trakcie procedowania wniosku o uzyskanie przeznaczonych na ten cel dotacji w wysokości 10 milionów zł w programie jednorocznym?

2. Czy przyznana kwota dofinansowania inwestycji będzie wypłacana beneficjentowi w przewidzianym terminie?

3. Czy w przypadku wykorzystania przyznanej dotacji samorząd częstochowski będzie mógł ubiegać się o kolejne środki na wymienioną inwestycję z budżetu państwa, np. w ramach programów wieloletnich?

Jednocześnie pragnę podkreślić i oświadczyć, że klub piłkarski RKS Raków Częstochowa w obecnym sezonie w rozgrywkach ekstraklasy ze względu na brak własnego stadionu podejmuje drużyny na obiekcie GKS Bełchatów, co znacznie utrudnia prawidłowe funkcjonowanie samego klubu i może mieć wpływ na wyniki rozgrywek.

Artur Warzochoa

Odpowiedź

Warszawa, 11 września 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na przekazane przy piśmie z 7 sierpnia 2019 r. (data wpływu do Ministerstwa Sportu i Turystyki – 12 sierpnia 2019 r.), znak: BPS/043-83-2390/19, oświadczenie Senatora RP Artura Warzochoy, złożone podczas 83. posiedzenia Senatu RP 2 sierpnia 2019 r., dotyczące ubiegłorocznej dotacji z budżetu państwa na dofinansowanie zadania pn. „Budowa Centrum Piłki Nożnej w Częstochowie”, informuję, co następuje.

Minister Sportu i Turystyki w 2018 r. wprowadził do Planu Roczego Programu inwestycji o szczególnym znaczeniu dla sportu zadanie inwestycyjne pn. „Budowa Centrum Piłki Nożnej w Częstochowie”. Na przedmiotowe zadanie zaplanowano dofinansowanie ze środków Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej w kwocie 10 mln zł. Zgodnie z postanowieniami Programu inwestycji o szczególnym znaczeniu dla sportu, jak również §7 rozporządzenia Ministra Sportu i Turystyki z dnia 25 września 2017 r. w sprawie przekazywania środków z Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej (Dz. U. poz. 1801), do wniosku inwestycyjnego wnioskodawca winien dołączyć dokumenty potwierdzające posiadanie środków finansowych innych niż dofinansowanie, w wysokości umożliwiającej zrealizowanie zadania inwestycyjnego w terminie określonym we wniosku inwestycyjnym lub zapewnienie ich otrzymania.

Ze względu na niedopełnienie warunków formalnych wniosek nie mógł być pozytywnie zaopiniowany, a tym bardziej nie mogło dojść do zawarcia umowy o dofinansowanie. Wymóg formalny, dotyczący zabezpieczenia środków na pokrycie tzw. „wkładu

własnego”, obowiązuje wszystkich wnioskodawców i każdy powinien go spełnić. Dopóki Miasto Częstochowa nie spełni tego wymogu, umowa nie może zostać zawarta.

Pragnę nadmienić, że nie wyklucza się w przyszłości możliwości zwiększenia przyznanego dofinansowania. Każdorazowo przed podjęciem decyzji dokonywana jest m.in. analiza postępu realizacji zadania inwestycyjnego na podstawie przedstawionych przez wnioskodawcę dokumentów. Należy podkreślić, że w tym przypadku Miasto Częstochowa powinno przede wszystkim spełnić wymogi formalne niezbędne do zawarcia umowy i skorzystania z już przyznanych środków w kwocie 10 mln zł, a dopiero w dalszej kolejności podejmować kwestię zwiększenia dofinansowania.

Należy wskazać, że co do zasady, aby uzyskać zwiększenie dofinansowania na zadanie inwestycyjne, należy złożyć stosowne zgłoszenie do Planu Roczного Programu inwestycji o szczególnym znaczeniu dla sportu w terminie określonym w niniejszym Programie. W roku bieżącym Miasto Częstochowa złożyło zgłoszenie po terminie, w związku z tym nie mogło być procedowane.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA SPORTU I TURYSTYKI
Jacek Osuch
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Jerzego Wcisły

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów, ministra kultury
i dziedzictwa narodowego Piotra Glińskiego

Szanowny Panie Ministrze!

10 lutego 1919 r. gen. Haller, wrzucając pierścień do Bałtyku, dokonał aktu zaślubin Polski z morzem. Ten dzień świętowany jest każdego roku, z przerwą na lata 1939–1954. Organizatorami święta zaślubin są samorząd Pucka, Liga Morska i Rzeczna oraz Zrzeszenie Kaszubsko-Pomorskie. Integralną częścią obchodów jest wręczanie osobom zasłużonym dla spraw morza i żeglugi śródłądowej Pierścienia Hallera. W gronie tych, którzy otrzymali to wyróżnienie, znajdują się takie osobistości, jak: papież Jan Paweł II; prezydenci Polski Lech Wałęsa, Bronisław Komorowski, Lech Kaczyński i Andrzej Duda; marszałek Sejmu Maciej Płażyński; prezydent Gdańska Paweł Adamowicz; oraz miasta Puck, Kołobrzeg, Gdańsk, Gdynia, Warszawa i Toruń.

Podczas tegorocznych obchodów także ja otrzymałem Pierścień Hallera z wygrawerowanym numerem 153 oraz tytuł Kawalera Pierścienia Hallera. Z ogromnym smutkiem dowiaduję się, że być może jestem ostatnią osobą uhonorowaną w ten sposób.

22 lipca tego roku sekretarz stanu Jarosław Sellin poinformował organizatorów o zamiarze przejęcia uroczystości przez państwo i wyłączenia z niej Ligi Morskiej i Rzecznej. Ligi, której zasługi dla Polski Senat RP uhonorował uchwałą uznającą rok 2019 Rokiem Ligi Morskiej i Rzecznej. Ponoć powodem tej dziwnej inicjatywy ministerstwa jest dezaprobata dla zamiaru uhonorowania Pierścieniem Hallera byłego premiera Polski i przewodniczącego Rady Europejskiej Donalda Tuska.

Panie Ministrze, proszę o informację, czy rzeczywiście ministerstwo chce przejąć organizację święta zaślubin Polski z morzem i żąda wyłączenia z tej uroczystości Ligi Morskiej i Rzecznej. Jeżeli tak, to tak naprawdę dlaczego? Przecież pobyt prezydenta Polski przez 150 minut w Pucku nie może być usprawiedliwieniem dla rujnowania wieloletniej, pięknej tradycji i wyrzucania organizatorów, którzy dbali o dobrą pamięć o zaślubinach przez wiele lat. Dotyczy to przede wszystkim Ligi Morskiej i Rzecznej, lidera dążeń do powiązania Polski z morzem od lat międzywojennych. Proszę też o informację, czy jest to zamiar incydentalny, jednorazowy, czy zamiarem jest przejęcie obchodów na stałe.

Jednocześnie apeluję o zmianę tej decyzji i dołączenie do grona obecnych organizatorów, jeżeli z powodu wizyty prezydenta jest to zasadne lub jeśli ministerstwo chce wspierać świętowanie zaślubin także w przyszłych latach.

Jerzy Wcisła

**Stanowisko
WICEPREZESA RADY MINISTRÓW,
MINISTRA KULTURY
I DZIEDZICTWA NARODOWEGO**

Warszawa, 5 grudnia 2019 r.

Pan
Tomasz Grodzki
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

Odpowiadając na oświadczenie złożone przez pana senatora Jerzego Wcisłę na 83. posiedzeniu Senatu w dniu 2 sierpnia 2019 r., uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

22 lipca br. w Pucku odbyło się spotkanie przedstawicieli samorządu lokalnego, administracji rządowej w terenie, Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego oraz Kancelarii Prezydenta RP w sprawie organizacji corocznej uroczystości na pamiątkę zaślubin Polski z morzem z roku 1920. 10 lutego 2020 r. będzie to rocznica szczególnie, bo setna. W związku z tym wiodącą rolę w jej organizacji ma spełniać Kancelaria Prezydenta RP. Z pewnością włączy się w jej organizację pełnomocnik rządu ds. obchodów 100. rocznicy odzyskania przez Polskę niepodległości, sekretarz stanu w MKiDN Jarosław Sellin. O ewentualnym włączeniu się innych instytucji podległych Ministerstwu Kultury i Dziedzictwa Narodowego w te obchody będzie można mówić dopiero wówczas, jeśli instytucje te podejmą decyzję o włączeniu się w wyżej wymienione uroczystości lub zostaną o to poproszone. Na pewno przewiduję aktywność Biura „Niepodległa” w ich organizacji.

Z poważaniem

Piotr Gliński

Oświadczenie senatora Jerzego Wcisły

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Droga krajowa S16 jest głównym szlakiem komunikacyjnym i transportowym Warmii i Mazur. Przebiega przez cały region na długości ok. 300 km, łącząc wiele miast, w tym 4 z 5 największych w regionie. Łączy też Warmię i Mazurę z przejściami granicznymi z Litwą i z Via Carpatią, a przez nią z tzw. ścianą wschodnią i południem Europy, a z drugiej strony – z autostradą A1 oraz portami morskimi Gdańsk, Gdynia i Elbląg.

S16 może i powinna być kręgosłupem rozwoju Warmii i Mazur, regionu – dodajmy – który wymaga wsparcia infrastrukturalnego, by przeciwdziałać jego wykluczeniu transportowemu i komunikacyjnemu. Dlatego S16 powinna być traktowana jako podstawowy łącznik między Via Carpatią i A1 oraz polskimi portami morskimi. Jeśli tę rolę będzie pełniła, to przyczyni się to do przyspieszenia rozwoju gospodarczego całego regionu. Opcja połączenia portów z Via Carpatią koło Lublina, lansowana przez rząd, przez drogę ekspresową S7 nie da takich efektów, nie zlikwiduje ryzyka wykluczenia komunikacyjnego dużego regionu i wsparcia jego rozwoju gospodarczego. By te efekty były możliwe, wskazane jest przyspieszenie prac nad modernizacją tej drogi do parametrów drogi ekspresowej. Szczególnie ważna jest realizacja odcinka Mrągowo – Orzysz – Ełk, dla którego plany modernizacyjne sięgają lat osiemdziesiątych XX wieku. Dla Warmii i Mazur istotne jest nie tylko przyspieszenie budowy drogi S16, ale także realizowanie tego zadania w sposób uwzględniający czynniki społeczne, ekonomiczne i środowiskowe.

Dla regionu turystycznego ten ostatni czynnik jest niezwykle ważny, dlatego społeczności lokalne chcą uczestniczyć w opiniowaniu dokumentacji inwestycyjnej. Sugestie, które niniejszym przekazuję Panu Ministrowi, uwzględniają stanowiska i opinie: Sejmiku Województwa Warmińsko-Mazurskiego; samorządów lokalnych, m.in. Białej Piskiej, Mrągowa, Kętrzyna i Orzysza; środowisk gospodarczych, w tym Warmińsko-Mazurskiego Klubu Biznesu.

Proszę o życzliwe i dogłębne rozpatrzenie przedstawionych wniosków uzasadniających szybką modernizację drogi S16 oraz o informację, czy są one możliwe do realizacji.

Jerzy Wcisła

Odpowiedź

Warszawa, 22 sierpnia 2019 r.

Szanowny Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Jerzego Wcisłę w dniu 2 sierpnia 2019 r., przekazane przy piśmie z dnia 7 sierpnia 2019 r. (znak: BPS/043-83-2392/19), w sprawie realizacji drogi ekspresowej S16 na odcinku Mrągowo – Orzysz – Ełk przedstawiam następujące informacje i wyjaśnienia.

Uprzejmie informuję, iż droga krajowa nr 16, obok drogi ekspresowej S7, jest najważniejszym szlakiem transportowym na Warmii i Mazurach. Jest to najkrótsza trasa

tranzytowa ze wschodu na zachód, łącząca najważniejsze ośrodki regionalne (Suwałki, Augustów, Ełk, Mrągowo, Olsztyn, Iława, Ostróda, Grudziądz). Stanowi ona najważniejsze połączenie komunikacyjne regionu dla przedsiębiorców oraz ruchu turystycznego. Najbardziej newralgicznym odcinkiem drogi krajowej nr 16 jest jej przebieg na odcinku Mrągowo – Orzysz, gdzie występuje kilka obiektów poprzecznych o zbyt małej skrajni, uniemożliwiającej przejazd pojazdów ciężarowych. Ponadto niskie parametry techniczne drogi krajowej nr 16 na odcinku Mrągowo – Orzysz, tj.:

- 5,5–6,0-metrowa jezdnia,
- gruntowe pobocza, na których rosną drzewa ograniczające skrajnię drogi i widoczność,
- liczne miasta i miejscowości, przez które przebiega droga, powodując mieszanie się ruchu tranzytowego z ruchem lokalnym,
- ograniczona dostępność dla pieszych,
- nienormatywne łuki poziome i pionowe,
- dostępność do drogi poprzez liczne zjazdy i proste skrzyżowania, obniżają przepustowość drogi oraz poziom bezpieczeństwa ruchu drogowego.

Zaniechanie realizacji drogi ekspresowej S16 spowodowałoby, że w dalszym ciągu ruch tranzytowy relacji wschód – zachód będzie degradował jeden z najcenniejszych przyrodniczo obszarów kraju, tj. Krainę Tysiąca Jezior. Główna trasa alternatywna dla drogi krajowej nr 16, czyli droga krajowa nr 58, przebiega bowiem przez środek jednego z największych i najcenniejszych obszarów Natura 2000 – Puszcę Piską.

Zgodnie z przeprowadzonymi analizami ruchu prognozowane natężeniu ruchu na przedmiotowej drodze ekspresowej będzie wynosiło łącznie (w obu kierunkach) 9–12 tys. pojazdów na dobę w 2025 r., a w 2055 r. – 18–24 tys. pojazdów na dobę, z czego około 25–30% będzie stanowił ruch ciężki. Dodatkowo zwiększający się wskaźnik motoryzacji oraz mobilność mieszkańców tego regionu, w przypadku braku realizacji drogi S16, przyczyni się do znacznego zwiększenia ruchu na istniejącej sieci, co w najbliższym czasie spowoduje wyczerpanie przepustowości istniejącej sieci drogowej.

Z uwagi na powyższe prowadzone są prace przygotowawcze dla przedmiotowej inwestycji. Proces ten składa się z wielu etapów, które obejmują m.in. fazę planistyczną, projektową oraz przygotowania dokumentacji studium techniczno-ekonomiczno-środowiskowego (STES), materiałów do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (DŚU) wraz z raportem o oddziaływaniu na środowisko, a także dokumentacji wymaganej do złożenia wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej (ZRID).

W trakcie przedmiotowych przygotowań analizowane są wszelkie dostępne rozwiązania dotyczące zarówno przebiegu, jak i zagospodarowania terenu wzdłuż planowanej inwestycji. Prowadzone są analizy techniczne dotyczące możliwych do zastosowania rozwiązań oraz spotkania informacyjne z mieszkańcami danego regionu, które mają na celu naświetlenie potrzeb i oczekiwań lokalnych środowisk.

Obecnie w przygotowaniu jest studium techniczno-ekonomiczno-środowiskowe z elementami koncepcji programowej – etap I wraz z analizą wielokryterialną, która umożliwi wskazanie wariantu preferowanego przez Inwestora – GDDKiA.

STES oraz analiza wielokryterialna zostaną przedstawione na posiedzeniu Zespołu Oceny Przedsięwzięć Inwestycyjnych (ZOPI) i Komisji Oceny Przedsięwzięć Inwestycyjnych (KOPI). Zatwierdzenie STES na posiedzeniach umożliwi wystąpienie do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Olsztynie (RDOŚ) z wnioskiem o wydanie DŚU.

RDOŚ w celu wydania decyzji środowiskowej przeprowadzi szczegółowe postępowanie z udziałem społeczeństwa. Zgodnie z art. 79 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, zapewniony będzie dostęp do dokumentacji z możliwością wnoszenia uwag i wniosków dla wszystkich zainteresowanych, w tym mieszkańców, na których nieruchomości będzie oddziaływać inwestycja drogowa. Następnie zostanie opracowana koncepcja programowa dla konkretnego wariantu, będąca uszczegółowieniem rozwiązań technicznych.

Podstawowym celem budowy drogi ekspresowej S16 jest przeniesienie ruchu z dróg krajowych nr 16, 58 i 59 oraz dróg wojewódzkich nr 610, 655, 656 na nową drogę ekspresową. Żaden z analizowanych wariantów nie koliduje z obszarem Mazurskiego Parku Krajobrazowego. Występuje kolizja jedynie z otuliną Mazurskiego Parku Krajobrazowego.

W ramach dotychczasowych działań GDDKiA w ramach prac projektowych zorganizowała oraz brała udział w kilkudziesięciu spotkaniach informacyjnych z mieszkańcami, przedstawicielami organów władzy samorządów terytorialnych i organizacjami ekologicznymi. Zostało przeanalizowanych ponad 40 wariantów możliwego przebiegu drogi ekspresowej S16, w tym kilkanaście wariantów wskazywanych przez społeczeństwo. Przeprowadzone analizy oraz zebrana wiedza umożliwiły zawężenie liczby wariantów do trzech obecnie analizowanych.

Zgodnie z informacjami wskazanymi powyżej obecnie zadanie znajduje się na etapie prac przygotowawczych, których celem jest właśnie określenie preferowanego wariantu przebiegu drogi, wraz z wariantami alternatywnymi. Określenie tego wariantu będzie wynikiem szeregu analiz i opracowań, które, jak wskazano powyżej, są konsultowane z władzami samorządowymi i społeczeństwem. Ostateczna decyzja zaś co do wariantu drogi ekspresowej S16, który będzie realizowany, zostanie podjęta w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji przedsięwzięcia wydanej przed odpowiedni organ administracji publicznej, czyli Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Rafał Weber
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Andrzeja Wojtyły

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów, ministra nauki
i szkolnictwa wyższego Jarosława Gowina
oraz do ministra zdrowia Łukasza Szumowskiego

Szanowny Panie Premierze! Szanowny Panie Ministrze!

Do mojego biura senatorskiego zgłosili się przedstawiciele samorządu pielęgniarzek i położnych, zgłaszając niepokojące zjawisko dotyczące jakości kształcenia na kierunku pielęgniarstwo prowadzone przez Wydział Medyczo-Społeczny w Jarocinie – wydział Wyższej Szkoły Planowania Strategicznego w Dąbrowie Górniczej.

Studia te są prowadzone, jak sprawdziłem, na podstawie decyzji Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 17 maja 2019 r., wydanej po zasięgnięciu opinii Polskiej Komisji Akredytacyjnej i uzyskaniu akredytacji Ministra Zdrowia.

Zdaniem składających skargę studia prowadzone są bez wymaganych programem studiów praktyk zawodowych oraz ćwiczeń i wykładów. Informacje te potwierdziłem, pozyskując dane od dyrekcji Szpitala Powiatowego w Jarocinie i szpitala Pleszewskiego Centrum Medycznego, czyli funkcjonujących w systemie ochrony zdrowia placówek medycznych położonych najbliżej od siedziby wydziału. Żaden z tych szpitali nie ma podpisanej umowy na prowadzenie praktyk zawodowych wymaganych w programie kształcenia.

Burmistrz Jarocina jest również zaniepokojony jakością kształcenia pielęgniarzek na wspomnianym wydziale. Sam z własnej inicjatywy podjął próby podpisania porozumienia z okolicznymi uczelniami wyższymi kształcącymi pielęgniarzki w celu zabezpieczenia zapotrzebowania dotyczącego tej grupy zawodowej dla szpitala funkcjonującego w Jarocinie.

Pracownicy naukowo-dydaktyczni Uniwersytetu Medycznego w Poznaniu zgłaszają również, że administracja Wydziału Medyczo-Społecznego w Jarocinie występowała do nich z propozycjami prowadzenia wykładów i ćwiczeń ze studentami pielęgniarstwa w miesiącach wakacyjnych 2019 r., czyli po zakończeniu roku akademickiego. Informacje te potwierdzają również przedstawiciele Okręgowej Rady Pielęgniarek i Położnych w Kaliszu.

Zwracam się do Panów Ministrów o zajęcie się przedstawionym problemem.

Mam świadomość, że w całej Polsce na rynku usług medycznych istnieje ogromne zapotrzebowanie na pielęgniarzki, jednak należy brać pod uwagę fakt, że jakość ich kwalifikacji decyduje o zdrowiu i życiu pacjentów.

Z poważaniem
Andrzej Wojtyła

**Odpowiedź
MINISTRA NAUKI
I SZKOLNICTWA WYŻSZEGO**

Warszawa, 20 września 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W nawiązaniu do pisma z dnia 7 sierpnia 2019 r., znak: BPS/043-83-2393-WMNSW/19, przekazującego oświadczenie złożone przez Pana Senatora Andrzeja Wojtyłę podczas 83. posiedzenia Senatu RP w dniu 2 sierpnia 2019 r., dotyczącego kształcenia bez nadanego przez Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego uprawnienia dla Wydziału Medyczno-Społecznego w Jarocinie Wyższej Szkoły Planowania Strategicznego w Dąbrowie Górniczej do prowadzenia kształcenia na kierunku pielęgniarstwo na poziomie studiów drugiego stopnia, uprzejmie informuję, iż rektor ww. uczelni został wezwany, w trybie art. 427 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2018 r. poz. 1668 z późn. zm.), do złożenia wyjaśnień w ww. sprawie.

Mając powyższe na uwadze, zajęcie stanowiska w kwestii poruszonej przez Pana Senatora Andrzeja Wojtyłę podczas 83. posiedzenia Senatu RP będzie możliwe po otrzymaniu wyjaśnień od rektora Wyższej Szkoły Planowania Strategicznego w Dąbrowie Górniczej.

Łączę wyrazy szacunku

z upoważnienia MINISTRA
Podsekretarz Stanu
dr hab. Sebastian Skuza

**Odpowiedź
MINISTRA ZDROWIA**

Warszawa, 20 sierpnia 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W związku z oświadczeniem złożonym przez senatora Andrzeja Wojtyłę na 83. posiedzeniu Senatu w dniu 2 sierpnia 2019 r., dotyczącym jakości kształcenia na kierunku pielęgniarstwo prowadzonym przez Wydział Medyczno-Społeczny w Jarocinie Wyższej Szkoły Planowania Strategicznego w Dąbrowie Górniczej, uprzejmie proszę o przedłużenie terminu udzielenia odpowiedzi w przedmiotowej sprawie.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż opóźnienie w udzieleniu wyczerpującej odpowiedzi wynika z konieczności uzyskania dodatkowych wyjaśnień do jej przygotowania.

Z poważaniem

Józefa Szczurek-Żelazko
Sekretarz Stanu

**Odpowiedź
MINISTRA ZDROWIA**

Warszawa, 25 września 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W związku z oświadczeniem złożonym przez Pana Andrzeja Wojtyłę – Senatora RP na 83. posiedzeniu Senatu w dniu 2 sierpnia 2019 r., dotyczącym jakości kształcenia na kierunku pielęgniarstwo prowadzonym przez Wydział Medyczno-Społeczny w Jarocinie Wyższej Szkoły Planowania Strategicznego w Dąbrowie Górniczej, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższego.

Odnosząc się do sytuacji opisanej w oświadczeniu złożonym przez Pana Andrzeja Wojtyłę – Senatora RP, uprzejmie wyjaśniam, że Ministerstwo Zdrowia na bieżąco reaguje i wyjaśnia zgłaszane problemy związane z jakością kształcenia w uczelniach kształcących pielęgniarki i położne. W związku z tym zwrócono się do Rektora Wyższej Szkoły Planowania Strategicznego w Dąbrowie Górniczej z prośbą o złożenie wyjaśnień w zakresie kwestii poruszanych w przedmiotowym oświadczeniu. Uczelnia pismem z dnia 3 września 2019 r. odniosła się do poszczególnych uwag, wyjaśniając, że, cyt., (...) *Wydział Medyczno-Społeczny w Jarocinie nie kształcił na kierunku „pielęgniarstwo” pierwszego i drugiego stopnia przed wydaniem zgody. Wydział prowadzi obecnie rekrutację na studia pierwszego stopnia w Jarocinie na kierunku „pielęgniarstwo” na rok akademicki 2019/2020 oraz w związku z licznymi zapytaniem studentów ww. wydział prowadzi akcję informacyjną na temat możliwości kontynuowania kształcenia na studiach drugiego stopnia na Wydziale Społeczno-Medycznym w Dąbrowie Górniczej (...).*

Jednocześnie Uczelnia poinformowała, że, cyt., (...) *Wydział Medyczno-Społeczny w Jarocinie nie występował do kadry akademickiej z propozycją prowadzenia wykładów i ćwiczeń ze studentami „pielęgniarstwa” w okresie wakacyjnym 2019. Prowadzi rekrutację kadry akademickiej niezbędnej do procesu kształcenia na kierunku „pielęgniarstwo” w zbliżającym się, nadchodzącym roku akademickim 2019/2020 (...).*

Ponadto Wyższa Szkoła Planowania Strategicznego w Dąbrowie Górniczej wskazała placówki, z którymi posiada podpisane umowy na praktyki zawodowe, w tym m.in. na terenie Jarocina.w

Jednocześnie nadmieniam, że w ramach uprawnień nadzorczych Krajowa Rada Akredytacyjna Szkół Pielęgniarek i Położnych przeprowadza bieżącą ocenę spełniania przez szkoły standardów kształcenia, w szczególności przez wizytację szkoły i analizę wyników nauczania oraz ma uprawnienie do występowania do Ministra Zdrowia z wnioskiem w sprawie cofnięcia akredytacji uczelni, w przypadku niespełnienia przez nią standardów kształcenia, na podstawie art. 58 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. o zawodach pielęgniarki i położnej.

Z uwagi na przedstawione w oświadczeniu złożonym przez Pana Andrzeja Wojtyłę – Senatora RP kwestie, dotyczące jakości kształcenia na kierunku pielęgniarstwo prowadzonym przez Wydział Medyczno-Społeczny w Jarocinie Wyższej Szkoły Planowania Strategicznego w Dąbrowie Górniczej, Krajowa Rada Akredytacyjna Szkół Pielęgniarek i Położnych planuje przeprowadzenie wizytacji uczelni celem bieżącej oceny spełniania przez Wydział Medyczno-Społeczny w Jarocinie standardów kształcenia poprzez zbadanie przebiegu i warunków realizacji procesu dydaktycznego. W związku z tym, jeżeli w efekcie przeprowadzonej wizytacji stwierdzone zostaną nieprawidłowości w prowadzeniu kształcenia na kierunku pielęgniarstwo w ww. uczelni, Krajowa Rada oraz Minister Zdrowia podejmą określone działania zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa.

Z poważaniem

Józefa Szczurek-Żelazko
Sekretarz Stanu

